

การศึกษาความยากง่ายในการเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่สอง
ในจังหวัดราชบุรี

ปริญญานิพนธ์

ของ

บุบผา ชัยพุก

18 พ.ย. 2524

สำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ถนนวิภาวดีรังสิต 23 พระโขนง กรุงเทพฯ 11 โทร. 3921575, 3915058

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

มีนาคม 2524

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

▼ 86876

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตและกรรมการสอบ ได้พิจารณา
ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้

คณะกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์

คณะกรรมการสอบ

สุเทพ อิศกุล ประธาน

สุเทพ อิศกุล ประธาน

จรัส สุวณดี กรรมการ

จรัส สุวณดี กรรมการ

อรุณ ไร่นา กรรมการ

ประกาศคุณูปการ

การทำปฏิญาณพันธบัตรนี้ ได้รับความกรุณาและคำแนะนำอย่างดียิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุนทร โคตรบรรเทา และผู้ช่วยศาสตราจารย์ สุวดี ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง อนึ่ง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ไร่ สิมประยูร และผู้ช่วยศาสตราจารย์ชูศรี วงศ์ธนะ ได้ให้คำปรึกษาอย่างดียิ่ง โดยตลอดมา จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้ด้วย

ขอขอบคุณอาจารย์ใหญ่ ครูใหญ่ คณะครู และนักเรียนของ โรงเรียนวัดเขาวัง (แสง ช่วงสุวนิช) โรงเรียนวัดคอนตลุง โรงเรียนวัดโสมนัสราชวรวิหาร โรงเรียนวัดอรุณนิภาวาส โรงเรียนเทศบาล 1 วัดสัตตนาทปวิตร และโรงเรียนเทศบาล 3 (เทศบาลสงเคราะห์) จังหวัดราชบุรี ที่ได้กรุณาให้ความร่วมมือในการรวบรวมข้อมูลอย่างดียิ่ง

สุดท้ายนี้ขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อ ที่ได้สนับสนุนการศึกษาของผู้วิจัย โดยตลอดมา และขอขอบคุณทุกท่านที่ได้ช่วยเหลือให้ปฏิญาณพันธบัตรนี้สำเร็จโดยดี

บุบผา ชิงพุก

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	5
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	6
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	7
คำนิยามศัพท์เฉพาะ	8
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า	9
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับวิชาภาษาไทย	9
ความหมายของคำ	9
ความเข้าใจและการเรียนรู้ความหมายของคำ	15
การสอนเขียนสะกดคำ	18
ความสนใจในการเขียน	27
งานวิจัยต่างประเทศ	28
การศึกษาเกี่ยวกับการสอนสะกดคำ	28
การศึกษาเกี่ยวกับความยากง่ายของคำ	32
การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการ เขียนสะกดคำกับความเข้าใจความหมายของคำ และ ความสามารถด้านอื่น ๆ	34
งานวิจัยในประเทศ	36
การศึกษาเกี่ยวกับความยากง่ายของคำ	36
การศึกษาเกี่ยวกับความเข้าใจความหมายของคำ	38

2	การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเขียนสะกดคำกับความเข้าใจความหมายของคำ และความสามารถด้านอื่น ๆ	39
	สมมติฐานในการศึกษาก่อนหน้า	41
3	วิธีดำเนินการ	42
	กลุ่มตัวอย่าง และการเลือกกลุ่มตัวอย่าง	42
	เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	43
	การสร้างและทดลองใช้เครื่องมือ	44
	การเก็บรวบรวมข้อมูล	47
	การวิเคราะห์ข้อมูล	48
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	49
4	ผลการศึกษาก่อนหน้า	51
	การวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลผล	51
	การหาความยากง่ายของคำยากและคำยากมากในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง	51
	การหาความยากง่ายของคำในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่สอง	57
	การหาความยากง่ายของคำ โดยแยกเป็นชนิดของคำตามหลักภาษา	69
	การหาความยากง่ายของคำ โดยแยกเป็นชนิดของคำตามลักษณะการประสมอักษร	87
	การหาความสัมพันธ์ระหว่างความยากง่ายของคำกับชนิดของคำตามหลักภาษา	97

บทที่		หน้า
4	การหาความสัมพันธ์ระหว่างความยากง่ายของคำ กับชนิดของ คำตามลักษณะ การ ประสมอักษร	99
	การหาความสัมพันธ์ระหว่าง ความสามารถในการเขียน สะกดคำกับความเข้าใจความหมายของคำ	100
5	สรุป อภิปรายผล และขอเสนอแนะ	101
	ความมุ่งหมายของ การศึกษาค้นคว้า	101
	กลุ่มตัวอย่าง	101
	เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	102
	การเก็บรวบรวมข้อมูล	102
	การวิเคราะห์ข้อมูล	103
	ผลการศึกษาค้นคว้า	103
	อภิปรายผล	108
	ขอเสนอแนะ	114
	บรรณานุกรม	117
	ภาคผนวก	125

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 ช่วงเวลาความสนใจในการฟังของนักเรียนแต่ละระดับ	28
2 จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง แยกตามสังกัดและเพศ	43
3 ลำดับความยากง่ายของคำยาก และคำยากมาก จำนวน 166 คำ	52
4 จำนวนคำแยกตามความยากง่ายของคำของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง และชั้นประถมศึกษาปีที่สอง	56
5 ลำดับความยากง่ายของคำ จำนวน 798 คำ	57
6 ลำดับความยากง่ายของคำ โดยแยกเป็นชนิดของคำ ตามหลักภาษา	70
7 ลำดับความยากง่ายของคำ โดยแยกเป็นชนิดของคำตาม ลักษณะการประสมอักษร	87
8 จำนวนคำตามความยากง่าย โดยแยกตามชนิดของคำตาม หลักภาษา และคำ ไค - สแควร์	98
9 จำนวนคำตามความยากง่าย โดยแยกตามชนิดของคำตาม ลักษณะการประสมอักษร และคำ ไค - สแควร์	99
10 คำสัมผัสสระสี่สัมผัส และคำนำสำคัญของคำสัมผัสสระ สี่สัมผัส	100
11 จำนวนคำตามความยากง่าย โดยแยกเป็นชนิดของคำตาม หลักภาษา	106
12 จำนวนคำตามความยากง่าย โดยแยกเป็นชนิดของคำตาม ลักษณะการประสมอักษร	107
13 ค่าความยากง่าย (P) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่า ความยากมาตรฐาน (Δ)	135
14 เวลาการจัดเก็บข้อมูล	149

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของ ปัญหา

มนุษย์อยู่ร่วมกันเป็นสังคม จำเป็นต้องใช้ภาษา เป็นเครื่องมือในการสื่อความหมาย เพื่อถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดและศิลปวิทยาการต่าง ๆ และเพื่อให้เกิดความเข้าใจอันดีซึ่งกันและกัน ทักษะทางภาษาที่มนุษย์ใช้กันมีสี่ประเภท คือ การฟัง การพูด การอ่านและการเขียน สำหรับการฟังและการอ่านเป็นทักษะฝ่ายรับ ส่วนการพูดและการเขียนเป็นทักษะฝ่ายส่ง ในชีวิตประจำวันของมนุษย์เรานั้นต้องใช้ทักษะทางภาษาทั้งสี่ประเภทนี้ร่วมกันในการสื่อความหมาย สร้างเสริมสติปัญญา และแสดง ความรู้สึกนึกคิดให้เกิดประโยชน์ในการพัฒนาตนเอง และสังคม

สำหรับประเทศไทยใช้ภาษาไทยเป็นเครื่องมือสื่อความหมายในพวกรุ่นไทยด้วยกัน ภาษาไทยจึงนับว่ามีความสำคัญสำหรับคนไทยเป็นอย่างยิ่ง เพราะย่อมก่อให้เกิดความรู้สึกว่าเป็นพวกเดียวกัน และเกิดความเข้าใจซึ่งกันและกัน นอกจากนี้ภาษาไทยยังนับว่าเป็นพื้นฐานในการศึกษาที่สำคัญแก่เด็กด้วย เพราะการเรียนในทุกสาขาวิชาเด็กจะต้องใช้ภาษาไทยเป็นสื่อที่จะก่อให้เกิดความเข้าใจ ถ้าเด็กไม่มีความเข้าใจในการลำดับความคิดที่จะแสดงออกด้วยการพูดและการเขียนแล้ว การเรียนรู้ของเด็กจะเป็นไปด้วยดีไม่ได้ (อุบล เรียงสุวรรณ 2509 : 51) ด้วยเหตุนี้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 จึงได้จัดภาษาไทยเป็นวิชาในกลุ่มทักษะที่เป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ โดยเน้นสัมฤทธิ์ผลของทักษะการเข้าใจภาษาและทักษะการใช้ภาษา จนสามารถใช้เป็นเครื่องมือสื่อความคิด ความเข้าใจ แสวงหาความรู้และมีเหตุผลเพื่อนำไปใช้ในชีวิตประจำวันจนได้รับความสำเร็จ (กระทรวงศึกษาธิการ 2521 : (3), 1) ดังนั้นการสอนภาษาไทยในระดับประถมศึกษาจึงควรสอนให้นักเรียนเกิดทักษะในการใช้และเข้าใจภาษาทั้งในด้าน การฟัง การพูด การอ่านและการเขียน สามารถสื่อความหมายกับผู้อื่นได้ถูกต้อง และเป็นที่ยอมรับ (สุกจิต บุญปก 2521 : 17)

การเขียน เป็นแขนงหนึ่งที่สำคัญของวิชาภาษา ซึ่งมีความสัมพันธ์กับการเรียนวิชาอื่น ๆ เช่นเดียวกับทักษะด้านอื่น เพราะการเรียนวิชาต่าง ๆ ต้องอาศัยการเขียนเพื่อจดล่อกำของครูหรือของเพื่อน การเขียนรายงาน ข้อสิ่งที่ได้ฟัง แม้กระทั่งในเวลาสอบ นอกจากนี้ในชีวิตประจำวันก็ใช้การเขียนเพื่อเตือนความจำ แสดงความรู้สึกหรือความคิดเห็น เขียนคำสั่งให้ผู้อื่นได้ทราบและปฏิบัติตาม ตลอดจนเขียนติดต่อกับผู้อื่นทั้งส่วนตัวและราชการ (วิเชียร อชิโนบุญวัฒน์ 2514 : 97) การเขียนมีความสัมพันธ์กับทักษะการฟัง การพูดและการอ่าน ทั้งเป็นทักษะที่มีความซับซ้อน เพราะก่อนที่นักเรียนจะสามารถเขียนได้นั้น นักเรียนต้องมีความสามารถในด้านกาฟัง การพูดและการอ่านแล้วอย่างเพียงพอ จึงจะช่วยให้ได้รับผลสัมฤทธิ์ในด้านกาเขียนเพื่อถ่ายทอดให้ผู้อื่นเข้าใจได้ สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้นทักษะการเขียนจึงเป็นทักษะที่รวมทักษะการฟัง การพูดและการอ่าน ทั้งยังช่วยเสริมทักษะเหล่านั้นให้ดีขึ้นอีกด้วย เช่น นักเรียนที่อ่านเก่ง ได้ความรู้มาก ถ้าไม่สามารถเขียนบันทึกความรู้ในใจได้ ก็อาจจะลืมหมด ไม่สามารถพูดหรือเล่าถ่ายทอดความรู้ให้ผู้อื่นเข้าใจได้ (วรฤทธิ โสภประยูร 2521 : 5)

การเขียน แบ่งออกเป็นการคัดลายมือ การเขียนเรียงความและการเขียนสะกดคำ สำหรับการเขียนสะกดคำ เป็นทักษะที่จำเป็นในการวางพื้นฐานของการเขียนด้านอื่น ๆ เพราะนักเรียนสามารถนำประโยชน์จากการเขียนสะกดคำไปใช้กับวิชาอื่น ๆ ได้ คือ ถ้าเขียนสะกดได้ถูกต้องและรวดเร็วก็จะสามารถช่วยให้เข้าใจและเรียนวิชาอื่น ๆ ได้ดีด้วย ดังนั้นการเขียนสะกดคำจึงควรสอนให้นักเรียนเขียนได้ถูกต้องตั้งแต่เริ่มเรียน โดยเฉพาะในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง และชั้นประถมศึกษาปีที่สอง ซึ่งเป็นวัยที่มีพัฒนาการทางภาษาโดยการเลียนแบบและจำได้อย่างแม่นยำ การฝึกให้เขียนสะกดคำควรเป็นคำที่นักเรียนใช้อยู่ในชีวิตประจำวัน และคำต่าง ๆ ที่ทางกระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดให้นักเรียนแต่ละระดับชั้นได้เรียนรู้ เพื่อเป็นแนวทางในการนำไปใช้ในการดำรงชีวิตและเรียนในระดับสูงได้อย่างมีประสิทธิภาพ

/ เท่าที่ผ่านมา จะพบว่านักเรียนที่เรียนจบการศึกษาระดับประถมศึกษาแล้ว ประสบผลสำเร็จทางการเรียนไม่เท่าที่ควร เพราะยังอ่านไม่ออก เขียนไม่ได้และไม่สามารถนำความรู้ที่ได้จากการอ่าน การเขียนไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพอีกด้วย อันอาจมีสาเหตุมาจากหลักสูตร แบบเรียน วิธีสอน วัตรู การวัดและประเมินผล ฯลฯ ในปีการศึกษา 2518 คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ ได้ศึกษาวิเคราะห์จุดอ่อนด้านทักษะเบื้องต้นทางการเรียนของนักเรียนประถมศึกษา พบว่า นักเรียนส่วนมากยังมีจุดอ่อนในด้าน การเขียนสะกดคำ เกี่ยวกับการใช้ สระ ใ- ใ- ตัวสะกด วรรณยุกต์และการประวิสรรชนีย์ การใช้ตัวการันต์ ตลอดจนการแปลความหมายของคำ ทั้งประเภทคำนาม คำกริยาและคำวิเศษณ์ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2519 : 17 - 19) / และในปลายปีการศึกษา 2521 กองการประถมศึกษาได้ทดสอบความสามารถในด้านแปลความหมายของ คำและประโยค กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง และชั้นประถมศึกษาปีที่สอง ใน 77 โรงเรียน จาก 12 จังหวัด โดยเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง 2,207 คน ชั้นประถมศึกษาปีที่สอง 533 คน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่สอง เป็นนักเรียนที่เรียนในโรงเรียนทดลองใช้หลักสูตรใหม่ พบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง ประมาณร้อยละ 36 มีความสามารถในด้าน การแปลความหมายของคำและประโยคได้คะแนนต่ำกว่าร้อยละ 50 ส่วนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่สอง ประมาณร้อยละ 33 มีความสามารถในด้าน การแปลความหมายของคำและประโยค ได้คะแนนต่ำกว่าร้อยละ 50 (กมล ภูประเสริฐ 2523 : 5)

✓ จากการสังเกตของผู้วิจัย พบว่าในการสอนเขียนสะกดคำนั้นครูส่วนใหญ่มักจะบอกให้นักเรียนเขียน เมื่อเขียนผิดก็ให้แก้หลาย ๆ ครั้ง โดยที่นักเรียนไม่ทราบว่าทำไมเขียนผิดนั้นผิดเพราะอะไร มีความหมายอย่างไร ทำให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่ายในการเรียน นอกจากนี้ยังอาจเป็นสาเหตุที่ทำให้นักเรียนเขียนสะกดการันต์ผิดเมื่อนำไปใช้เป็นเครื่องมือสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจ และการเรียนในระดับสูงขึ้นไปอีกด้วย ดังนั้นครูจึงควรได้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่น่าสนใจ เลือกคำมาสอนตามความยากง่าย และให้นักเรียนได้เข้าใจความหมายของคำด้วย

ตามที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ในหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 จึงได้มุ่งให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาเพิ่มขึ้น และฝึกทักษะทางภาษาให้นักเรียนมากพอที่จะใช้เป็นเครื่องมือในการดำรงชีวิตและการเรียนรู้ได้ จึงกำหนดค่าของแต่ละระดับชั้นไว้ให้แก่ไทยทุกคนได้เรียนรู้ คือ สามารถอ่าน เขียน เข้าใจความหมายและใช้คำเหล่านั้นได้ถูกต้อง ซึ่งจำนวนค่าต่าง ๆ ที่นักเรียนแต่ละระดับชั้นควรมีความรู้ชั้นมีดังนี้

ชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง	จำนวน	450	คำ
ชั้นประถมศึกษาปีที่สอง	เพิ่มอีก จำนวน	800	คำ
ชั้นประถมศึกษาปีที่สาม	เพิ่มอีก จำนวน	1,200	คำ
ชั้นประถมศึกษาปีที่สี่	เพิ่มอีก จำนวน	1,550	คำ
	รวม	4,000	คำ

ส่วนชั้นประถมศึกษาปีที่ห้าและหกนั้นถือว่านักเรียนมีหลักเกณฑ์ในการเรียนรู้ภาษาคานการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนครบถ้วนแล้ว สามารถอ่าน เขียน และเข้าใจความหมายของคำต่าง ๆ ได้ จึงมิได้กำหนดค่าต่าง ๆ ไว้ (รัชนิ ศรีไพรวรรณ 2521 : 7 - 10)

คำพื้นฐานที่กำหนดไว้นั้นมีทั้งคำนาม คำกริยา คำวิเศษณ์ ฯลฯ ทั้งเป็นคำที่มีลักษณะ การประสมอักษรในหลายรูปแบบ เช่น คำควบกล้ำ คำที่มีอักษรนำ คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด เป็นคำพยางค์เดียวบ้าง หลายพยางค์บ้าง นำมาผูกเป็นเรื่องให้นักเรียนได้เรียนรู้ในแบบเรียนภาษาไทย สำหรับการแต่งแบบเรียนภาษาไทยโคเน้นที่เนื้อเรื่องให้เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน คำที่นำมาใช้ในแต่ละบทจึงมีความยากง่ายแตกต่างกันในแต่ละระดับชั้น และความมากน้อยของจำนวนคำที่ยากและง่าย

ในปีการศึกษา 2521 ได้ประกาศใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 เพื่อเป็นการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเขียน โดยเฉพาะการเขียนสะกดคำที่ทางกระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดให้นักเรียนได้เรียนรู้ ดังนั้น ทวงเคือน สุกิภักย์ จึงได้

ศึกษาความยากง่ายในการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา พบว่าคำทั้งหมดในแบบเรียนภาษาไทย จำนวน 470 คำ เป็นคำง่ายมาก 61 คำ คำง่าย 98 คำ คำยากง่ายปานกลาง 145 คำ คำยาก 132 คำ และคำยากมาก 34 คำ (ดวงเดือน สุภิกิตย์ 2522 : 91 - 92) แต่ในชั้นประถมศึกษาปีที่สอง ยังไม่มีผู้ใดศึกษาว่าจะมีคำง่ายง่ายจำนวนเท่าใด

จากเหตุผลดังกล่าวมาแล้วข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจใคร่จะศึกษาความยากง่ายในการเขียนสะกดคำกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่สอง โดยใช้คำในแบบเรียนภาษาไทยที่ทางกระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดไว้ ก็จะทำคำยากและคำยากมากในการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง ที่ ดวงเดือน สุภิกิตย์ (ดวงเดือน สุภิกิตย์ 2522 : 92) ได้ศึกษาไว้มาร่วมศึกษาค้นคว้า เพื่อศึกษาดูว่าคำเหล่านั้นจะมีความยากและยากมากในการเขียนสะกดคำอีกหรือไม่ และศึกษาความยากง่ายของคำในชั้นประถมศึกษาปีที่สองทั้งหมด และแยกเป็นชนิดของคำตามหลักภาษา ได้แก่ คำนาม คำกริยา คำวิเศษณ์ ฯลฯ ชนิดของคำตามลักษณะการประสมอักษร ได้แก่ คำที่มี อ ห นำและอักษรนำ คำควบกล้ำ คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด กับนักเรียนที่เรียนในโรงเรียนสังกัดเทศบาลกรมสามัญศึกษา และองค์การบริหารส่วนจังหวัด เพื่อเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การจัดหลักสูตรให้เหมาะกับนักเรียน อันจะส่งผลให้การเรียนการสอนภาษา โดยเฉพาะด้านทักษะการเขียนสะกดคำให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาความยากง่ายของคำยาก คำยากมาก ที่ได้จากผลการศึกษาของ ดวงเดือน สุภิกิตย์ (ดวงเดือน สุภิกิตย์ 2522 : 92)
2. เพื่อศึกษาความยากง่ายของคำที่ใช้ในแบบเรียนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่สองทั้งหมด และแยกตามชนิดของคำ ดังนี้

2.1 ชนิดของคำตามหลักภาษา

2.2 ชนิดของคำตามลักษณะการประสมอักษร

3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความยากง่ายของคำกับชนิดของคำตามหลักภาษา

4. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความยากง่ายของคำกับชนิดของคำตามลักษณะการประสมอักษร

5. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเขียนสะกดคำกับความเข้าใจความหมายของคำ

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. เป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนภาษาไทยในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่สองได้เลือกคำมาสอนตามลำดับความยากง่าย

2. เป็นแนวทางสำหรับครูได้ทราบว่าคำใดยากหรือยากเกินไปสำหรับนักเรียนจะได้กำหนดเวลาสอนคำเหล่านั้นให้มากขึ้น

3. เป็นแนวทางสำหรับครูในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาไทยให้เหมาะสมกับวัยของนักเรียน

4. เป็นแนวทางสำหรับผู้แต่งแบบเรียนภาษาไทยและหนังสืออ่านประกอบได้เลือกคำมาใช้ให้เหมาะสมกับวัยของนักเรียน

5. เป็นแนวทางสำหรับผู้บริหารการศึกษา ผู้ที่เกี่ยวข้องในการจัดทำหลักสูตรได้ปรับปรุงหลักสูตรวิชาภาษาไทยให้เหมาะสมยิ่งขึ้น โดยเฉพาะในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่สอง

ขอบเขตของการศึกษาคนควา

กลุ่มประชากร

การศึกษาครั้งนี้กระทำกับกลุ่มประชากร ซึ่งเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่สอง ปีการศึกษา 2523 จากโรงเรียนสังกัดเทศบาล กรมสามัญศึกษาและองค์การบริหาร ส่วนจังหวัด ในจังหวัดราชบุรี

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่สอง ปีการศึกษา 2523 ใน เขตอำเภอเมืองราชบุรี จังหวัดราชบุรี จำนวน 120 คน คือ

โรงเรียนเทศบาล 1 วัดสัตตนานาปริวัตร สังกัดเทศบาล	จำนวน	37 คน
โรงเรียนวัดคอนถลุง (ราษฎร์รัทธาทาน) สังกัด		
องค์การบริหารส่วนจังหวัด	จำนวน	41 คน
โรงเรียนวัดเขาวัง (แสง ชวงสู่นิช) สังกัด		
กรมสามัญศึกษา	จำนวน	42 คน

~~X~~ ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรที่ศึกษามีดังนี้

1. ความยากง่ายของคำยากและคำยากมาก
2. ความยากง่ายของคำตามหลักภาษาและคำตามลักษณะ การประสมอักษร
3. ความสามารถในการเขียนสะกดคำ
4. ความเข้าใจความหมายของคำ

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

ความยากง่ายของคำ หมายถึง คำที่มีจำนวนนักเรียนเขียนสะกดได้ถูกต้องมากหรือน้อย คือ คำใดที่มีจำนวนนักเรียนมากเขียนสะกดได้ถูกต้อง คำนั้นง่าย คำใดที่มีจำนวนนักเรียนน้อยเขียนสะกดได้ถูกต้อง คำนั้นยาก

คำยากและคำยากมาก หมายถึง คำที่นักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งเขียนสะกดได้ถูกต้องเป็นจำนวนน้อยคน และน้อยคนมาก มีจำนวน 166 คำ แยกเป็นคำยาก 132 คำ คำยากมาก 34 คำ ซึ่งได้จากผลการศึกษาของ ดวงเดือน สุกัญชัย (ดวงเดือน สุกัญชัย 2522 : 92)

คำที่ใช้ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่สอง หมายถึง คำที่ทางกระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดให้นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่สอง ได้เรียนรู้ความหมาย ในแบบเรียนภาษาไทย จำนวน 798 คำ

ชนิดของคำตามหลักภาษา หมายถึง คำที่แยกตามระเบียบของภาษาไทย เป็นคำนาม คำกริยา คำวิเศษณ์ และคำอื่น ๆ (คำสรรพนาม คำบุรพบท และคำสันธาน)

ชนิดของคำตามลักษณะการประสมอักษร หมายถึง คำที่มีการประสมอักษรในรูปแบบต่าง ๆ ได้แก่ คำที่มี อ ห นำ และอักษรนำ คำควบกล้ำ คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด

ความสามารถในการเขียนสะกดคำ หมายถึง การแสดงออกโดยการเขียนพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ตัวสะกด เป็นคำได้ถูกต้องตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2493 ในที่นี้วัดจากคะแนนที่นักเรียนได้จาก การเขียนตามคำบอก

ความเข้าใจความหมายของคำ หมายถึง ความสามารถในการรู้ความหมายของคำ ซึ่งแสดงออกโดยการแปลความหมาย ที่ความหมาย ชยายความหมายของคำและรูปภาพได้ ในที่นี้วัดจากคะแนนที่นักเรียนทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจความหมายของ คำที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า

เพื่อสะดวกในการศึกษา ผู้วิจัยได้จัดแบ่งเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า เป็นหัวข้อดังนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับวิชาภาษาไทย

1.1 ความหมายของคำ

1.2 ความเข้าใจและการเรียนรู้ความหมายของคำ

1.3 การสอนเขียนสะกดคำ

1.4 ความสนใจในการเขียน

2. งานวิจัยต่างประเทศ

2.1 การศึกษาเกี่ยวกับการสอนสะกดคำ

2.2 การศึกษาเกี่ยวกับความยากง่ายของคำ

2.3 การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเขียนสะกดคำกับความเข้าใจความหมายของคำ และความสามารถด้านอื่น ๆ

3. งานวิจัยในประเทศ

3.1 การศึกษาเกี่ยวกับความยากง่ายของคำ

3.2 การศึกษาเกี่ยวกับความเข้าใจความหมายของคำ

3.3 การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเขียนสะกดคำกับความเข้าใจความหมายของคำ และความสามารถด้านอื่น ๆ

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับวิชาภาษาไทย

1.1 ความหมายของคำ

คำ คือเสียงที่เป็นเครื่องหมาย และแสดงออกเป็นความหมายต่าง ๆ แต่ขอบเขตของความหมายนั้นไม่คงที่ตายตัว อาจจะกว้าง แดบ หรือเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลา

นอกจากนี้ คำยัง เป็น เครื่องมือที่ใช้ติดต่อทำความเข้าใจกัน เป็นเครื่องหมายของการจำ การคิด การสังเกต การพิจารณา การแสดงความคิดเห็นและการแสดงความรู้สึก ดังนั้นผู้ที่รู้คำมากย่อมมีความสามารถที่จะแสดงความคิดเห็นได้กว้างขวาง เข้าใจสิ่งต่าง ๆ ได้ลึกซึ้งกว่าผู้ที่รู้จักคำน้อย (ชลธิรา กลั้วอยู่ และคนอื่น ๆ 2517 : 4)

ในตำราวจีวภาคนี้ คำคือเสียงที่พูดออกมาได้ความอย่างหนึ่งตามความต้องการ ของผู้พูด จะเป็นกี่พยางค์ก็ตาม เรียกว่าคำหนึ่ง บางคำก็มีพยางค์เดียว บางคำก็มีหลาย พยางค์ เช่น นา หนึ่งคำมีพยางค์เดียว

นาวา หนึ่งคำมีสองพยางค์

นาฬิกา หนึ่งคำมีสามพยางค์ เป็นต้น (พระยาอุปกิตศิลปสาร 2522 : 59)

การพูดและการเขียน มนุษย์ต้องใช้คำ เป็นจำนวนมากมาเรียบเรียงกัน เข้า ตามระเบียบของภาษา เพื่อให้เกิดความหมายตามที่เรต้องการ คำจึงเป็นสิ่งสำคัญ เบื้องต้นในการใช้ภาษาคือสื่อสารกัน ผู้ใช้ภาษาในการเขียนจำเป็นต้องรู้จักคำให้ ถ่องแท้ก่อน จึงจะสามารถเลือกคำมาใช้ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม สิ่งสำคัญที่จะต้อง ทำความเข้าใจและคำนึงถึงเสมอในเรื่องการใช้คำก็คือความหมายของคำ ตามปกติ คำจะมีความหมายอย่างไรนั้นย่อมขึ้นอยู่กับตำแหน่งหรือหน้าที่ของคำในข้อความ หรือ ประโยคที่เรียบเรียงขึ้น ความหมายของคำแบ่งออกเป็นสองชนิด คือ

1. คำที่มีความหมายโดยตรง เป็นคำที่ผู้เขียน ผู้อ่าน ผู้พูดและผู้ฟัง เข้าใจตรงกัน และความหมายโดยตรงนี้จะมีกำหนดไว้ในพจนานุกรม เช่น กิน หมายถึง อากาเร่ชิวกลิน เป็นต้น

2. คำที่มีความหมายโดยนัย เป็นคำที่มีความหมายพิเศษออกไป จะเข้าใจได้ ตรงกันหรือไม่ขึ้นอยู่กับพื้นฐานและประสบการณ์ของผู้ใช้ เช่น กิน อาจหมายถึง การทุจริต การลัดโกง เช่น กินป่า กินถนน เป็นต้น

นอกจากนี้เกี่ยวกับความหมายของ คำยังต้องคำนึงถึงสิ่งที่ต่อไปนี้ด้วย คือ

1. คำ ๆ เดียวกันอาจมีหลายความหมาย

2. คำบางคำมีความหมายใกล้เคียงกัน แต่ไม่เหมือนกัน (ประทีป วาทิกตินกร 2519 : 4 - 5)

ชลธิรา กลัคืออยู่ และคนอื่นๆ (ชลธิรา กลัคืออยู่ และคนอื่นๆ 2517 : 5) โลกกล่าวถึงความหมายของคำว่า ส่วนใหญ่แล้วคำจะมีความหมายเป็นสองอย่าง คือ

1. ความหมายหลัก (ความหมายโดยตรง) ได้แก่ ความหมายเดิมของคำนั้น เป็นความหมายซึ่งกำหนดไว้ในพจนานุกรม เช่น ลิง หมายถึง สัตว์เลี้ยงลูกด้วยนม ปกติจะอยู่บนต้นไม้ มีหลายชนิด เช่น ลิงลม ลิงแสม เป็นต้น

2. ความหมายแฝง (ความหมายโดยนัย) ได้แก่ ความหมายของคำซึ่งผู้ใช้นำความคิดให้เกี่ยวโยงไปถึงสิ่งอื่น อาจจะเกี่ยวข้องกับสิ่งต่าง ๆ หลายอย่าง เช่น เกี่ยวกับความรู้สึก ความเคยชิน กาลเทศะ บุคคลและความสุภาพของภาษา เช่น ลิง อาจจะหมายถึง ความซุกซน เป็นต้น

การแบ่งความหมายของคำที่กล่าวมานั้น สอดคล้องกับการแบ่งความหมายของคำของ เบ็ลคิง ฌ นกร (เบ็ลคิง ฌ นกร 2512 : 50 - 51) ซึ่งแบ่งความหมายของคำออกเป็นสองประเภท คือ

1. ความหมายตามพจนานุกรม ได้แก่ ความหมายเดิมของคำนั้น เช่น แมว หมายถึง สัตว์เลี้ยงสี่เท้าชนิดหนึ่ง

2. ความหมายโดยนัย ได้แก่ คำที่มีความหมายเกี่ยวโยงไปถึงสิ่งอื่นได้ เช่น หน้าเขียว หมายถึง ความเจ็บปวด ความโกรธ เป็นต้น

ส่วน ฆะอบ โปชะกฤษณะ (ฆะอบ โปชะกฤษณะ 2521 : 53 - 57) ได้แบ่งความหมายของคำออกเป็นสองชนิด คือ

1. ความหมายปรนัย (Objective) คือ คำที่มีความหมายโดยตรง ผู้ฟัง ผู้พูด ผู้อ่านและผู้เขียน เข้าใจตรงกัน เช่น พิณข้าวजू ฯลฯ

2. ความหมายอัตนัย (Subjective) คือ คำที่มีความหมายขึ้นอยู่กับผู้พูด ความหมายของแต่ละบุคคลอาจไม่ตรงกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ ความรู้สึกของผู้พูด ผู้เขียน เป็นต้น

คานจิตวิทยาฝ่ายภาษา ศรีเรือน แก้วกังวาล (ศรีเรือน แก้วกังวาล
2519 : 42 - 44) ได้แยกความหมายของคำ เป็นสองประเภท คือ

1. ความหมายโดยอรรถ หมายถึง ความหมายของคำซึ่งสังคมนิยมใช้และยอมรับ และใครรวบรวมเข้าไว้ในพจนานุกรม เป็นเรื่องค่อนข้างอยู่ในขอบเขตการศึกษาทางภาษาศาสตร์

2. ความหมายโดยนัย เป็นความหมายที่ค่อนข้างอยู่ในขอบเขตการศึกษาทางจิตวิทยา คือ เมื่อใครฟังคำใดคำหนึ่ง นอกจากรู้ความหมายโดยอรรถแล้ว ใจของเขายังแปลความหมายโดยนัยควบคู่ไปด้วย การแปลความหมายประเภทนี้ได้รวมความรู้สึกนึกคิดส่วนตัว อารมณ์ ทัศนคติ ก่านิยม ประสบการณ์ในอดีต ฯลฯ ของเขาที่มีต่อสัญลักษณ์นั้นด้วย เช่น คำว่า ดวงจันทร์ ความหมายโดยอรรถ หมายถึง ดาวที่เป็นบริวารของโลก แต่ความหมายโดยนัย นั้นอาจหมายถึง กลางคืน ความงามหรือความสงบก็ได้

ลาโด (Lado, Robert. 1972 : 275 - 287) ได้แบ่งความหมายของคำ ออกเป็นดังนี้

1. ความหมายที่ปรากฏในพจนานุกรม (Lexical meaning)
2. ความหมายจากการปรากฏเป็นส่วนหนึ่งของคำและทำหน้าที่ไวยากรณ์ (Morphological meaning) เช่น ส ในคำว่า cats books มีความหมายเป็นพหูพจน์

3. ความหมายจากการปรากฏในตำแหน่งต่าง ๆ ในประโยค (Syntactic meaning)

4. ความหมายทางวัฒนธรรม (Cultural meaning)

นอกจากนี้ นักภาษาศาสตร์อีกหลายท่าน ได้แบ่งความหมายของคำไว้ในลักษณะที่ต่างออกไปจากที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ก็จะแบ่ง โดยพิจารณาในด้านการเปลี่ยนแปลงของความหมายดังนี้

1. ความหมายแคบเข้า คือคำในภาษาเดิมบางคำมีความหมายกว้าง แต่มีผู้นำมาใช้เพียงบางความหมาย เช่น "บุญ" เดิม หมายถึง ความดี กุศล ความสุข แต่ก็นำมาใช้เพียงหมายถึง กุศล ความดี เป็นต้น

2. ความหมายกว้างออก คือคำที่มีความหมายเฉพาะอย่าง นำเอาไปใช้ในสิ่งที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน เช่น ส่วน หมายถึงที่เพาะปลูกต้นไม้ยืนต้น เรานำมาใช้กว้างออกไป เช่น ส่วนสัตว์ ส่วนอักษร เป็นต้น

3. ความหมายขยายที่ คำบางคำความหมายเดิมสูญไปเหลือแต่ความหมายใหม่ เช่น คำว่า "สงสาร" เดิมหมายถึง การเวียนว่ายตายเกิด เป็นภาษาบาลี นำมาใช้ในภาษาไทยในความหมายว่า รู้สึกเป็นห่วง ด้วยความเมตตากฎณา (จำนงค์ ทองประเสริฐ 2519 : 233 - 236)

ประสิทธิ์ กาพย์กลอน (ประสิทธิ์ กาพย์กลอน 2518 : 65 - 67) ได้กล่าวว่า ความหมายเป็นสิ่งที่เชื่อมระหว่างสิ่งสมมุติกับสิ่งที่เราพูดถึง ทำให้เราเข้าใจในสิ่งนั้นได้ถูกต้อง ความหมายจึงมีองค์ประกอบอย่างน้อยสามอย่างที่เชื่อมโยงกัน คือ สัญลักษณ์ สิ่งที่เราพูดถึง และความถึหรือความเข้าใจ เขาได้แบ่งความหมายของคำออกเป็นดังนี้

1. ความหมายโดยอรรถ คือ ความหมายของสิ่งที่เราพูดถึง โดยตรง เช่น ความหมายของคำว่า "เสือ" หมายถึง สัตว์ป่าชนิดหนึ่ง

2. ความหมายโดยนัย เป็นความหมายที่แฝงอยู่ในคำนั้น คือคำบางคำนั้นมีความหมายแฝงเปลี่ยนไปจากเดิม เช่น คำว่า "ถึง" ความหมายโดยอรรถ หมายถึง สัตว์สี่เท้า ที่เลี้ยงลูกด้วยนม แต่ความหมายโดยนัย หมายถึง กิริยาที่ชุกช่น ไม่สุภาพ เป็นต้น

3. ความหมายตามบริบท เป็นความหมายของคำที่มีข้อความหรือประโยคเป็นตัวกำหนด นั่นคือเมื่อคำนั้นอยู่ในประโยคที่แตกต่างกัน ความหมายก็จะเปลี่ยนแปลงไปตามประโยคหรือข้อความนั้น ๆ เช่นคำว่า "ขึ้น" จะมีความหมายแตกต่างไปตามข้อความที่ล้อมรอบ เช่น

ไ้ก้ข้ันในเวลาเซาตรู (หมายถึง เสียงของไ้ก้)

กุดปะดาเดินไปหยับข้ัน (หมายถึง ภาชนะ)

ฉันอกที่จจะข้ันการเสดงของนักเรีอนไม้ไ้ (หมายถึง การหัวเราะ)

4. ความหมายที่ข้ันอยู่กับสถานการณ้ เป็นความหมายของคำ ๆ เดียวกันในขอความอย่างเดียวกัน แต่พูดในสถานการณ้ต่างกัน ย่อมมีความหมายต่างกัน เช่น "ขอหอมหนอย" ในสถานการณ้หนึ่ง หมายถึง "จูบ" แต่ในสถานการณ้หนึ่ง หมายถึง ตนหอมหรือหัวหอม

5. ความหมายจิตประหวัด เป็นความหมายที่เกี่ยวกับอารมณ์ ซึ่งแปรเปลี่ยนไปตามบุคคล เช่น เมื่อไ้ก้ยิน "เสียงระฆัง" คนที่ต่างฐานะกันจะรู้สึกตอบสนองต่อเสียงนั้นแตกต่างกัน เช่น นักเรีอนอาจคิดถึงเวลาที่เข้าห้องเรีอน เวลาหยุดพักหรือเวลาเลิกเรีอน นักมวยอาจคิดถึงเวลาเริ่มต้นที่จะเขาต่อสู้กับคู่แข่ง พระสงฆ์อาจคิดถึงเวลาทำวัตรเช้าหรือทำวัตรเย็น เป็นต้น

6. ความหมายแทนรูปธรรม คือ ความหมายของคำที่แทนสิ่งซึ่ง เป็นรูปธรรม เช่น มา หนังสือ สมุด ฯลฯ

7. ความหมายแทนนามธรรม คือ ความหมายของคำที่แทนสิ่งซึ่ง เป็นนามธรรม เช่น ความดี ความเลว ความเลื่อม ฯลฯ

8. ความหมายตามไวยากรณ์ คือ ความหมายที่เกิดจากการเรียบเรียงคำเข้าในประโยค ถ้าเรียงคำสลับตำแหน่งกันก็จะให้ความหมายแตกต่างกันออกไป ตำแหน่งของคำในประโยคจึง เป็นสิ่งที่ทำให้เกิดความใหม่ไ้ได้ เช่น เราใช้คำเหมือนกันทุกคำแต่สลับที่กัน ดังนี้ "แมวกินปลา" "ปลากินแมว" "แมวปลากิน" "กินแมวปลา" ย่อมมีความหมายแตกต่างกัน เป็นต้น

เกี่ยวกับความหมายของคำ พอสรุปไ้ได้ว่า คำ เป็นเครื่องหมายที่แสดงออกเป็นความหมายต่าง ๆ ซึ่งความหมายนั้นจะเป็นตัวเชื่อมโยงระหว่างสิ่งที่สมมุติกับสิ่งที่ปรากฏถึงความหมายจึงมีองศ์ประกอบอย่างน้อยสามประการ คือสัญลักษณ์ สิ่งที่เราพูดถึงและความคิดหรือความเข้าใจ ซึ่งความหมายของคำนั้นพอสรุปไ้ได้ดังนี้

1. ความหมายโดยตรงหรือความหมายที่กำหนดไว้ในพจนานุกรม อันเป็นความหมายในด้านภาษาศาสตร์

2. ความหมายแฝงหรือความหมายโดยนัย เป็นความหมายของคำที่แฝงอยู่ในความหมายเดิม ซึ่งจะเข้าใจกันได้นั้นจะต้องมีประสบการณ์ กาลเทศะ เป็นต้น และเป็นความหมายของคำในด้านจิตวิทยา

1.2 ความเข้าใจและการเรียนรู้ความหมายของคำ

มนุษย์เรามักจะเข้าใจความหมายของคำที่ตนได้ยินอยู่เสมอ เด็ก ๆ ก็เช่นเดียวกัน ยิ่งเด็กเล็ก ๆ ก็ยิ่งจะเข้าใจความหมายของคำที่ตนได้ยินอยู่เสมอ การที่เด็กจะเข้าใจความหมายของคำใด จะต้องผ่านการเรียนรู้ เพราะต้องได้รับประสบการณ์มาหลายอย่าง เมื่อเอาประสบการณ์ทั้งหลายมารวมกัน เข้าเป็นสังกะยี้ เด็กจึงจะเข้าใจความหมายของคำ เช่น คำว่า "หมา" เด็กจะเข้าใจความหมายของคำนี้ได้ชัดเจน เด็กต้องผ่านประสบการณ์มาหลายอย่าง เช่น ตอนเล็ก ๆ เคยเห็นหมาในบ้าน เคยเล่นกับหมาตัวนั้นตลอดเวลา ก็จะจำได้ว่าสัตว์สี่ขาตัวนี้เรียกว่า "หมา" ต่อมาเด็กไปเห็นสัตว์อีกตัวหนึ่งมีรูปร่างคล้ายกับหมาในบ้าน แต่มีสีแตกต่างจากตัวที่เคยรู้จัก ก็เดาเอาว่าคงเป็นหมา และได้ยินผู้ใหญ่เรียกสัตว์นั้นว่า "หมา" เหมือนกัน วันหนึ่งเด็กไปเที่ยวบ้านเพื่อน พบหมาอีกตัวหนึ่งตัวเล็กนิดเดียว สีแปลกประหลาดตัวต่างสีขาวปนดำ ผู้ใหญ่ก็เรียกมันว่า "หมา" ต่อมาอีกเด็กไปพบสัตว์ตัวหนึ่งใหญ่โตกว่าที่เคยเห็นมา แต่ลักษณะทั่วไปคล้ายกับหมาที่เคยรู้จักมาแล้ว ก็ไม่แน่ใจว่าจะเรียกว่าอะไร เมื่อสอบถามผู้ใหญ่ได้รับคำตอบว่า "หมา" เป็นต้น จะเห็นได้ว่าเด็กต้องอาศัยประสบการณ์เกี่ยวกับหมาหลายตัวกว่าจะเข้าใจความหมายของคำอย่างสมบูรณ์ (ก้อ สวัสดิศพิพาศัย ม.ป.ป. : 7 - 8)

การที่เด็กจะเข้าใจความหมายของคำมากขึ้นนั้น ไม่เพียงแต่ให้เด็กเรียนรู้ความหมายของคำใหม่เท่านั้น ควรให้เด็กได้เรียนรู้ความหมายของคำเก่าด้วย เช่น คำว่า "ส้ม" ในระยะแรกเด็กจะเข้าใจว่า หมายถึงผลไม้ชนิดหนึ่ง ต่อมาเด็กอาจค้นพบได้เองว่า "ส้ม" อาจหมายถึงสีชนิดหนึ่ง และเมื่อโตขึ้นอีกมีการเรียนรู้มากขึ้นก็จะเข้าใจว่า "ส้ม"

นั้นหมายถึงสิ่งที่เกิดจากการผสมระหว่างสีแดงกับสีเหลือง เป็นต้น (Hurlock, 1978 : 225)

ครูจึงจำเป็นต้องจัดให้เด็กได้มีประสบการณ์หลาย ๆ อย่าง เพื่อช่วยให้เด็กได้รับความคิดรวบยอดเกี่ยวกับสิ่งที่ได้เรียนรู้อย่างถูกต้อง จะได้นำไปใช้ในการพูด การเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผลของการเข้าใจความหมายของคำช่วยให้เด็กพัฒนาการทางด้านภาษา ทั้งในด้านการแสดงออกและด้านการรับ อันจะทำให้ประสบความสำเร็จในการเรียนด้วย

การเรียนรู้คำของเด็กนั้นส่วนหนึ่งมาจากการได้รับการสอนโดยตรง อีกส่วนหนึ่งได้มาจากความอยากรู้อยากเห็นของเด็กเอง อันจะนำไปเป็นส่วนที่ให้แก่เด็กได้ถึงความหมายของคำ การเรียนรู้คำนี้ ศรียา นิยมธรรม และ ประภัสร์ นิยมธรรม (ศรียา นิยมธรรม และ ประภัสร์ นิยมธรรม 2518 : 7 - 12) ได้แบ่งออกเป็นสองชนิด คือ คำทั่วไปและคำเฉพาะ

1. คำทั่วไป ได้แก่คำที่มีความหมายทั่วไป และใช้ได้หลายกรณีแล้วแต่สถานการณ์ เช่น "คน" "สวย" "ไป" เป็นต้น
2. คำเฉพาะ ได้แก่คำที่มีความหมายเฉพาะเจาะจง ใช้ได้ในบางสถานการณ์เท่านั้น มีดังนี้

2.1 คำประเภท "ลวงตา" เป็นการเลือกใช้คำที่เด็กสนใจ โดยที่คำนั้นอาจเป็นคำยาก หรือยาว หรืออาจไม่เข้าใจความหมาย การนำมาพูดก็เพื่อแสดงว่าตนรู้คำนั้น

2.2 คำประเภท "แสดงจรรยาบรรณ" ได้แก่คำ "ขอบคุณ" "ขอโทษ" "สวัสดี" ฯลฯ

2.3 คำประเภท "เกี่ยวกับสี" เด็กเล็ก ๆ มักสนใจเกี่ยวกับสี จึงรู้จักชื่อของสีก่อนอายุสี่ขวบ แต่ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความสนใจและโอกาสที่เด็กจะเรียนรู้ด้วย

2.4 คำประเภท "เกี่ยวกับตัวเลข" เด็กอายุสองปีครึ่ง - สามปีสามารถ

ที่จะนับเลขหนึ่งถึงเลข 10 ได้ แต่ไม่เข้าใจความหมาย ต่อเมื่อเข้าโรงเรียนแล้วเด็กจึงค่อย ๆ เรียนรู้ความหมายเพิ่มขึ้น

2.5 คำประเภท "เกี่ยวกับเวลา" เด็กอายุประมาณหก - เจ็ดปี จะเข้าใจความหมายของคำว่า "เช้า" "บ่าย" "เย็น" เมื่อเข้าโรงเรียนแล้วจะสามารถรู้จักชื่อของวัน เดือน ปี

2.6 คำประเภท "เกี่ยวกับเงิน" เมื่อเด็กอายุสี่ - ห้าปี จะเรียนรู้ค่าของเงินโดยเชื่อมโยงระหว่างสีและขนาดของ เหรียญ การที่จะรู้คำประเภทนี้มากน้อยเพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับประสบการณ์และสิ่งแวดล้อมด้วย

คำทั่วไปจะมีประโยชน์มากกว่าคำเฉพาะ เด็กจะเรียนรู้คำทั่วไปมากกว่าคำเฉพาะ เรียนรู้คำที่มีประโยชน์ต่อตนเองมากที่สุดและสามารถเข้าใจได้ง่าย เช่น ชื่อคน สัตว์ สิ่งของ เด็กจะเรียนรู้คำนามก่อนและเป็นคำนามที่มีลักษณะพยางค์เดียว ต่อไปก็เป็นคำกริยาโดยเฉพาะคำกริยาที่ใช้แทนท่าทาง เช่น "ให้" "ถือ" ฯลฯ เป็นต้น ส่วนคำคุณศัพท์ คำวิเศษณ์จะเริ่มพบกับเด็กอายุหนึ่งขวบครึ่งขึ้นไป คำที่เด็กชอบใช้ ได้แก่ "ดี" "ไม่ดี" ส่วนคำบุรพบทและคำสรรพนามจะพบหลังสุด ในช่วงสองปีแรกเด็กจะเรียนรู้คำไวยากรณ์ และจะค่อย ๆ เร็วขึ้นในระยะก่อนเข้าโรงเรียน หลังจากเข้าโรงเรียนแล้วก็จะเรียนรู้คำอย่างรวดเร็ว ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการสอนของครูและได้พบเห็นสิ่งต่าง ๆ มากขึ้นด้วย จำนวนคำของเด็กในวัยต่าง ๆ ก็มีขึ้นเกี่ยวกับสติปัญญาและโอกาสที่เด็กจะได้เรียนรู้ ซึ่งรวมไปถึงความเข้าใจความหมายของคำด้วย

การเรียนรู้คำมีความแตกต่างกันตามระดับความยากง่ายของคำ คำที่ง่ายแก่การเข้าใจ ทั้งในด้านการเขียนตลอดจนความเข้าใจความหมาย ย่อมเรียนรู้ได้ง่ายกว่าคำที่เขียนยาก มีความซับซ้อน ทั้งยังมีความหมายที่ลึกซึ้งอีกด้วย คำต่าง ๆ ที่นักเรียนเรียนรู้ได้ง่ายนั้นเป็นคำที่นักเรียนเคย มีประสบการณ์เกี่ยวกับคำนั้น ๆ มาก่อน เช่น จากการสนทนา การชมรายการโทรทัศน์ ฯลฯ นอกจากนั้นคำประเภทแทนความหมายของสิ่งที่เป็นรูปธรรมจะเรียนรู้ได้ดีกว่า มากกว่าคำประเภทนามธรรม เช่น น้ำตาล ย่อมเรียนรู้ได้

ง่ายกว่า คำว่า น่าใจและคำที่เป็นคำนามย่อมเรียนรู้ได้ง่ายกว่าคำประเภทอื่น เพราะ คำนามเป็นคำที่ใช้เรียกสิ่งของซึ่งสามารถจับถือได้ นึกถึงรูปร่างได้ และส่วนมากเป็นคำที่เกี่ยวกับกิจวัตรประจำวัน หรือเกี่ยวกับกิจกรรม หรือสถานการณ์ที่ก่อให้เกิดความพอใจ คำเหล่านี้นักเรียนจะเรียนรู้ได้ง่ายเมวว่าจะเขียนยาก อ่านออกเสียงยาก ก็ตาม (ประเทิน มหาพันธ์ 2523 : 169)

จากเอกสารที่เกี่ยวกับความเข้าใจความหมายของคำและการเรียนรู้คำนั้น พอสรุปได้ว่า สิ่งที่จะช่วยในการพัฒนาการเรียนรู้ความหมายของคำนั้น คือสิ่งแวดล้อม ประสบการณ์และการสร้างความคิดรวบยอด นักเรียนจะมีพัฒนาการในการเรียนรู้ความหมายของคำต่อเนื่องกันไป เช่น เกี่ยวกับพัฒนาการทางด้านร่างกาย การเรียนรู้คำต่าง ๆ นั้นมีสองประเภท คือ คำทั่วไป และคำเฉพาะ โดยทั่วไปเด็กจะเรียนรู้คำที่เป็นรูปธรรมมากกว่าคำประเภทนามธรรม

1.3 การสอนเขียนสะกดคำ

การสอนให้นักเรียนรู้จักสะกดคำ เป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นยิ่งที่ครูจะต้องฝึกฝนให้แก่เด็กเรียนอย่างสม่ำเสมอ ไม่ว่าจะเป็นนักเรียนในชั้นใด โดยเฉพาะครูที่สอนในโรงเรียนประถมศึกษา ซึ่งเป็นผู้วางพื้นฐานให้กับนักเรียน เพื่อจะให้นักเรียนนำความรู้ความสามารถไปใช้ในการศึกษาวิชาอื่น ๆ หรือการศึกษาในระดับสูงต่อไป การเขียนสะกดคำได้ถูกต้อง จะช่วยให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจข้อความที่อ่านได้รวดเร็วและถูกต้องอีกด้วย (นิศยา กุทธิโยธี 2507 : 402 - 403) การสอนสะกดคำ ครูควรตั้งจุดมุ่งหมายไว้สองประการ คือ สอนเพื่อเขียนและสอนเพื่ออ่าน เมื่อครูต้องการสอนสะกดคำเพื่อการเรียนเขียนควรจะให้เด็กฝึกหัดด้านการเขียน ซึ่งอาจจะให้สะกดคำตามบัตรคำให้ถูกต้อง เช่น คำว่า "กินสอ" ก่อน เมื่อสะกดคำได้ถูกต้องแล้วจึงเขียนคำนั้น จะช่วยให้นักเรียนเขียนสะกดคำได้ถูกต้องยิ่งขึ้น (กรมสามัญศึกษา 2516 : 47)

รองรัตน์ อิศรภักดี และ เทือก กุสุมา ณ อยุธยา (รองรัตน์ อิศรภักดี และ เทือก กุสุมา ณ อยุธยา 2516 : 121 - 123) ได้กล่าวเกี่ยวกับการสอนสะกดคำว่า

เป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นในการวางพื้นฐานของการเรียน การสอนสะกดคำในชั้นประถมศึกษา
ศึกษามีความมุ่งหมาย ดังนี้

1. ช่วยให้นักเรียนได้รู้จักคำต่าง ๆ ที่จำเป็นในชีวิตประจำวัน เพื่อช่วย
ให้เขียนเป็นเรื่องราวต่าง ๆ ได้
2. ช่วยให้นักเรียนรู้จักสะกดคำต่าง ๆ ได้ถูกต้อง
3. ช่วยส่งเสริมให้รู้จักใช้คำต่าง ๆ ได้กว้างขวาง
4. ช่วยให้นักเรียนทบทวนและคิดหาคำใหม่ ๆ ได้ตามต้องการ

การสอนสะกดคำจะได้ผลต่อเมื่อครูสอนให้ออกเสียง การผันอักษรจะเป็น
ประโยชน์ต่อการสะกดคำ เพราะนักเรียนฝึกฟังเสียง แปลงเสียงด้วยตนเอง ได้มองเห็น
เห็นภาพของตัวอักษรที่อยู่กับเสียงนั้น ทำให้สะกดคำได้ก็อีกด้วย (ประเทิน มหาจันทร์
2519 : 60) การสอนสะกดคำจึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับเด็ก เพราะช่วยให้เด็กอ่านและ
เขียนได้อย่างถูกต้อง ครูไม่ควรจะละทิ้งการสอนแบบสะกดคำ การเขียนสะกดคำให้
ถูกต้องนับว่าเป็นสิ่งสำคัญในการเขียน เด็กจึงจำเป็นต้องเรียนรู้คำที่เป็นมาตรฐานใน
การเขียนเบื้องต้นและฝึกเขียนให้ถูกต้องเสียตั้งแต่เริ่มเขียน (รองรัตน์ อิศรภักดี
และ เทือก กุสุมา ณ อยุธยา 2516 : 146)

การสอนสะกดคำนั้นเพื่อประโยชน์ในการฝึกเขียนให้ถูกต้อง ช่วยสร้างเสริม
ความสามารถและทักษะในการเขียนให้ถูกต้องรวดเร็ว ส่วนการแจกลูกเป็นการช่วยให้
นักเรียนที่เริ่มเรียนหัดอ่าน รู้จักอาศัยประสบการณ์ของการเรียนคำที่แล้วมาเทียบเสียงกับ
คำใหม่ เพื่อให้อ่านและจำคำใหม่ได้ดีขึ้น การสอนแจกลูกและการสอนสะกดคำต่างก็
เป็นกระบวนการที่ซับซ้อน จึงต้องมีการเรียนต่อเนื่องกัน จึงจะเป็นส่วนที่ช่วยให้การ
เขียนสะกดคำได้ถูกต้องอีกด้วย (ยง อิงคเวทย์ 2508 : 35 - 37)

การสะกดคำเป็นวิธีการที่จะนำไปสู่จุดหมายของการเขียน ซึ่งต้องอาศัยทักษะ
การฟัง การพูดและการอ่านที่ดี การสะกดคำเพื่อการเขียนนั้นมีส่วนประกอบที่สำคัญ คือ
ความเข้าใจความหมายของคำและการอ่านที่ถูกต้องชัดเจน วิธีการสอนสะกดคำ มีลำดับขั้น
ดังนี้

ขั้นที่หนึ่ง ความหมายและการออกเสียง ในขั้นนี้ครูต้องให้นักเรียนเข้าใจ ความหมายของคำ มองดูคำพร้อมกับออกเสียงคำนั้น และสามารถที่จะพูดเป็นประโยค โดยใช้คำเหล่านั้นได้ถูกต้อง

ขั้นที่สอง การมองเห็นรูปคำ ในขั้นนี้ครูให้นักเรียนเห็นรูปคำที่สะกดและ เห็นส่วนประกอบต่าง ๆ แยกคำออกเป็นพยางค์ ออกเสียงคำนั้น ๆ เป็นพยางค์แล้ว สะกดเป็นคำอีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่สาม การระลึกคำ คือให้มองดูคำแล้วสะกดคำนั้นโดยไม่ต้องการ และ ตรวจสอบว่าการสะกดคำถูกต้องหรือไม่ ถ้าสะกดผิดก็ให้นักเรียนย้อนกลับไปทำตาม ขั้นที่หนึ่ง สอง และสาม อีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่สี่ การเขียนคำนั้นให้ถูกต้องจากความจำ ให้บรรณรักษ์ สละ ให้ ถูกที่ แล้วตรวจสอบดูว่าเขียนคำเหล่านั้นได้ถูกต้อง ชัดเจนหรือไม่

ขั้นที่ห้า การทบทวน ให้นักเรียนเขียนคำโดยไม่ต้องการดูแบบ ถ้าเขียนถูก ถึงสามครั้ง ก็แสดงว่านักเรียนรู้จักคำนั้นแล้ว และจะช่วยให้นักเรียนจดจำได้แม่นยำ ยิ่งขึ้นควรจะให้เด็กเรียนนำคำไปใช้ในการเขียนประโยค เขียนเรียงความและเขียน จดหมาย เป็นต้น (ประเทิน มหาจันทร์ 2519 : 65)

นอกจากนี้ James A. Fitzgerald (วิเชียร อชิโนบุญจันทร์ 2514 : 102 - 103 อ้างอิงมาจาก Fitzgerald. 1951 : 97) ได้กล่าวว่าการสอน สะกดคำควรดำเนินตามลำดับขั้นดังนี้

1. ความหมายและเสียงของคำ โดยให้มองดูคำ ออกเสียงของคำและ ใช้คำนั้นแต่ง ประโยคให้ถูกต้อง
2. หัดจำจนขึ้นใจ โดยให้ดูและอ่านคำนั้น เป็นพยางค์ทีละพยางค์ เช่น พ-ยา-บาล แล้วสะกดคำนั้นว่า พยาบาล
3. ทบทวน โดยให้นักเรียนมองดูคำนั้นแล้วปิดตาสะกดคำ ตรวจสอบว่า สะกดถูกหรือไม่ ถ้ายังไม่ถูกก็ให้ทำตามลำดับขั้น 1 - 3 ใหม่

4. พยายามเขียนคำนั้นให้ถูกต้อง ด้วยความจำ ใส่วรรณยุกต์ การันต์
ให้ถูกต้อง แล้วตรวจสอบดูว่า เขียนได้ถูกต้องชัดเจนหรือไม่

5. ฝึกให้ชำนาญ ให้นักเรียนเขียนคำนั้นให้ถูกต้อง โดยไม่ต้องดูแบบ
จนคล่องแคล่ว

นอกจากนี้ยังได้ให้ข้อเสนอแนะในการเลือกคำมาเขียนว่า ควรเป็นคำ
ที่ใกล้ตัวเด็ก คำเกี่ยวกับสิ่งที่เด็กได้พบเห็นในชีวิตประจำวัน คำที่เด็กเข้าใจความหมาย
และสนใจคำเหล่านั้น เช่น ไก่ กบ กุ้ง ฯลฯ และทุกครั้งก่อนที่จะสอนคำใหม่ควรจะได้
ทบทวนคำเก่าที่ได้อ่านไปแล้วด้วย

การสะกดคำเป็นส่วนหนึ่งของการเขียน เป็นการฝึกทักษะการเขียนให้
ถูกต้องและรวดเร็ว เพราะไม่ว่านักเรียนจะเรียนวิชาใดจะต้องอ่านคำและประโยคได้
พร้อมกับสามารถเขียนบันทึกได้อีกด้วย การสะกดคำจึงเป็นสิ่งจำเป็นในการเรียน
ด้านภาษา ถ้านักเรียนอ่านออก เขียนได้ สะกดถูกต้อง นักเรียนก็สามารถนำไปประโยชน์
ไปใช้ในวิชาอื่นๆ ได้ดีอีกด้วย (ประยูทธ วัชรดิษฐ์ 2516 : 98) ครูจึงจำเป็นต้อง
หาวิธีชักจูงให้เด็กนักเรียนอยากเขียน อยากรู้คำใหม่ ๆ และจดจำไว้ เพราะนักเรียน
ที่อ่านออกได้มากก็พร้อมที่จะเขียนได้ดี ทั้งนี้ด้วยเหตุว่าจำตัวอักษรและคำต่าง ๆ ได้มาก
การอ่านจึงควบคู่ไปกับการเขียน ในการจัดกิจกรรมครูจึงควรให้มีการเรียนอ่าน
การสะกดคำและ การเขียนควบคู่กันไป (รองรัตน์ อิศรภักดี และ เทือก กุสุมา ณ อยุธยา
2516 : 132) จะเห็นได้ว่าการสะกดคำกับการอ่านมีความสัมพันธ์กัน

การเขียนตามคำบอกนั้นมีประโยชน์มาก จำเป็นต้องฝึกอยู่เสมอ โดย
ปกติแล้วครูจะอ่านข้อความที่จะเขียนให้นักเรียนฟัง ก่อนหนึ่งครั้ง แล้วครูจะถามถึงคำยาก
ที่นักเรียนฟังแล้วเขียนคำนั้น ไม่ได้ ครูอาจเขียนหรือให้นักเรียนคนใดคนหนึ่งเขียน
บนกระดานคำ และฝึกสะกดแล้วลงฟัง เมื่อจะเริ่มเขียนตามคำบอกครูจะอ่านประโยค
หรือวลีหรือคำสองครั้ง โดยครั้งแรกนักเรียนฟัง และคิดสะกดตาม ครั้งที่สองจึงค่อยลงมือ
เขียนตามที่ครูบอก ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนเขียนคำหรือวลีหรือประโยคต่าง ๆ ได้อย่าง
มีประสิทธิภาพ (บันลือ พุกกะวัน 2519 : 201) ข้อสำคัญที่ควรเน้นในการเขียน

ตามคำบอกก็คือ การสะกดคำ (Spelling) เพื่อมุ่งที่จะให้นักเรียนไทยเขียนสะกดคำ
 ได้ถูกต้องตามพจนานุกรม ส่วนการแก้คำผิดนั้น ครูอาจเดินตรวจทีละคนในเมื่อจำนวน
 นักเรียนมีไม่มากนัก ถ้าจำนวนนักเรียนมีมากครูอาจใช้วิธีการให้เปลี่ยนกันตรวจหรือ
 ให้นักเรียนตรวจงานด้วยตนเอง แต่ครูจะต้องตรวจดูความถูกต้องอีกครั้งหลังจากที่
 นักเรียนเปลี่ยนกันตรวจหรือตรวจเองอีกครั้งหนึ่ง (วิเชียร อธิโนบุณยานันต์ 2514 :
 102)

(ภาฯ ๒๒๐๑๑๕)

ปัจจุบันมักจะพบการเขียนที่ผิด อันอาจมีสาเหตุมาจากการฝึกเขียนตามคำบอก
 หรือเขียนไทย ดังนั้น บันทึก พุทธชวัน (บันทึก พุทธชวัน 2521 : 76 - 77)
 ได้เสนอแนะว่าการเขียนตามคำบอกนับว่าเป็นวิชาที่สำคัญในการสอนภาษาไทย เพราะ
 ช่วยฝึกให้นักเรียนเขียนหนังสือได้ถูกต้องรวดเร็ว ครูหวังผลในการสอนภาษาไทยจะ
 ต้องไม่ละเลยการสอนเขียนตามคำบอก นอกจากนั้นการสอนเขียนตามคำบอกก็มีคุณค่า
 มากกว่าการสอนเขียนตามวิธีของแบบปรนัยหลายประการ ดังนี้

1. เน้นการฝึกฟังอย่างมีสมาธิก่อนที่จะเขียน
2. เน้นการจำข้อความหรือประโยคที่เขียนให้ได้
3. ฝึกความละเอียดรอบคอบในการเขียนคำต่าง ๆ
4. ให้ความสนใจที่จะตรวจสอบ แก้ไขความผิดพลาดของนักเรียนเอง
5. ช่วยให้นักเรียนเกิดความเชื่อมั่นในตัวเองมากกว่าการชี้หรือการทำ

เครื่องหมายหน้าคำที่ถูกหรือคำที่ผิด

การสอนเขียนที่จะให้นักเรียนเขียนผิดน้อยลงนั้น ภาควิชาภาษาไทย วิทยาลัยครู
 เพชรบุรีวิทยาลงกรณ์ (วิทยาลัยครูเพชรบุรีวิทยาลงกรณ์ ม.ป.ป. : 52 - 53) ได้ให้
 ข้อเสนอแนะและขอควรคำนึงไว้ดังนี้

1. ก่อนเขียนควรรีให้นักเรียนเรียนรู้และเข้าใจข้อความนั้นเสียก่อน เมื่อ
 ชำนาญขึ้นจึงหาข้อความที่ไม่เคยเรียนมาให้เขียน
2. สอนให้สัมพันธ์กับการฟัง การพูดและการอ่าน
3. ให้รวบรวมคำที่เขียนผิดบ่อย ๆ พร้อมทั้งคำที่เขียนถูกนั้นมีลักษณะอย่างไร

4. ให้แข่งขันเขียนตัวสะกดบนกระดานดำ
5. จัดแข่งรวบรวมคำยากในบทเรียน เขียนใส่แผนภูมิคิดในห้องเรียน
ให้นักเรียนท่องและเขียน
6. ส่งเสริมให้รู้จักใช้พจนานุกรมเสมอ
7. ให้รวบรวมคำพ้องรูป พ้องเสียง พร้อมทั้งชี้ให้เห็นความแตกต่าง เช่น
การ กาล การณ์ กาญจน์ ฯลฯ เป็นต้น
เพื่อเป็นการช่วยให้การสอนเขียนตามคำบอกได้ผลและนักเรียนไม่เกิด
ความเบื่อหน่ายในการเรียน อุบล เรียงสุวรรณ์ (อุบล เรียงสุวรรณ์ 2509 : 47-48)
ได้เสนอแนะกิจกรรมในการสอนเขียนตามคำบอก ไว้ดังนี้

 1. ให้นักเรียนจับบันทึกข้อความตามคำอธิบายของครู
 2. หาข้อความตรงรอยแก้วและรอยกรองที่ติดอ่านให้นักเรียนฟังแล้วเขียน
ตามในลูกตอง
 3. ให้นักเรียนอ่านข้อความต่าง ๆ ให้เพื่อนฟัง แล้วบอกให้เพื่อนเขียนตาม
 4. ให้นักเรียนเตรียมข้อความยาวพอสมควรเล่าให้เพื่อนฟัง แล้วให้เพื่อน
เขียนในลูกตองตามข้อความที่เล่า
 5. แบ่งนักเรียนเป็นกลุ่ม แล้วให้แต่ละกลุ่มหาคำที่ออกเสียงเหมือนกัน
ใกล้เคียงกัน แต่สะกดต่างกันตามความหมายที่ใช้ เช่น หน้า น้า ชัน ชรค์ ฯลฯ
หรือให้หาคำที่มีอักษรนำและไม่มีอักษรนำ หรือให้หาคำที่ออกเสียงวรรณยุกต์เดียวกัน
ที่มีทั้งรูปและไม่มีรูป เช่น ซา กา ปา ลา ฯลฯ เป็นต้น
 6. เล่นเกมจำข้อความ โดยครูหรือนักเรียนเขียนข้อความบนกระดานดำ
หรือทำเป็นบัตรคำใส่กระดาษแผ่นหนึ่งให้นักเรียนอ่าน แล้วลบหรือปิด และให้นักเรียนเขียน
ตามข้อความที่อ่าน ถ้าใครหรือกลุ่มใดเขียนได้ถูกต้องมาก ก็จะเป็นฝ่ายชนะ
 7. ครูบันทึกเพลงที่น่าสนใจ เนื้อเรื่องมีคติมาเปิดให้นักเรียนฟัง แล้วให้
เขียนเนื้อเรื่อง ซึ่งครูอาจแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มก็ได้ ครูต้องคำนึงถึงการเขียน

สะกดคำที่ถูกถอดด้วย ต่อจากนั้นอาจจะถอดด้วยกิจกรรมให้นักเรียนได้ร้องเพลงร่วมกัน
ช่วยให้เกิดความรู้สึกสนุกสนานทั้งใจฟังรสของภาษาอีกด้วย

การฝึกเขียนสะกดคำใหญ่ถูกต้องเฉพาะในช่วงโมงภาษาไทยนั้นไม่เป็นการเพียงพอ
ครูต้องสอนให้สัมพันธ์กับวิชาอื่นด้วย เช่น คณิตศาสตร์ สังคมศึกษา ฯลฯ เป็นต้น เมื่อครู
ให้นักเรียนเขียนแล้วจะต้องดูความถูกต้องของการใช้ตัวสะกด ตัวการันต์ด้วย เพื่อช่วยให้
นักเรียนได้มีโอกาสฝึกเขียนสะกดคำใหญ่ถูกต้องมากยิ่งขึ้น (วิทยาลัยครูมหาสารคาม
2516 : 33 - 34) สำหรับการสอนเขียนสะกดคำ ร่องรันทน์ อักษรภักดิ์ และ เทือก
กุสุมา ณ อยุธยา (ร่องรันทน์ อักษรภักดิ์ และ เทือก กุสุมา ณ อยุธยา 2516 : 125 -
128) ได้ขอเสนอแนะไว้ดังนี้

1. สอนคำที่อยู่ใกล้ตัวนักเรียนและสิ่งที่ได้พบเห็นในชีวิตประจำวัน
2. สอนคำที่นักเรียนสนใจและเข้าใจความหมาย
3. ทุกครั้งที่สอนคำใหม่เพิ่มเติมจะต้องทบทวนคำเก่าที่เคยเรียนมาแล้ว
4. ช่วยเหลือนักเรียนที่เรียนอ่อนเป็นพิเศษ โดยให้รู้จักสระ พยัญชนะก่อน
พร้อมกันนั้นเมื่อพบคำเหล่านี้ในวิชาอื่น ต้องทบทวนให้นักเรียนได้นึกถึงคำที่เคยเรียนมาแล้ว
5. การทดสอบต้องทำอย่างสม่ำเสมอ เพื่อจะได้ทราบว่านักเรียนมีความ
สามารถในการสะกดคำมากน้อยเพียงใด

6. บันทึกผลงานของนักเรียนแต่ละคนว่าตั้งแต่เริ่มเรียนมีพัฒนาการไปมาก
น้อยเพียงใด จะได้ช่วยเหลือและส่งเสริมนักเรียนแต่ละคนได้ถูกต้อง
7. ดำเนินวิธีสอนอย่างถูกต้องให้แก่ นักเรียน โดยช่วยเหลือนักเรียนเป็นชั้น ๆ

ดังนี้

- 7.1 ให้นักเรียนได้ยืมคำที่จะสะกดอย่างชัดเจน
- 7.2 ให้นักเรียนเขียนสะกดอย่างระมัดระวัง
- 7.3 ให้นักเรียนอ่านคำต่าง ๆ นั้นได้
- 7.4 ทบทวนคำที่สะกดนั้นว่าถูกต้องเพียงใด

8. ถ้าครูเขียนคำใหม่บนกระดานคำแล้วให้นักเรียนลอกตาม ครูต้องเขียนให้ชัดเจนและอ่านง่าย

9. ครูต้องตรวจสอบค่านักเรียนจดคำใหม่ทุกครั้ง เพื่อป้องกันความผิดพลาด

10. เมื่อสอนสะกดคำไปแล้ว ถ้านักเรียนคนใดสะกดผิด ครูต้องแถบกระดานคำให้ชัดเจนหรือจะแก้ไข เป็นรายบุคคลก็ได้

การสอนเขียนสะกดคำนี้ ได้มีผู้ให้ข้อคิดเห็นไว้อีกหลายคน เช่น สกอต (Scott. 1956 : 331 - 342) ได้ให้ข้อคิดเห็นว่า ในการสอนเขียนสะกดคำนั้น ครูต้องเลือกคำที่จะมาสอนและทดสอบ โดยใช้คำที่สอนไปแล้ว การทดสอบคำที่นักเรียนไม่เคยเรียน ตลอดจนคำที่ครูจัดให้โดยไม่ว่าหนึ่งถึงระดับชั้นและวัยของนักเรียน ถือว่าเป็นการสอนและการทดสอบที่ไม่ดี ซึ่งสอดคล้องกับ ฮิลเดเรท (Hildreth. 1950 : 327 - 332) ได้กล่าวอ้างถึงคำกล่าวของ Dr. Decroly นักการศึกษาชาวเบลเยียม ที่ว่า การเรียนเขียนจะได้ผลดีคือเมื่อได้เรียนด้วยตนเองหรือด้อยคำที่นักเรียนต้องการจะแสดงออก แล้วจะมีความหมายต่อนักเรียนเป็นอย่างยิ่ง และจะส่งผลให้การเขียนของนักเรียนดีอีกด้วย นอกจากนี้ ฮอร์น (Horn. 1954 : 7 - 9) ได้เสนอข้อคิดเห็นว่า การเลือกคำมาสอนเขียนสะกดคำนั้นควรให้เหมาะกับระดับชั้นของผู้เรียน เป็นคำที่ผู้เรียนใช้อยู่ในชีวิตประจำวัน และในหนังสือเรียนก็ควรบรรจุคำให้เพิ่มขึ้นตามระดับชั้นด้วย เพื่อให้ให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกและสามารถนำไปใช้ได้ถูกต้อง

การสอนเขียนสะกดคำควรจะได้ส่งเสริมให้นักเรียนได้สนใจในการเรียน ไม่เกิดความเบื่อหน่าย ครูจึงควรจัดหากิจกรรมประกอบการเรียนการสอน ดังนี้

1. ให้หาคำที่มีเสียงเหมือนกัน เช่น กิน ดิน หิน สิ้น ฯลฯ
2. ให้หาพยัญชนะมาเติมให้ครบ ให้ได้คำที่มีความหมาย เช่น -าง (บาง นาง กาง ฯลฯ)

3. เติมคำในช่องว่างให้ได้ใจความตามต้องการ เช่น

ฉัน หนังสือ (เขียน อ่าน ชื่อ หยิบ ฯลฯ)

4. หาคำที่มีความหมายตรงกันข้าม เช่น กลางวัน - กลางคืน สูง - ต่ำ
 5. หาคำที่มีความหมายเหมือนกัน เช่น หมา - สุนัข หมู - สุกร
 6. หาคำที่ออกเสียงเหมือนกัน เช่น กาล การ การณ์ กาญจน์
 7. หาคำที่มีความหมายเฉพาะสิ่ง เช่น ผลไม้ ส่อง ชนิก (มะม่วง เงาะ)
 8. หาคำที่ชนคนควยพยัญชนะที่กำหนดให้ เช่น กำหนดให้ตัว ม. ได้แก่
มา มี มา มีด เป็นต้น
 9. ให้ดูรูปภาพแล้วเขียนคำอธิบายภาพนั้น (กรมสามัญศึกษา 2516 : 50)
ส่วนแนวทางที่จะกระตุ้นให้นักเรียนมีความสนใจและมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียน
สะกดคำนั้น ฮอร์น (Horn, 1954 : 19 - 20) ได้เสนอแนะไว้ ดังนี้
 1. ให้ฝึกเรียนได้รู้ถึงคุณค่าในความสามารถของตนที่จะนำการสะกดคำ
ไปใช้ในการเรียนวิชาอื่น ๆ ได้
 2. ให้นักเรียนเข้าใจถึงการสะกดคำในบทเรียนต่าง ๆ และมีการแก้ไขได้
ถูกต้อง
 3. ให้นักเรียนได้ทราบถึงผลการสะกดคำด้วยตนเอง ครูเป็นผู้คอยกระตุ้น
ชี้แนะเท่านั้น
 4. ในแต่ละสัปดาห์ครูควรทำแผนภูมิความก้าวหน้าในการสะกดคำของ
นักเรียนแต่ละคน
 5. ให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการตั้งจุดมุ่งหมายของการสะกดคำ อันจะช่วย
ให้นักเรียนมีส่วนร่วมได้แสดงความคิดเห็นและรับผิดชอบอีกด้วย
 6. ครูหรือนักเรียนควรจะได้แสดงท่าทางประกอบเพื่ออธิบายความหมาย
ของคำให้เข้าใจยิ่งขึ้นด้วย
 7. ให้นักเรียนที่เก่งได้ช่วยเหลือให้นักเรียนที่เรียนอ่อน
- เกม การให้รางวัลโดยให้คะแนน คำชมเชย ใจดาว ฯลฯ เป็นสิ่งที่จะช่วย
ส่งเสริมให้นักเรียนมีความสนใจและมีทัศนคติที่ดีในการเรียนเขียนสะกดคำด้วย

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนเขียนสะกดคำ พอสรุปได้ว่า การสะกดคำนี้มีความสำคัญและเป็นพื้นฐานของการอ่านและการเขียน การสะกดคำเป็นส่วนหนึ่งของการเขียน ซึ่งต้องอาศัยทั้งการมองเห็น การฟัง และการนึกคิดอันจะช่วยให้มีการเขียนสะกดที่ถูกต้องควย ส่วนการเขียนสะกดคำ เป็นแขนงหนึ่งของการเขียนและนำไปใช้ในการเรียนแทบทุกสาขาวิชา ในระยะแรกคำที่นำมาสอนควรจะเป็นคำที่นักเรียนมีประสบการณ์ เป็นคำที่มีความหมาย เป็นคำที่เหมาะสมกับระดับชั้นและวัยของนักเรียน สิ่งที่จะช่วยให้นักเรียนสนุกสนานกับการเรียนและจำได้อย่างแม่นยำ ได้แก่ กิจกรรม เกม การไต่รางวัล ฯลฯ อันจะส่งผลให้การเขียนสะกดคำของนักเรียนประสบความสำเร็จและสามารถนำไปใช้ในคานอื่น ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพควย

1.4 ความสนใจในการเขียน

ความสนใจของคนเรานั้นมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ความสนใจของเด็กแต่ละวัยก็แตกต่างกันและจะเป็นปัจจัยสำคัญในการเรียนรู้จึงเป็นหน้าที่ของครูที่จะสร้างบทเรียนให้เป็นที่น่าสนใจแก่เด็ก เพื่อจะได้รับความสำเร็จในการเรียน โดยเฉพาะระยะเวลาในการฝึกทักษะก็เป็นสิ่งสำคัญ เช่นเดียวกับองค์ประกอบคานอื่น ๆ เช่น แรงจูงใจ ประสบการณ์ บรรยากาศ ผู้สอน ฯลฯ เป็นต้น ถ้าครูใช้เวลาในการฝึกทักษะคานการเขียนนานเกินไป นักเรียนก็จะเกิดความเบื่อหน่าย ทำให้การเรียนไม่ประสบผลสำเร็จ เกี่ยวกับช่วงเวลาดความสนใจนี้ เดโซ สวานานนท์ (เดโซ สวานานนท์ 2514 : 227 - 228) ได้กล่าวถึงช่วงความสนใจของมนุษย์ไว้ว่า ช่วงความสนใจจะเพิ่มขึ้นตามความเจริญของอายุ อายุมากขึ้นช่วงความสนใจก็จะนานขึ้น เด็กนักเรียนในระดับประถมศึกษาจะมีความสนใจในกิจกรรมต่าง ๆ ติดต่อกันได้นานไม่เกินครึ่งชั่วโมง หลังจากนั้นก็จะไม่สามารถควบคุมความสนใจให้อยู่ได้ ด้วยเหตุนี้ถ้าจัดช่วงระยะเวลาในการเรียนไว้นานเกินความสนใจของนักเรียน ก็จะเป็นการเสียเวลาไปเปล่า ๆ ซึ่งช่วงความสนใจในการฟังของเด็กแต่ละระดับ ได้แสดงในตาราง 1 ดังนี้

ตาราง 1 ช่วงความสนใจในการฟังของนักเรียนแต่ละระดับ

ระดับการศึกษา	ช่วงความสนใจ
นักเรียนระดับอนุบาล	15 นาที
นักเรียนระดับประถมศึกษา	30 นาที
นักเรียนระดับมัธยมศึกษา	45 นาที
นักเรียนสูงกว่าระดับมัธยมศึกษา	60 นาที ขึ้นไป

จากตารางช่วงความสนใจข้างบนนี้ เป็นตารางช่วงความสนใจในการฟังของนักเรียนระดับต่าง ๆ ซึ่ง เดโช ส่วนานนท์ ได้กล่าวไว้ แต่ในที่นี้ผู้วิจัยต้องการให้นักเรียนเขียนสะกดคำอันเป็นทักษะที่นักเรียนต้องใช้ความสามารถในการฟังและการสำคัญความคิดเพื่อแสดงออกโดยการเขียนให้ผู้อื่นได้ทราบ ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้นำคำที่มีในแบบเรียนภาษาไทย ซึ่งทางกระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดให้นักเรียนได้เรียนรู้ไปทดลอง เพื่อหาช่วงเวลาเวลาที่นักเรียนมีความสนใจในการเขียนสะกดคำก่อนที่จะนำไปจัดเป็นแบบทดสอบในการเก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป

2. งานวิจัยต่างประเทศ

2.1 การศึกษาเกี่ยวกับการสอนสะกดคำ

ในต่างประเทศได้มีผู้ศึกษาเกี่ยวกับการสอนสะกดคำ ดังนี้

ในปี ค.ศ. 1976 โจบส์ (Jobes. 1976 : 5197 - A) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความคงทนในการสะกดคำ โดยใช้วิธีฝึกด้วยการเลียนแบบและการสังเกต ซึ่งให้ทราบและไม่ทราบผลการเรียน ใช้กลุ่มตัวอย่าง 12 คน แบ่งเป็นสี่กลุ่ม ๆ ละสามคน ในสามคนนั้นจะให้ฝึกด้วยการเลียนแบบหนึ่งคน ส่วนอีกสองคนให้ฝึกเป็นผู้สังเกต

หลังจากที่มีการทดสอบ โดยการถาม พบว่าการฝึกสะกดคำโดยการเขียนแบบได้รับความสำเร็จในการเรียนสะกดคำและมีความทนทานในการจำได้ดีกว่าการสอนโดยให้มีการสังเกต

ในปีเดียวกันนี้ เดลลี (Dailey, 1976 : 5677 - A) ได้ศึกษาเปรียบเทียบการสะกดคำของนักเรียนระดับสามถึงระดับหก โดยใช้การสอนแบบการสะกดการันต์แบบเดิมกับการสอนแบบเรียงตามลำดับอักษรก่อน ในโรงเรียนชุมชนครอฟอร์ดส์วิลล์ (Crawfordsville Community School) เป็นนักเรียนที่เรียนด้วยแบบเรียงตามลำดับอักษรก่อน 61 คน นักเรียนที่เรียนด้วยแบบการสะกดการันต์แบบเดิม 100 คน มีการทดสอบโดยให้ดูภาพยนตร์เงียบ แล้วเขียนเรียงความบรรยายถึงสิ่งที่เห็นในภาพยนตร์ พบว่านักเรียนที่เรียนด้วยการสอนทั้งสองแบบนี้ได้คะแนนการสะกดคำไม่แตกต่างกัน แต่การสอนแบบเรียงตามลำดับอักษรก่อนได้ผลดีในทุกระดับ ส่วนการสอนแบบการสะกดการันต์ตามแบบเดิมจะได้ผลดีในระดับสี่ถึงระดับหก และทำนองเดียวกันนี้ คาร์เนอร์ (Carner, 1972 : 5466 - A) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ของผลการสอนแบบเรียงตามลำดับอักษรก่อน กับการสอนด้วยการสะกดการันต์แบบเดิมที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน การสะกดคำและการเขียนของนักเรียนระดับหนึ่งและระดับสอง จำนวน 172 คน ในโรงเรียนประถมศึกษาสองแห่ง โดยแบ่งเป็นกลุ่มที่เรียนตามแบบเรียงลำดับอักษรก่อน 81 คน เป็นนักเรียนระดับหนึ่ง 44 คน ระดับสอง 37 คน กลุ่มที่เรียนด้วยแบบการสะกดการันต์แบบเดิม 91 คน เป็นนักเรียนระดับหนึ่ง 43 คน ระดับสอง 48 คน พบว่าการสอนด้วยแบบเรียงตามลำดับอักษรก่อนมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน การสะกดคำและการเขียนสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนแบบการสะกดการันต์แบบเดิมทั้งระดับหนึ่งและระดับสอง

ไอเลส (Iles, 1975 : 4047 - A - 4048 - A) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ของทักษะการสะกดคำและการอ่าน กับนักเรียนระดับสองถึงระดับเจ็ด ที่ได้รับการสอนแบบตามลำดับอักษรก่อนของพิทแมน (Pitman's Initial Teaching Alphabet : i.t.a.) และแบบตามลำดับอักษรแบบเดิม กลุ่มทดลองจับคู่โดยถือคะแนนระดับเซวาน์ ปัญหา อายุจริง และระดับชั้นเรียนเป็นเกณฑ์ เครื่องมือที่ใช้คือแบบทดสอบการอ่านหนึ่งฉบับ

และแบบทดสอบ การสะกดคำสอง ฉบับ แล้วเปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ระหว่าง กลุ่ม
ที่ได้รับการสอนตามแบบของพิทแมน กับกลุ่มที่ได้รับการสอนแบบตามลำดับอักษรแบบเดิม
และกับเกณฑ์ระดับชาติ ผลปรากฏดังนี้

1. คะแนนการอ่านของ กลุ่มที่ได้รับการสอนตามลำดับอักษรก่อนของพิทแมน
สูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนแบบสะกดการันต์ตามลำดับอักษรแบบเดิมทุกระดับชั้น

2. เมื่อใช้แบบทดสอบ S.R.A. นักเรียนระดับสองและระดับสามที่ได้
รับการสอนแบบตามลำดับอักษรแบบเดิมได้คะแนนสูงกว่า เกณฑ์ระดับชาติ

3. คะแนนการสะกดคำของนักเรียนระดับสี่ที่ได้รับการสอนตามแบบของ
พิทแมนสูงกว่านักเรียนในกลุ่มที่ได้รับการสอนแบบตามลำดับอักษรแบบเดิม เมื่อใช้
แบบทดสอบย่อยที่เกี่ยวข้องกับการสะกดคำ S.R.A. และแบบทดสอบการสะกดคำ
มอริสัน - แมคคอลล

4. เมื่อเปรียบเทียบแบบของการเขียนสะกดคำผิด ระหว่างนักเรียนที่
ได้รับการสอนตามแบบของพิทแมนกับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแบบลำดับอักษรแบบเดิม
พบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามแบบลำดับอักษรแบบเดิมทำแบบทดสอบผิดมากกว่า
สามแบบ จากแบบทดสอบทั้งหมด ภาแบบและเขียนสะกดคำผิดมากกว่านักเรียนที่ได้รับ
การสอนแบบตามลำดับอักษรของพิทแมน

ในปี ค.ศ. 1978 พาสซานันตี (Passanante, 1979 : 56) ได้ศึกษา
ผลสัมฤทธิ์ของการสอนสะกดคำ โดยใช้การสอนแบบตามลำดับอักษร (i.t.a.) และ
แบบตามลำดับอักษรแบบเดิม กับนักเรียนในระดับหนึ่งถึงระดับเจ็ด แล้วเปรียบเทียบผล
สัมฤทธิ์ของการสะกดคำ โดยใช้แบบทดสอบการอ่านหนึ่ง ฉบับและแบบทดสอบการเขียน
สะกดคำสองฉบับ พบว่า ผลการสอนทั้งสอง กลุ่มแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
แต่เมื่อศึกษาด้านความสัมพันธ์ระหว่าง การอ่านและความสามารถในการสะกดคำนั้น มี
ความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเขายังได้ให้ข้อคิดเห็นไว้ว่า การสะกดคำ
นั้นจะช่วยให้การอ่านและการเขียนได้ดีอีกด้วย

ชวาร์ท (Schwartz. 1976 : 8028 - A) ได้ศึกษาถึงพัฒนาการด้านความสามารถของนักเรียนที่ได้รับความรู้การสะกดคำโดยการผันคำและการสะกดการันต์กับนักเรียนในระดับสองถึงระดับห้า โดยใช้กลุ่มตัวอย่างระดับละ 40 คน ใน 40 คนนี้จัดแบ่งเป็นนักเรียนที่สะกดคำเก่งและไม่เก่ง กลุ่มละ 20 คนเท่า ๆ กัน เครื่องมือที่ใช้คือแบบทดสอบแบบเลือกตอบซึ่งเกี่ยวข้องกับคำที่ไม่มีความหมายและการเขียนตามคำบอกที่เกี่ยวกับคำที่ไม่มีความหมาย ผลพบว่านักเรียนทั้งกลุ่มที่สะกดเก่งและไม่เก่งมีแนวโน้มในการพัฒนาการด้านการสะกดคำดีขึ้น

ในปี ค.ศ. 1975 สเปนเจอร์ (Spangler. 1975 : 3573 - A - 3574 - A) ได้ศึกษาการสอนสะกดคำ โดยใช้วิธีการฟังและการมองเห็น ของนักเรียนในระดับหนึ่งถึงระดับหก จำนวน 386 คน เครื่องมือที่ใช้คือแบบทดสอบการฟังและแบบทดสอบการเห็น สำหรับแบบทดสอบการฟังดำเนินการโดยให้ฟังจากเทปโทรทัศน์ที่ไม่มีภาพจอ ส่วนการทดสอบการเห็นนั้นจะมีเทปโทรทัศน์ฉายให้นักเรียนดู คำที่นำมาสะกดก็นำมาจากแบบเรียน นักเรียนในระดับต้น ๆ จะสอนสะกดคำ 10 คำ ในระดับสูงขึ้นไปจะสอน 15 คำ ใช้เวลาในการทดลองสามสัปดาห์ พบว่าความแตกต่างระหว่างความจำโดยการฟังและการเห็นจะลดลงจากชั้นในระดับต้นจนถึงระดับหก

คาทาลาโน (Catalano. 1976 : 4983 - A) ได้ศึกษาถึงความแตกต่างของความเข้าใจในการอ่านและคะแนนคำศัพท์ของนักเรียนที่ใช้การสะกดคำในเนื้อเรื่องที่กำหนดให้กับนักเรียนที่ไม่ได้ใช้การสะกดคำในเนื้อเรื่องที่กำหนดให้ โดยได้ทำการทดลองกับนักเรียนประถมศึกษาหกโรงเรียน ในรัฐยูทาห์ ใช้เวลาในการทดลองเจ็ดสัปดาห์ ในแต่ละโรงเรียนจะมีกลุ่มทดลอง ซึ่งเรียนการสะกดคำและความหมายของคำในเนื้อเรื่องที่กำหนดให้ และกลุ่มควบคุมจะเรียนตามโครงการซึ่งไม่มีเนื้อเรื่องกำหนดให้ ผลพบว่า ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมได้ผลไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ในปี ค.ศ. 1969 ออลสัน (Olson. 1970 : 1147 - A) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการออกเสียงคำที่สอนและคำที่ไม่ได้สอน ซึ่งมีแบบการสะกดคำที่สม่ำเสมอและไม่สม่ำเสมอกับนักเรียนระดับสอง จำนวน 436 คน โดยใช้คำมาทดสอบ จำนวน

230 คำ แบ่งเป็นคำที่สะกดสม่ำเสมอและสะกดไม่สม่ำเสมออย่างละเท่า ๆ กัน พบว่า

1. ชนิดของคำ ความสามารถในการอ่าน คำที่ใช้สม่ำเสมอและเพศ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
2. จากการทดสอบคำที่สอนนักเรียนจะมีการออกเสียงได้ถูกต้อง เกือบสองเท่าของคำที่ไม่ได้สอน
3. นักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านสูง จะออกเสียงคำต่าง ๆ ได้ถูกต้อง เกือบสองเท่าของนักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านต่ำ
4. คำที่นักเรียนได้สะกดอย่างสม่ำเสมอ จะมีการออกเสียงได้ดีและถูกต้องมากกว่าคำที่นักเรียนสะกดอย่างไม่สม่ำเสมอ
5. ชนิดของคำและความสามารถในการอ่านมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน
6. ชนิดของคำและคำที่ใช้สม่ำเสมอจะมีปฏิสัมพันธ์กัน
7. นักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านต่ำ จะรู้สีกว่าคำที่ไม่ได้สอนยากกว่าคำที่สอน
8. คำที่นักเรียนได้สะกดอย่างสม่ำเสมอและคำที่สะกดไม่สม่ำเสมอนั้น เมื่อมีการสอนจะมีความแตกต่างกันน้อยในด้านการออกเสียง เมื่อไม่มีการสอน ความแตกต่างในด้านการออกเสียงจะมีมาก

จากการวิจัยเกี่ยวกับการสอนสะกดคำ พอสรุปได้ว่า การสอนสะกดคำที่จะให้ได้ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสะกดคำสูงนั้นมีหลายแบบ ได้แก่ การสอนโดยการเลียนแบบ การให้สังเกต การให้นักเรียนได้รู้จักตัวอักษรทั้งหมดก่อน การเขียนตามคำบอก การฟังและการมองเห็นภาพในขณะที่ฟัง สิ่งสำคัญอย่างยิ่งก็คือนักเรียนจะต้องออกเสียงให้ถูกต้อง ซึ่งจะช่วยให้การเขียนสะกดคำมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

2.2 การศึกษาเกี่ยวกับความยากง่ายของคำ

การเรียนรู้เพื่อการเขียนสะกดคำนั้นต้องอาศัยความสามารถสูง ต้องมีจินตนาการและความจำดีจึงจะได้รับความสำเร็จ เนื่องจากคำต่าง ๆ มีความยากง่ายแตกต่างกัน แต่ละคนจะได้รับความสำเร็จในการเขียนสะกดคำต่างกันไปด้วย ทั้งนี้

เซอร์เบอร์ชและคณะ (แกวตา ไทรงาม 2520 : 11 อ้างอิงมาจาก Gerberich and others. 1962 : 390 - 393) กล่าวว่า เมื่อเด็กเขียนสะกดคำที่มีความยากมากขึ้น ความสามารถในการเขียนของเด็กก็จะลดลงไปตามลำดับ คือเขียนสะกดคำที่ยากได้น้อย

ในปี ค.ศ. 1962 บลูเมอร์ (Bloomer. 1963 : 287) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง ความยาวของคำกับความยากในการเขียนสะกดคำ พบว่าคำที่นักเรียนพบบ่อย ๆ และความยาวของคำมีความสัมพันธ์กับความยากในการเขียนสะกดคำ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของเขาเองที่ได้ศึกษาในปี ค.ศ. 1955 (Bloomer. 1956 : 531 - 535) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับความยากง่ายในการเขียนสะกดคำที่ยาวและซับซ้อน กับนักเรียนระดับสองในโรงเรียนประถมศึกษา 18 โรงเรียน โดยพิจารณาจากคำที่ใช้เสมอและมีความหมายต่อนักเรียน เขาได้สรุปผลการศึกษาไว้ดังนี้

1. คำที่มีหลายพยางค์จะ กดยากกว่าคำที่มีน้อยพยางค์
2. คำที่มีสระ ผสมสะกดยากเช่นเดียวกับคำควบกล้ำ

เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่าง ความหมายของคำกับความยากในการเขียนสะกดคำและการอ่าน บลูเมอร์ (Bloomer. 1961 : 178 - 182) ได้ศึกษาโดยใช้คำ 149 คำ พบว่าคำที่มีหลายความหมายมีความสัมพันธ์กับความยากในการเขียนสะกดคำ แต่ไม่มีความสัมพันธ์กับการอ่าน

จอห์นสัน (Johnson. 1972 : 79 - A - 80 - A) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความยากง่ายในการเขียนสะกดคำที่ใช้บ่อย ๆ และได้วิเคราะห์ปัญหาในการเขียนสะกดคำ พบว่านักเรียนส่วนใหญ่มีปัญหาในการเขียนสะกดคำที่ออกเสียงเหมือนกันแต่สะกดต่างกัน นอกจากนี้เขายังได้เสนอแนะว่าครูควรช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาในการเขียนสะกดคำ โดยใช้วิธีสอนแบบต่าง ๆ จัดให้มีโครงการสอนเป็นประจำและควรสอนเป็นรายบุคคล

สำหรับการจัดลำดับความยากง่ายของคำนั้น แบริดฟีลด์และสจวต (Bradfield and Stewart. 1957 : 244) ได้แสดงความคิดเห็นว่า การจัดลำดับความยากง่าย

ของคำนั้นใช้การจัดเรียงลำดับจากคำที่นักเรียนเขียนสะกดคำได้ถูกต้องมากไปจนถึงคำที่นักเรียนเขียนสะกดคำได้ถูกต้องน้อย โดยไม่ต้องใช้วิธีการทางสถิติ

จากงานวิจัยที่เกี่ยวกับการศึกษาความยากง่ายของคำนั้น จะพบว่านักเรียนเขียนสะกดคำผิดหลายแบบ และมีปัญหาในการเขียนคำที่ออกเสียงเหมือนกันแต่ตัวสะกดต่างกัน ความหมายต่างกัน คำที่เขียนสะกดผิดและยาก ได้แก่ คำที่มีสระผสม คำควบกล้ำ คำพ้องเสียง และคำที่มีตัวสะกดหลายตัว

2.3 การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเขียนสะกดคำกับความเข้าใจความหมายของคำและความสามารถด้านอื่น ๆ

ใน ค.ศ. 1947 รัสเซลล์ (Russell, 1947 : 406) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเขียนสะกดคำกับผลสัมฤทธิ์ในการอ่านและคำศัพท์ ของนักเรียนระดับสามถึงระดับห้า จำนวน 135 คน โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการอ่านและคำศัพท์ เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล พบว่าการเขียนสะกดคำมีความสัมพันธ์กับความหมายของคำ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ ทาวน์เซนด์ (แควตนา ไทรวงาม 2520 : 9 อ้างอิงมาจาก Townsend, 1947 : 465 - 471) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการเขียนสะกดคำกับการอ่านเพื่อความเข้าใจ และคำศัพท์ของนักเรียนระดับสามถึงระดับสิบสอง จำนวน 200 คน พบว่าความสามารถในการเขียนสะกดคำมีความสัมพันธ์กับความเข้าใจคำศัพท์

เกรย์ (Gray, 1949 : 403) ได้สรุปผลการศึกษาก็เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการเขียนสะกดคำกับการอ่านไว้ว่า มีความสัมพันธ์กันอย่างมาก และสอดคล้องกับผลการศึกษาของ มอริสัน และ เพอร์รี่ (Morrison and Perry, 1959 : 222 - 227) ซึ่งได้ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเขียนสะกดคำกับความสามารถในการอ่านของนักเรียนระดับสามถึงระดับห้า โดยใช้แบบทดสอบ California Achievement Test และแบบทดสอบ California Short - Form Test of Mental Maturity พบว่าความสามารถในการเขียนสะกดคำกับความสามารถในการอ่านมีความสัมพันธ์กันสำหรับนักเรียนที่เรียน

ในระดับต่ำ ส่วนนักเรียนในระดับสูง ความสามารถในการเขียนสะกดคำกับความ
สามารถในการอ่านมีความสัมพันธ์ค่อนข้างต่ำ

อารอน (Aaron. 1959 : 138 - 142) ได้ศึกษาเกี่ยวกับสิ่งที่มีความ
สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำของนักเรียนระดับสี่ จำนวน 193 คน และ
ระดับแปด จำนวน 174 คน โดยใช้แบบทดสอบการเขียนสะกดคำตามคำบอก จำนวน
60 คำ พบว่า

1. การที่นักเรียนสามารถออกเสียงเป็นพยางค์ได้นั้น มีความสัมพันธ์กับ
ผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำ คือ นักเรียนที่สามารถออกเสียงเป็นพยางค์ได้นั้นจะ
สะกดคำได้ดีด้วย
2. ความสามารถของนักเรียนในการแบ่งคำออกเป็นพยางค์ได้นั้น สามารถ
ทำนายผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำของนักเรียนระดับแปดได้ คือ ถ้านักเรียนสามารถ
แบ่งคำออกเป็นพยางค์ได้ดีแล้วจะสามารถสะกดคำได้ดีด้วย แต่ในระดับสี่ นักเรียน
ที่สามารถแบ่งคำออกเป็นพยางค์ได้นั้น ไม่ได้เป็นนักเรียนที่สามารถในการสะกดคำได้ดี
ด้วย
3. นักเรียนที่มีสติปัญญาสูงจะมีผลสัมฤทธิ์ในการสะกดคำสูง และนักเรียน
ที่มีสติปัญญาคต่ำจะมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำต่ำไปด้วย

แจนสกี (Jansky. 1971 : 4549 - A) ได้ศึกษาเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์
ในการสะกดคำและการอ่านของนักเรียนในระดับอนุบาลและนักเรียนในระดับสอง
401 คน โดยใช้แบบทดสอบ 42 ชุด เป็นเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูล ซึ่งจัดสอบใน
ระดับอนุบาล 20 ชุด และในระดับสองอีก 22 ชุด พบว่า ผลสัมฤทธิ์ในระดับอนุบาล
มีความสัมพันธ์กับความสามารถหลาย ๆ อย่าง และในระดับอนุบาลมีแนวโน้มว่า ภาษาพูด
จะมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับการอ่าน การสะกดคำและกิจกรรมทางภาษาอย่างอื่น ๆ

✓ เกี่ยวกับความหมายของคำ เวอร์เนอร์ และ แทพแลน (คาร์นิ อุทัยรัตนกิจ
2520 : 15 อ้างอิงมาจาก Werner and Kaplan. 1971 : 555 - 561)
ได้ศึกษาการเรียนรู้ความหมายของคำจากห้องเรียน โดยใช้คำที่ไม่มีมีความหมาย 12 คำ

ในประโยคต่าง ๆ กัน กับนักเรียนที่มีอายุ 8 - 13 ปี เช่น คำว่า คอร์ปลัม (Corplum) เมื่อเอาคำนี้ไปใส่ในประโยคที่มีความหมายของคำง่ายอื่น ๆ อยู่ด้วย นักเรียนสามารถให้ความหมายของคำได้อย่างรวดเร็ว นอกจากนั้นพบว่านักเรียนไม่สามารถแยกข้อแตกต่างของความหมายของคำในแต่ละประโยคได้ เพราะไม่สนใจคำที่ล้อมรอบ

จากการศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเขียนสะกดคำ กับความสามารถด้านเข้าใจคำและคำอื่น ๆ พอสรุปได้ว่า ความสามารถในการเขียนสะกดคำมีความสัมพันธ์กับการจำคำ การออกเสียงเป็นพยางค์ การอ่าน การฟัง และความหมายของคำด้วย

3. งานวิจัยในประเทศ

3.1 การศึกษาเกี่ยวกับความยากง่ายของคำ ได้มีผู้ศึกษาไว้ดังนี้

ในปีการศึกษา 2519 แก้วตา ไทรงาม (แก้วตา ไทรงาม 2520 : 43 - 46) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความยากง่ายในการเขียนสะกดคำภาษาไทยพื้นฐานของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง จำนวน 96 คน จากโรงเรียนสังกัดเทศบาล กรมสามัญศึกษาและองค์การบริหารส่วนจังหวัด ในเขตอำเภอเมืองระนอง โดยใช้คำพื้นฐานที่ทางกระทรวงศึกษาธิการกำหนดไว้ ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 จำนวน 450 คำ เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผลการศึกษาปรากฏดังนี้

1. คำที่ง่ายมากมี 7 คำ เป็นคำที่มีลักษณะมีพยางค์เดียว ไม่มีตัวสะกด และวรรณยุกต์
2. คำที่ง่ายมี 26 คำ เป็นคำพยางค์เดียว มีตัวสะกดตรงตามมาตราตัวสะกด ไม่มีตัวควบกล้ำ
3. คำที่ยากง่ายปานกลางมี 72 คำ เป็นคำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตราตัวสะกด ไม่มีตัวควบกล้ำ

4. คำที่ยาก มี 197 คำ เป็นคำที่มีพยางค์เดียวและหลายพยางค์ มีวรรณยุกต์กำกับ เป็นคำที่ลดรูปหรือเปลี่ยนรูปเมื่อมีตัวสะกด

5. คำที่ยากมาก มี 148 คำ เป็นคำที่มีหลายพยางค์ มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด มี "อ" "ห" นำ เป็นคำพ้องเสียง คำที่มีความหมายเป็นนามธรรม และเด็กไม่ค่อยมีประสบการณ์

ต่อมาในปีการศึกษา 2521 ได้ประกาศใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 จึงมีผู้สนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับความยากง่ายในการเขียนสะกดคำในชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งอีก โดยได้ศึกษากับนักเรียนในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา จากโรงเรียนสังกัดเทศบาล กรมสามัญศึกษา องค์การบริหารส่วนจังหวัดและสังกัดกองการศึกษาเอกชน ในเขตอำเภอพระนครศรีอยุธยา จำนวน 134 คน โดยใช้คำพื้นฐานที่ทางกระทรวงศึกษาธิการกำหนดไว้ และได้ปรับปรุงแล้วหลังจากนำไปทดสอบใช้แล้ว มีจำนวน 470 คำ เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล พบว่า

1. คำที่ง่ายมาก มี 61 คำ เป็นคำที่มีลักษณะเป็นคำพยางค์เดียว ไม่เป็นคำควบกล้ำ
2. คำที่ง่าย มี 98 คำ เป็นคำที่มีลักษณะเป็นคำพยางค์เดียว สองพยางค์ มีวรรณยุกต์กำกับ เป็นคำพ้องเสียง
3. คำที่ยากง่ายปานกลาง มี 145 คำ เป็นคำที่มีลักษณะเป็นคำพยางค์เดียว สองพยางค์และสามพยางค์ คำพ้องเสียง คำที่ลดรูปและเปลี่ยนรูปเมื่อมีตัวสะกด คำที่มีความหมายเป็นนามธรรม
4. คำที่ยาก มี 132 คำ เป็นคำที่มีวรรณยุกต์กำกับ คำพ้องเสียง คำนามธรรม คำที่มีตัว "อ" "ห" และอักษรนำ คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด คำที่นักเรียนไม่ค่อยมีประสบการณ์
5. คำที่ยากมาก มี 34 คำ เป็นคำที่มีหลายพยางค์ คำที่ลดรูปและเปลี่ยนรูปเมื่อมีตัวสะกด คำที่มีความหมายเป็นนามธรรมและคำควบกล้ำ (ดวงเดือน สุภิกิตย์ 2522 : 108 - 112)

จากผลการศึกษา ก็เกี่ยวกับความยากง่ายในการเขียนสะกดคำ พอสรุปได้ว่า คำต่าง ๆ ที่ทางกระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดให้นักเรียนได้เรียนรู้จากแบบเรียนภาษาไทย นั้นมีความยากง่ายในระดับปานกลาง คำที่ยาก จะเป็นคำที่มีหลายพยางค์ คำที่มีอักษรนำ รวมทั้ง "อ" "ห" นำด้วย คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด คำที่มีความหมาย เป็นนามธรรมและคำที่เด็กไม่ค่อยมีประสบการณ์

3.2 การศึกษาเกี่ยวกับความเข้าใจความหมายของคำ

ดารณี อุทัยรัตนกิจ (ดารณี อุทัยรัตนกิจ 2520 : ง - จ, 4) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความเข้าใจคำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง จำนวน 195 คน ในโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ โดยแบ่งกลุ่มนักเรียนเป็นสองกลุ่มตามเกณฑ์อายุ คือ นักเรียนในกลุ่มอายุสูงจะมีอายุระหว่าง 6.2 - 6.11 ปี และนักเรียนในกลุ่มอายุต่ำ จะมีอายุระหว่าง 5.2 - 5.11 ปี และใช้คำต่าง ๆ จากแบบเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง จำนวนเจ็ดเล่ม แล้วสุ่มคำมาสร้างเป็นแบบทดสอบความเข้าใจความหมายของคำ พบว่า

1. ระดับความเข้าใจคำกับความถี่ของคำไม่มีความสัมพันธ์กัน
2. นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีความเข้าใจคำไม่แตกต่างกัน
3. นักเรียนในกลุ่มอายุสูง และกลุ่มอายุต่ำ มีความเข้าใจคำไม่แตกต่างกัน
4. ระดับความเข้าใจคำของนักเรียนระหว่างห้องแตกต่างกัน

ผู้วิจัยได้กล่าวว่า ความเข้าใจคำของนักเรียน หมายถึง ความเข้าใจความหมายของคำนั่นเอง

สุชา จันทน์เอม (สุชา จันทน์เอม 2509 : 4 - 6, 57 - 62) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจคำศัพท์กับความเข้าใจในการอ่าน ของนักเรียนที่สำเร็จชั้นประถมศึกษาปีที่สี่และกำลังเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ห้า ปีการศึกษา 2508 ในโรงเรียนประถมศึกษาของกรมสามัญศึกษา จังหวัดพระนคร จำนวนสองโรงเรียน 312 คน โดยใช้แบบทดสอบคำศัพท์และความเข้าใจในการอ่าน เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล พบว่า

1. ความเข้าใจคำศัพท์กับความเข้าใจในการอ่านมีความสัมพันธ์กัน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
2. การศึกษาความแตกต่างเกี่ยวกับความสามารถในการเข้าใจคำศัพท์
ของนักเรียน พบว่า

2.1 นักเรียนหญิงมีความสามารถในการเข้าใจคำศัพท์สูงกว่านักเรียนชาย

2.2 นักเรียนที่มีระดับอายุต่ำ (8.11 - 11.1 ปี) มีความสามารถในการเข้าใจคำศัพท์สูงกว่านักเรียนที่มีระดับอายุสูง (11.2 - 15.8 ปี)

ผู้วิจัยได้ให้ความหมายของความเข้าใจคำศัพท์ไว้ว่า ความเข้าใจคำศัพท์ หมายถึง ความสามารถในการเข้าใจความหมายของคำต่าง ๆ ที่กำหนดไว้ในหลักสูตร ชั้นประถมศึกษาปีที่สี่ และวัดได้จากคะแนนที่ได้จากการที่นักเรียนทำแบบทดสอบคำศัพท์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง

จากการศึกษาเกี่ยวกับความหมายของคำ สรุปได้ว่า ระดับความเข้าใจคำกับความถี่ของคำไม่มีความสัมพันธ์กัน นักเรียนในกลุ่มอายุสูง และกลุ่มอายุต่ำมีความเข้าใจคำไม่แตกต่างกัน และความเข้าใจคำศัพท์มีความสัมพันธ์กับความเข้าใจในการอ่าน นักเรียนหญิงมีแนวโน้มว่าจะมีความสามารถเข้าใจคำศัพท์สูงกว่านักเรียนชาย

3.3 การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเขียนสะกดคำกับความเข้าใจความหมายของคำ และความสามารถด้านอื่น ๆ มีผู้ได้ศึกษาไว้ดังนี้

ดวงเดือน สุภิกุลย์ (ดวงเดือน สุภิกุลย์ 2522 : 112) ได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเขียนสะกดคำกับการรู้ความหมายของคำกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งจำนวน 134 คน จากโรงเรียนสังกัดเทศบาลกรมสามัญศึกษา องค์การบริหารส่วนจังหวัดและสังกัดกองการศึกษาเอกชน ในเขตอำเภอเมืองพระนครศรีอยุธยา โดยใช้แบบทดสอบการรู้ความหมายของคำ แบบปรนัยชนิดเลือกตอบ มีตัวเลือกเป็นรูปภาพ ขอละสามตัวเลือก พบว่าความสามารถในการ

เขียนสะกดคำกับการรู้ความหมายของคำมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

อินทร์ ศรีคุณ (อินทร์ ศรีคุณ 2507 : 84 - 86) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสามารถด้านการฟัง การอ่าน การแต่งความและการเขียนสะกดคำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ห้าและนักเรียนที่กำลังเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่สี่ จำนวน 246 คน ในโรงเรียนแห่งหนึ่งของจังหวัดนครราชสีมา โดยใช้แบบสอบถามส่วนบุคคลและแบบสอบถามอื่น ๆ อีกสี่ชุด เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล พบว่าความสามารถด้านการฟัง การอ่าน การแต่งความและการเขียนสะกดคำ มีความสัมพันธ์กัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของรัตนา ศิริพานิช (รัตนา ศิริพานิช 2507 : 68 - 71) ที่ได้ศึกษาถึงความเข้าใจในการฟังและผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่สอง จำนวน 350 คน ที่พูดภาษาไทยกลางในจังหวัดพระนคร และที่พูดภาษามลายูในจังหวัดปัตตานี ผลปรากฏว่าความเข้าใจในการฟังมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการ คือ เลขคณิต เขียนไทย และอ่านไทย

ส่วน อนันต์ ทิพย์รัตน์ (อนันต์ ทิพย์รัตน์ 2515 : ง - จ) ได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านกับการเขียนคำควบกล้ำและคำที่มีเสียง ร ล ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ห้าถึงชั้นประถมศึกษาปีที่เจ็ด จำนวน 300 คน ในโรงเรียนสายน้ำทิพย์ โดยใช้แบบทดสอบซึ่งมีลักษณะเป็นข้อความสั้น ๆ ให้นักเรียนอ่านและเขียนตามคำบอก พบว่า ความสามารถในการอ่านคำควบกล้ำและคำที่ออกเสียง ร ล มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียน

จากการศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเขียนสะกดคำ ความเข้าใจความหมายของคำและความสามารถด้านอื่น ๆ พอสรุปได้ว่า ความสามารถในการเขียนสะกดคำมีความสัมพันธ์กับความเข้าใจความหมายของคำ การอ่าน การฟัง และการแต่งความ

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับวิชาภาษาไทย งานวิจัยต่างประเทศและในประเทศสรุปได้ว่า การสอนวิชาภาษาไทยควรสอนเป็นคำและเป็นประโยคก่อน แล้วจึงสอนแจกถูก

และผันอักษร สำหรับความสามารถในการเขียนสะกดคำนั้น มีความสัมพันธ์กับการรู้
 ความหมายของคำ ความเข้าใจคำศัพท์ การจำคำ การออกเสียง เป็นพยางค์ การอ่าน
 การฟัง การแต่ง ความและผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการ

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาที่โตคนกวานัน ผู้วิจัยจึงได้
 แนวทางนำมาตั้งสมมติฐานในการศึกษาค้นคว้าดังนี้

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. ความยากง่ายของคำมีความสัมพันธ์กับชนิดของ คำตามหลักภาษา
2. ความยากง่ายของคำมีความสัมพันธ์กับชนิดของ คำตามลักษณะการ ประสมอักษร
3. ความสามารถในการเขียนสะ กัดคำมีความสัมพันธ์กับความเข้าใจความหมาย

ของคำ

วิธีดำเนินการ

การดำเนินการศึกษาค้นคว้าได้กระทำตามลำดับ ดังนี้

1. กลุ่มตัวอย่าง และการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
3. การสร้าง และทดลองใช้ เครื่องมือ
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. กลุ่มตัวอย่าง และการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่สอง ที่เรียนในภาคเรียนที่สอง ปีการศึกษา 2523 จากโรงเรียนในเขตอำเภอเมืองราชบุรี จำนวน 120 คน คือ

โรงเรียนเทศบาล 1 วัดสัตตนานาปริวัตร จำนวน 37 คน

โรงเรียนวัดคอนถลุง (ราษฎร์รัทธาทาน) จำนวน 41 คน

โรงเรียนวัดเขาวัง (แสง ช่วงสุวนิช) จำนวน 42 คน

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง เลือกแบบเจาะจง ด้วยเหตุผลต่อไปนี้

1. เป็นอำเภอที่มีโรงเรียนประถมศึกษา ขนาดและจำนวนนักเรียนใกล้เคียงกันทั้งโรงเรียนสังกัดเทศบาล กรมสามัญศึกษาและองค์การบริหารส่วนจังหวัด

2. เป็นโรงเรียนที่มีขนาดกลาง มีจำนวนนักเรียนตั้งแต่ 600 คนขึ้นไป

3. เป็นโรงเรียนที่เปิดทำการสอนตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งถึง

ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่หก

4. ผู้ปกครองมีฐานะทางเศรษฐกิจปานกลาง

5. ผู้บริหารและคณะครูในโรงเรียนมีความกระตือรือร้นที่จะให้การศึกษาแก่นักเรียน จึงมีการปรับปรุงการเรียนการสอนอยู่เสมอ และให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการเก็บรวบรวมข้อมูล

หลังจากเลือกโรงเรียนแล้วได้สอบถามถึงจำนวนห้องเรียนในแต่ละโรงเรียนแล้วสุ่มมาโรงเรียนละหนึ่งห้องเรียน ได้จำนวนนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างตามตารางต่อไปนี้

ตาราง 2 จำนวนนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง แยกตามสังกัดและเพศ

ชื่อโรงเรียน	สังกัด	ชาย	หญิง	รวม
โรงเรียนเทศบาล 1 วัดสัตตนานาถปริวรรต	เทศบาล	17	20	37
โรงเรียนวัดคอนถลุง (ราษฎร์รื้อรธาทาน)	องค์การบริหารส่วนจังหวัด	23	18	41
โรงเรียนวัดเขาวัง (แสงสว่างสุนิษา)	กรมสามัญศึกษา	26	16	42
รวม		66	54	120

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลมีดังนี้

1. คำยากและคำยากมาก ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง จากผลการศึกษาค้นคว้าของ ดวงเดือน สุกภิกคย์ (ดวงเดือน สุกภิกคย์ 2522 : 92) จำนวน 166 คำ ซึ่งแยกได้ดังนี้

คำยาก 132 คำ

คำยากมาก 34 คำ

2. คำที่ใช้ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่สอง ซึ่งทางกระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดให้นักเรียนได้เรียนในแบบเรียนภาษาไทย จำนวน 798 คำ แยกเป็นชนิดของคำตามหน้าที่ที่ใช้ในประโยคจากแบบเรียนภาษาไทย ดังนี้

คำนาม	405	คำ
คำกริยา	248	คำ
คำวิเศษณ์	133	คำ
คำบุรพบท	7	คำ
คำสรรพนาม	4	คำ
คำสันธาน	1	คำ

3. แบบทดสอบวัดความเข้าใจความหมายของคำ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง เป็นข้อทดสอบแบบปรนัย ชนิดเลือกตอบ ในแต่ละข้อมีตัวเลือก จำนวน 6 ข้อ โดยแบ่งเป็นสามตอน คือ

- ตอนที่หนึ่ง เป็นข้อทดสอบที่มีข้อความคำถามเป็นรูปภาพ ตัวเลือกเป็นคำต่าง ๆ จำนวน 10 ข้อ
- ตอนที่สอง เป็นข้อทดสอบที่ให้นักเรียนเลือกคำที่มีความหมายไม่เข้าพวกกับคำอื่น ๆ ที่กำหนดให้ จำนวน 9 ข้อ
- ตอนที่สาม เป็นข้อทดสอบที่ให้นักเรียนเลือกข้อความที่มีความหมายตรงกับคำที่กำหนดให้ในแต่ละประโยค จำนวน 41 ข้อ

3. การสร้างและทดลองใช้เครื่องมือ

3.1 คำทั้งหมด จำนวน 964 คำ สุ่มมา 100 คำ ด้วยวิธีสุ่มแบบง่าย แล้วนำไปทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่สอง โรงเรียนวัดอรุณนิภาวาส อำเภอเมืองราชบุรี เพื่อดำเนินการหาเวลาและจำนวนคำที่เหมาะสมในการทดสอบแต่ละครั้ง ดังนี้

3.1.1 ใช้คำที่สุ่มมา จำนวน 100 คำ ให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่สอง

โรงเรียนวัดอรุณนิภาวาส อำเภอเมืองราชบุรี จำนวน 10 คน อันได้มาจากการสุ่ม
อย่างง่ายจากจำนวนนักเรียนทั้งหมด 38 คน โดยให้นักเรียนเขียนตามคำบอกทีละคน
เพื่อหาเวลาเฉลี่ยที่นักเรียนมีความสนใจในการเขียน

ในการเขียนนี้ จัดให้มีเวลาหยุดพักระหว่างคำ 4 วินาที จับเวลาตั้งแต่
นักเรียนเริ่มเขียนคำแรก จนกระทั่งนักเรียนมีพฤติกรรมที่แสดงว่า ไม่สนใจในการเขียน
เช่นเหม่อมองไปที่อื่น มีท่าทางลึกลับลึกลน บอกว่าเหนื่อย เมื่อย ไม่อยากเขียน ฯลฯ
แล้วนำช่วงเวลาที่นักเรียนแต่ละคนมีความสนใจในการเขียนสะกดคำไปหาเวลาเฉลี่ย
ได้ 30 นาที และทดสอบถามนักเรียนแต่ละคนเกี่ยวกับเวลาหยุดพักระหว่างคำว่าเหมาะสม
หรือไม่ ปรากฏว่านักเรียนส่วนมากบอกว่าพอเหมาะแล้ว จึงจัดให้มีเวลาหยุดพักระหว่าง
คำ 4 วินาที

3.1.2 สุ่มนักเรียนมา 10 คน อันเหลือจากการสุ่มครั้งแรกจากชั้นและ
โรงเรียนเดิม ให้เขียนตามคำบอกทีละคน โดยใช้คำที่สุ่มมาในครั้งแรก ตามเวลาที่
นักเรียนมีความสนใจในการเขียน คือ 30 นาที และให้มีเวลาหยุดพักระหว่างคำ 4 วินาที
ปรากฏว่านักเรียนเขียนสะกดคำได้โดยเฉลี่ย 60 คำ

เนื่องจากนักเรียนที่สุ่มมาเพื่อทดลองนี้เคยเรียนในชั้นเด็กเล็กมาก่อน และ
คำที่สุ่มได้นั้นมีน้อยพียงคำ จึงสามารถเขียนได้จำนวนมาก แต่นักเรียนกลุ่มตัวอย่างนั้น
ส่วนใหญ่ไม่ได้เรียนในชั้นเด็กเล็กมาก่อน และคำต่าง ๆ นั้นก็มีหลายพยางค์ ผู้วิจัยจึงให้
เขียนครั้งละ 50 คำ ในเวลา 30 นาที เพื่อให้ให้นักเรียนได้คิดสะกดไปด้วย

3.1.3 จัดคำทั้งหมด 964 คำ ตามลำดับบทเรียนในแบบเรียนภาษาไทย
เป็นชุด ๆ ละ 50 คำ ได้ 20 ชุด ในชุดสุดท้ายจะมี 14 คำ ตั้งแสดงไว้ในภาคผนวก ก

3.2 แบบทดสอบวัดความเข้าใจความหมายของคำ

3.2.1 ศึกษาวิธีการสร้างข้อทดสอบและกระบวนการต่าง ๆ ในการวัด
ผลการศึกษาจากหนังสือต่าง ๆ ได้แก่ เทคนิคการวัดผล (ชวาล แพร์ตกุล 2516 :
เทคนิคการเขียนข้อสอบ (ชวาล แพร์ตกุล 2522 : 1 - 407) การทดสอบทาง
ภาษา (Lado. 1961 : 1 - 389)

3.2.2 จัดคำ 798 คำ ตามชนิดของคำ แล้วสุ่มคำแต่ละชนิดมาตามสัดส่วนหนึ่งในสิบ ซึ่งได้แก่ คำนาม 40 คำ คำกริยา 26 คำ คำวิเศษณ์ 10 คำ และคำอื่น ๆ (คำสรรพนาม คำบุรพท คำสันธาน) 4 คำ รวม 80 คำ นำมาสร้างเป็นแบบทดสอบวัดความเข้าใจความหมายของคำ โดยมีตัวเลือกข้อละสี่ตัวเลือก จำนวน 80 ข้อ ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ตอน

ตอนที่หนึ่ง มี	21	ข้อ
ตอนที่สอง มี	10	ข้อ
ตอนที่สาม มี	49	ข้อ

3.2.3 ให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่สอง โรงเรียนวัดอรัญญิกาวาส จำนวน 10 คน ทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจความหมายของคำ เพื่อหาข้อบกพร่องในด้านการใช้ภาษา คำชี้แจง แล้วนำไปแก้ไขปรับปรุงครั้งที่หนึ่ง

3.2.4 หลังจากแก้ไขปรับปรุงครั้งที่หนึ่งแล้ว นำแบบทดสอบวัดความเข้าใจความหมายของคำไปทดสอบกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่สอง โรงเรียนวัดโสธราประคิษฐาราม จำนวน 28 คน โรงเรียนวัดอรัญญิกาวาส จำนวน 38 คน และโรงเรียนเทศบาล 3 (เทศบาลสงเคราะห์) จำนวน 62 คน รวมทั้งหมด 128 คน โดยทดสอบวันละหนึ่งโรงเรียน เพื่อเลือกข้อทดสอบไว้ใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

3.2.5 นำข้อทดสอบที่นักเรียนทำแล้วมาตรวจให้คะแนน แล้วเลือกเฉพาะฉบับที่สมบูรณ์ ได้ 125 ฉบับ นำผลการทดสอบมาวิเคราะห์รายชื่อเพื่อเลือกข้อทดสอบ โดยใช้เทคนิค 27 เปอร์เซนต์ กลุ่มสูง - กลุ่มต่ำ แล้วเปิดตารางวิเคราะห์ข้อสอบรายข้อของ จุง - เต ฟาน (จุง - เต ฟาน 1952 : 3 - 52) เพื่อหาค่าระดับความยากง่าย (P) และค่าอำนาจจำแนก (r) ซึ่งได้แสดงไว้ในภาคผนวก ข ทั้งได้เลือกข้อทดสอบที่มีค่าระดับความยากง่าย ระหว่าง .20 - .80 และมีค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ .20 ขึ้นไป ได้จำนวน 60 ข้อ ซึ่งแยกเป็นคำนาม 28 ข้อ คำกริยา 21 ข้อ คำวิเศษณ์ 9 ข้อ และคำสรรพนาม 2 ข้อ โดยแบ่งออกเป็นสามตอน ในตอนที่หนึ่งมี 10 ข้อ ตอนที่สองมี 9 ข้อ และตอนที่สาม มี 41 ข้อ ดังได้แสดงไว้ในภาคผนวก ค

พร้อมทั้งหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ โดยใช้สูตร $K.R.20$
พบว่าแบบทดสอบวัดความเข้าใจความหมายของคำ มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .8042

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บข้อมูล ได้ดำเนินการดังนี้

4.1 ผู้วิจัยเก็บข้อมูลด้วยตนเอง โดยนำแบบทดสอบการเขียนสะกดคำ ซึ่งมีทั้งหมด 20 ชุด ไปทดสอบวันละหนึ่งชุด ทั้งสามโรงเรียนในวันเดียวกัน ดังตาราง
เวลาการเก็บข้อมูลที่แสดงไว้ในภาคผนวก ก

4.2 ผู้วิจัยทำการทดสอบเป็นหมู่ โดยอ่านคำทั้งหมดที่จะทดสอบในแต่ละวันให้นักเรียนฟัง ก่อนหนึ่งครั้ง แล้วบอกให้นักเรียนเขียนสะกดคำตามคำบอก คำละสองครั้ง และอธิบายความหมายของคำที่นักเรียนอาจเข้าใจไม่ตรงกัน เช่น ชื่อสัตว์ สัตว์เลี้ยง คำ ข่า ข่า ขาท ขาด ฯลฯ โดยนำคำนั้นมาแต่งเป็นวลี ประโยค เพื่ออธิบายประกอบ คำนั้น ๆ แต่จะไม่บอกว่าคำนั้นประกอบด้วยพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์อะไร

4.3 หลังจากเขียนสะกดคำ ครบทั้ง 20 ชุดแล้ว ได้นำแบบทดสอบวัดความเข้าใจความหมายของคำ จำนวน 60 ข้อ ซึ่งแบ่งออกเป็นสามตอน ไปทดสอบวันละหนึ่งโรงเรียนอีกครั้งหนึ่ง

การให้คะแนน

การให้คะแนน การเขียนสะกดคำและความเข้าใจความหมายของคำ
กระทำดังนี้

1. การเขียนสะกดคำ เมื่อนักเรียนเขียนสะกดคำใดถูกต้องจะให้คำละหนึ่งคะแนน ถ้าเขียนสะกดผิดจะไม่ให้คะแนน

2. ความเข้าใจความหมายของคำ ให้คะแนนดังนี้ เมื่อนักเรียนตอบถูกจะได้ข้อละหนึ่งคะแนน ถ้าข้อใดตอบผิดหรือไม่ตอบ หรือตอบเกินกว่าหนึ่งคำตอบจะไม่ให้คะแนน

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล ดำเนินการตามลำดับชั้นดังนี้

5.1 ตรวจสอบความเหมาะสมการเขียนสะกดคำและความเข้าใจความหมายของคำ
ของนักเรียนแต่ละคน

5.2 หากความยากง่ายของคำยากและคำยากมาก คำทั้งหมดในระดับชั้น
ประถมศึกษาปีที่สอง ทั้งแยกเป็นชนิดของคำตามหลักภาษา และตามลักษณะการประสม
อักษร โดยขีดรอยกะแนทละคำ เพื่อหาว่าถ้านักเรียนเขียนสะกดได้ถูกต้องกี่คน
แล้วเรียงลำดับจากคำที่นักเรียนเขียนสะกดถูกต้องมากที่สุด ซึ่งถือว่าเป็นคำที่ง่ายมาก
ไปหาคำที่มีนักเรียนเขียนสะกดคำถูกต้องน้อยที่สุด ซึ่งถือว่าเป็นคำที่ยากมาก แล้วแยก
ความยากง่ายของคำ โดยแบ่งค่าอัตราส่วนรอย ตั้งแต่ 0 - 100 ออกเป็นห้าส่วน
เท่า ๆ กัน และจัดคำตามลำดับความยากง่าย เป็นห้ากลุ่ม ดังนี้

กลุ่มที่หนึ่ง คำง่ายมาก เป็นคำที่มีจำนวนนักเรียนเขียนสะกดถูกต้อง
ร้อยละ 81 - 100

กลุ่มที่สอง คำง่าย เป็นคำที่มีจำนวนนักเรียนเขียนสะกดถูกต้อง ร้อยละ
61 - 80

กลุ่มที่สาม คำยากปานกลาง เป็นคำที่มีจำนวนนักเรียนเขียนสะกดถูกต้อง
ร้อยละ 41 - 60

กลุ่มที่สี่ คำยาก เป็นคำที่มีจำนวนนักเรียนเขียนสะกดถูกต้อง ร้อยละ
21 - 40

กลุ่มที่ห้า คำยากมาก เป็นคำที่มีจำนวนนักเรียนเขียนสะกดถูกต้อง
ร้อยละ 0 - 20

5.3 หากความสัมพันธ์ระหว่างความยากง่ายของคำกับชนิดของคำตามหลักภาษา
และคำตามลักษณะการประสมอักษร

5.4 หากสัมพันธ์สหสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเขียนสะกดคำ
กับความเข้าใจความหมายของคำ

6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

6.1 ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความเข้าใจความหมายของคำ
 คำนำจากสูตร กูเดอร์ - ริชาร์ดสัน (Kuder - Richardson, K.R. 20)
 (Mehrens and Lehmann. 1978 : 113)

$$r_{xx} = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum pq}{S_x^2} \right]$$

เมื่อ	r_{xx}	แทน	ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
	n	แทน	จำนวนข้อของแบบทดสอบ
	p	แทน	อัตราส่วนของนักเรียนที่ทำถูกในแต่ละข้อ
	q	แทน	อัตราส่วนของนักเรียนที่ทำผิดในแต่ละข้อ
	S_x^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของคะแนนทั้งหมด

6.2 ค่าความสัมพันธ์ระหว่างความยากง่ายของคำกับชนิดของคำตามหลักภาษา
 และชนิดของคำตามลักษณะการประสมอักษร คำนำจากสูตร (Ferguson. 1976 :
 189)

$$\chi^2 = \sum \frac{(O - E)^2}{E}$$

เมื่อ	χ^2	แทน	ค่าไค - สแควร์
	O	แทน	ค่าความถี่ที่ได้จากการสังเกต
	E	แทน	ค่าความถี่ที่คาดหวังไว้ หรือความถี่ที่ได้มา ตามทฤษฎี

6.3 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเขียนสะกดคำกับ
 ความเข้าใจความหมายของคำ คำนำจากสูตรสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson
 product - moment correlation coefficient) (Ferguson. 1976 : 107)

$$r = \frac{N\epsilon XY - \epsilon X\epsilon Y}{\sqrt{[N\epsilon X^2 - (\epsilon X)^2][N\epsilon Y^2 - (\epsilon Y)^2]}}$$

เมื่อ	r	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
	N	แทน	จำนวนนักเรียนทั้งหมด
	ϵX	แทน	ผลรวมทั้งหมดของคะแนนดิบ X
	ϵY	แทน	ผลรวมทั้งหมดของคะแนนดิบ Y
	ϵX^2	แทน	ผลรวมทั้งหมดของคะแนนดิบ X แต่ละตัว ยกกำลังสอง
	ϵY^2	แทน	ผลรวมทั้งหมดของคะแนนดิบ Y แต่ละตัว ยกกำลังสอง
	ϵXY	แทน	ผลรวมทั้งหมดของคะแนนดิบ X และ Y คูณกันแต่ละคู่

6.4 ทดสอบความมีนัยสำคัญทางสถิติของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ คำนวณจากสูตร

(Ferguson. 1976 : 183)

$$t = r \sqrt{\frac{N - 2}{1 - r^2}}$$

เมื่อ	t	แทน	ค่ามีนัยสำคัญทางสถิติ
	r	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
	N	แทน	จำนวนนักเรียนทั้งหมด

ผลการศึกษาคุณค่า

การวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลผล

การวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลผล ได้เสนอตามลำดับดังนี้

1. การหาความยากง่ายของ คำยากและคำยากมาก ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง
2. การหาความยากง่ายของ คำ ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่สอง โดยส่วนรวม
ทั้งแยก เป็น
 - 2.1 ความยากง่ายของ คำตามหลักภาษา
 - 2.2 ความยากง่ายของ คำตามลักษณะ การประสมอักษร
3. การหาความสัมพันธ์ระหว่าง ความยากง่ายของ คำกับชนิดของ คำตามหลักภาษา
4. การหาความสัมพันธ์ระหว่าง ความยากง่ายของ คำกับชนิดของ คำตามลักษณะการประสมอักษร
5. การหาความสัมพันธ์ระหว่าง ความสามารถในการเขียนสะกดคำกับความเข้าใจความหมายของ คำ
 1. การหาความยากง่ายของ คำยากและคำยากมาก ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง คิด เป็นอัตราส่วนร้อยละของจำนวนนักเรียนที่เขียนสะกดคำได้ถูกต้อง โดยเรียงลำดับจากคำที่นักเรียนเขียนสะกดถูกต้องมากที่สุดไปหาคำที่นักเรียนเขียนสะกดได้ถูกต้องน้อยที่สุด ซึ่งจัด เป็นห้ากลุ่ม คือ กลุ่มคำที่ง่ายมาก กลุ่มคำที่ง่าย กลุ่มคำที่ยากปานกลาง กลุ่มคำที่ยาก และกลุ่มคำที่ยากมาก ผลปรากฏตามตาราง 3 ดังนี้

ตาราง 3 ลำดับความยากง่ายของคำยาก และคำยากมาก จำนวน 166 คำ

คำ	ความถี่	ร้อยละ	กลุ่มความยากง่าย
รีบ	114	95.00	ง่ายมาก
ชาย ร่องเท้า	113	94.17	
ขยะ เกะกะ หน้า หน้าที เร้ว	111	92.50	
ถูก	110	91.67	
มะละกอ	109	90.83	
แปรง มดแดง จันทร พฤษ์สับดี	108	90.00	
เสาร์ เพื่อน เจ็บ ปีน้า	106	88.33	
ทง หมด ลูก	105	87.50	
เก็บ ทัง	104	86.67	
ทันที บ่อย สับสน หวง สุ่มค	103	85.83	
โต๊ะ เบื่อ สบาย ส่วนรวม			
รำ	102	85.00	
สุก ค่าย เพลง เมื่อไร	101	84.17	
ฝึก อื่น เธอ บอล ตลาด รักษา	100	83.33	
ระบาย กุงเท้า			
ขนม หยุต ชวน รุจัก กระโดด	99	82.50	
เมื่อวาน พบ ใหญ่ กำล้ง เที้ยว	98	81.17	

ตาราง 3 (ต่อ)

คำ	ความถี่	ร้อยละ	กลุ่มความยากง่าย
ถนน พับ ส่วน เก้าอี้ ผู้หญิง	97	80.83	ง่าย
คุณ อย่าง ขอ ยอด ผู้ใหญ่ เปิด กลัว ตั้งใจ	96	80.00	
รูป ลอย ไหว ช่วย จริง	95	79.17	
ตอบแทน ล้าง ลม เกย	94	78.33	
ขยัน เช่นเดียว มะพร้าว	93	77.50	
ไล่ ระวัง สันนาม กระดาน กระดก	92	76.67	
เผ่า ใคร อยากร ขวา ความ แหลม	91	75.83	
หลาย	90	75.00	
สิ้น ล้ม	89	74.17	
อดทน สีเหลือง คลอง	88	73.33	
หญ้า เรียบร้อย	87	72.50	
เลีย ไซ้	86	71.67	
หรือ เลียบ ขอบคูด	85	70.83	

ตาราง 3 (ต่อ)

คำ	ความถี่	ร้อยละ	กลุ่มความยากง่าย	
ทุ่ง เต็มที่ ขอโทษ สวัสดิ์	84	7.00	ง่าย	
ผ่าน เลย เพราะ แข็งแรง	83	69.17		
ความสุข สุกสนาน				
เพียงแต่ เล็ก เลี้ยง หัว	82	68.33		
พยายาม เกือบ เศษ	81	67.50		
แผ่น กระดาษ ก้อย แฉว่ง	80	66.67		
โรค ห่า เจ็บ เหยียบ	79	65.83		
คำสนา ระฆัง กลับ เรื่อง บันได	78	65.00		
เจริญ บุญคุณ	77	64.17		
กวาด เชือก เถียง ปลาย	76	63.33		
กระโปรง				
ประเพณี ระเบียบ ลอง เหมือน	74	61.67		
ลิม สัตว์เลี้ยง	73	60.83		ยาก ปานกลาง
เดี่ยว ไกล	72	60.00		
พิน	71	59.17		
สัปดาห์	70	58.33		

ตาราง 3 (ต่อ)

คำ	ความถี่	ร้อยละ	กลุ่มความยากง่าย
ใช้ใหม่	66	55.00	ยากปานกลาง
เบิกบาน เสมอ	64	53.33	
เตรียม	59	49.17	
สิ้น	57	47.50	
เลอะเทอะ	56	46.67	
ประ โยชน์ ชื่อสคัญ	55	45.83	ยาก
กลานาญ	40	33.33	
พระมหากษัตริย์	37	30.83	

จากตาราง 3 แสดงให้เห็นว่าคำยากและคำยากมากมีความยากง่ายแตกต่างกันดังนี้

คำที่ง่ายมาก มีจำนวน 55 คำ ได้แก่ คำที่มีลักษณะเป็น คำที่มีตั้งแต่หนึ่งพยางค์ ถึงหลายพยางค์ คำที่มีวรรณยุกต์กำกับ คำที่ลดรูปหรือเปลี่ยนรูปสระเมื่อมีตัวสะกด คำที่มีความหมายเป็นรูปธรรม คำที่นักเรียนมีประสบการณ์ คำที่มี ห น้ า และมีอักษรนำ คำที่มีพยัญชนะต้นกำกับ คำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตราตัวสะกด ยกเว้น คำว่า บอล ผลไม้

คำที่ง่าย มีจำนวน 95 คำ ได้แก่ คำที่มีลักษณะเป็น คำที่มีตั้งแต่หนึ่งพยางค์ ถึงหลายพยางค์ คำที่มีวรรณยุกต์กำกับ คำที่ลดรูปหรือเปลี่ยนรูปสระเมื่อมีตัวสะกด คำที่มีความหมายเป็นรูปธรรม คำที่นักเรียนมีประสบการณ์ คำที่มี อ ห น้ า และอักษรนำ

คำควบกล้ำ คำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตราตัวสะกด ยกเว้นคำว่า รูป คุณ ขอโทษ เศษ
ศาสนา สวัสดิ์ เจริญ บุญคุณ คำที่ประวิสรรชนีย์ และคำที่มีความหมายเป็นนามธรรม
คำที่ยากปานกลาง มีจำนวน 14 คำ ได้แก่ คำที่มีลักษณะเป็น คำที่ส่วนใหญ่
มีสองพยางค์ คำที่มีวรรณยุกต์กำกับ คำที่มีสัมผัสกำกับ คำที่มีความหมายเป็นนามธรรม
คำที่นักเรียนมีประสบการณ์ คำควบกล้ำ คำที่มี ห นำ และอักษรนำ คำที่มีตัวสะกดไม่
ตรงตามมาตราตัวสะกด

คำที่ยาก มีจำนวนสองคำ ได้แก่ คำที่มีลักษณะเป็น คำที่มีสองพยางค์ถึงหลาย
พยางค์ คำที่นักเรียนมีประสบการณ์ คำควบกล้ำ และคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา
ตัวสะกด

เมื่อนำคำยากและคำยากมาก จากตาราง 3 มาจัดเป็นตารางให้เห็นได้
ชัดเจนขึ้น เพื่อเปรียบเทียบระหว่างนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง กับนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่สอง ปรากฏผลตามตาราง 4 ดังนี้

ตาราง 4 แสดงจำนวนคำแยกตามความยากง่ายของคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษา
ปีที่หนึ่ง และชั้นประถมศึกษาปีที่สอง

ระดับชั้น	จำนวนคำแยกตามความยากง่ายของคำ					รวม
	คำที่ง่ายมาก	คำง่าย	คำยาก ปานกลาง	คำยาก	คำยาก มาก	
ประถมศึกษาปีที่หนึ่ง	-	-	-	132	34	166
ประถมศึกษาปีที่สอง	55	95	14	2	-	166

จากตาราง 4 แสดงให้เห็นว่า ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง มีคำยาก
จำนวน 132 คำ คำยากมาก 34 คำ และเมื่อนำมาศึกษากับนักเรียนในระดับชั้น

ศึกษาปีที่สองแล้วจะเป็น คำง่ายมาก 55 คำ คำง่าย 95 คำ คำที่ยากปานกลาง 14 คำ และคำยากสองคำ

2. การหาความยากง่ายของคำ ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่สอง โดยส่วนรวม คิดเป็นอัตราส่วนร้อยละของจำนวนนักเรียนที่เขียนสะกดคำได้ถูกต้อง โดยเรียงลำดับจาก คำที่นักเรียนเขียนสะกดถูกต้องมากที่สุดไปหาคำที่นักเรียนเขียนสะกดถูกต้องน้อยที่สุด ซึ่งจัดเป็นห้ากลุ่ม คือ กลุ่มคำที่ง่ายมาก กลุ่มคำที่ง่าย กลุ่มคำที่ยากปานกลาง กลุ่มคำที่ยาก และกลุ่มคำที่ยากมาก ผลปรากฏตามตาราง 5 ดังนี้

ตาราง 5 ลำดับความยากง่ายของคำ จำนวน 798 คำ

คำ	ความถี่	ร้อยละ	กลุ่มความยากง่าย
ไฟ	199	99.17	ง่ายมาก
แม่น้ำ	114	95.00	
เตา	113	94.17	
ยาง	112	93.33	
จอบ บาท ตาย	111	92.5	
ควา	110	91.67	
แกง วัว	109	90.83	
มะเขือ ครก ชวานา หาม	108	90.00	
ประซุ่ม กบ มวย โยก สิงหาคม	107	89.17	
สาย รก แป้ง ซอง จาม หม	107	89.17	
จค นัต หิน น้ำมัน	107	89.17	

ตาราง 5 (ต่อ)

คำ	ความถี่	ร้อยละ	กลุ่มความยากง่าย
ไข แก้อายุ ตอน เงาะ ง บึง ดึง หนู หนู นาฬิกา บิน ซาค สายไฟ จำเป็น นายอำเภอ	106	88.33	ง่ายมาก
ไก่ หิว แม้ วันที่ ยุง ทอง คิด หวี หมี่ ปลุก	105	87.50	
กอ วิชา เต่า กิ่ง ไข่ ยอม น้ำพริก ปั้น จำนวน มัด ตาม ทูก หอย จม มีนาคม จัก	104	86.67	
หนา แจง มุง วง เงา เท้า กัก	103	85.83	
แจก ถวาย กาแฟ ปั้น ตับ ลูกเสือ มุม มีด ปากกา ชีวิต ตุลากรม	103	85.83	
แซะ เรือ ใส เงาะ ตรง ข้าง ผัง ใอน้ำ เดือน ปั้นโต ออย ฝ่าย ทอง ถาว หนาว	102	85.00	
ประจำ กระจก มากมาย ชายหาด พอกาแมคา			

ตาราง 5 (ต่อ)

คำ	ความถี่	ร้อยละ	กลุ่มความยากง่าย
ผ้า เป้า ล้อ จ้า ชก ผาก นัก หาย หายใจ ซิม เต็ม ยาม ชืด หาว ปลาหู การบ้าน ประชาชน	101	84.17	ง่ายมาก
เก่า กว่า ป่า ปี่ ไม่น้ำ พัก ชาว น้ำชา มขนาว จดหมาย ตัด หมูบ้าน ปัด พิช อาหาร ต้องการ ธันวาคม วัด จุด เช็ด อ้อม ซาม ส้ม จบ เย็บ ถาง ดู บุษบา แหะ รัง ลาก อ่อน กระดูก เส้น เย็น รอบ เกี้ยว ขวด ส้อม ไฟฉาย บัวลอย	100	83.33	
แพ่ แม่ เลือก ราก คางคก แยก โลก ผลไม้ สนใจ หวาน มิถุนายน จอด ชูต รุ่ง โยง สืบเอ็ด ยี่สิบเอ็ด สาว ชาวหลาม คม ปลาหมอ นม มะขาม จืดถึง	99	82.50	
เขี่ย ฟอง มุง กำแพง หัน จวน เทียน ก้นยายน ส้ม ขาม งดงาม คัก ตะวันออก ไม่น้ำ เตารีด เม็ด อด บท เหว	98	81.17	ง่าย
	97	80.83	

ตาราง 5 (ต่อ)

คำ	ความถี่	ร้อยละ	กลุ่มความยากง่าย
แนะนำ ห่อ ปู่ วิธี อำเภอก แแบ่ง โค้ง หุง แขง หลังคา แหง นกยูง เอียง โยน ถ่าน ขากจน สำนักงาน ง่าย กระต่าย นิด คำชาย ชิด ผิด บาด ห้าม อุ่ม	96	80.00	ง่าย
แห่ ภาษา ส่ง ชั่วโมง อังอ่าง ยาสีฟัน สออบสวน เมฆายน ป่วย คาบ สะกด นิด มนุษย์	95	79.17	
ฝา ไช บ่อ หมอ กุ้ง แมลง แดงโม ลิ่น ทองแดง สบู่ ใบตอง ตะวันตก โคน ขาวสาร หุ้ม พาย กระซิบ นัว	94	78.33	
ตะ แพง กวาง ชีแจง เลื่อผ้า สวนสัตว์ ปน คั้น ผู้ใหญ่บ้าน คั้น คิม กาฝาก ปัก นอยหน้า แแนว ตุ๊กตา แจว ยางลบ ตะขาบ	93	77.50	
ราคา ลำไย เหนือ เสียใจ ชัง หมอลำ กางเกง โองน้ำ ลูกโป่ง กอง ยิง ผัง นึ่ง หัวหน้า หอม ถอน รถไฟ พุทรา ยาก ปล่อย สุภาพ	92	76.67	

ตาราง 5 (ต่อ)

คำ	ความถี่	ร้อยละ	กลุ่มความยากง่าย
ไถนา ภู ขำ อ่าง เอง ผอม หน้าตา หลุม พัดลม ต่อย ทราย หลาน สีนก้า โชน ขับ คึก ปลายตุก การ์ตูน	91	75.83	ง่าย
จรัญ ทรัพย์ เพื่อ บัด กระทง ต่างประเทศ ขัด เซ็ด แสงแดด คอนกรีต เล็กน้อย จอง ชื่น ส่งสาร ชายทะเล พุศิจิกายน	90	75.00	
ลำ เคา เนื้อ สูง มานั่ง กลางวัน แหง ส่อง กาน แขน ซอน รวมนือ คอม นวด ลำตัด กำหนด	89	74.17	
โท สิ่ง พุง รว ราน ชัน กระตาง เชิญ เต็ม หยิบ ส่งบ รบ กอช รอย รวย กิว พรรษา	88	73.33	
ไฟฟ้า เพา ไร บัง ลีเก นางสาว กรง ผิน สัน แสน เลี่ยม พระเจ้าแผ่นดิน ยิ้ม ชาม ป้อม ทอด ขอบ ชนิด มกราคม กล้วยไม้	87	72.50	

ตาราง 5 (ต่อ)

คำ	ความถี่	ร้อยละ	กลุ่มความยากง่าย
ไกล กลัว กลุ่ม กลอง ครึ่ง เรียง ขน ต่อสู้ แผ่นดิน อาชีพ ถือท้าย ขาว โพลี เต็ก นกหวีด บรรทัด บรรทุก	86	71.67	ง่าย
กาง เจ้าฟ้า ขณะ แผนที่ สิ้นหลัง แต่งงาน กิริยา ดิน หมอน ชาน อบอุ้น ส่วนครัว กัด ทำขวัญ สะดวก หน้อย เกิด แรก ประมอญ กับขาว	85	70.83	
ไค ศาลา พุ่มนี้ ไทร โคน นุ่ง ผัก หนังกะลึง เข็มขัด ชัก เมฆ รอด กลาย ประเทศ นับถือ หนูน อาทิตย์	84	70.00	
คำ ยำ กวาง กิ่งกา แล้ง อร่อย หัก เสียหาย ก้อน สูดหาย สดชื่น	83	69.17	
แตงกวา หลังจาก ร่างกาย รำวง ป้องกัน นกเอี้ยง คำ แพ้ แคน หัว เสียง ลึก หยด ตรวจ คำราวจ ยิ้มแย้ม อ่อนน้อม	82	68.33	

ตาราง 5 (ต่อ)

คำ	ความถี่	ร้อยละ	กลุ่มความยากง่าย
คู เหลือ เตี้ย ป้าย ครอบ กลางคืน เหลว รวง ฟัง แจมใส่ เพิ่ม รม รด หมูม ทวม ทิส มิต เอก หวัด ชุมนุมชน เกียว เที่ยว	81	67.50	ง่าย
เกลือ ฤๅญ รุราย รุสิ๊ก ฟ้าฝัน ตัวอย่าง ช่าง ไหล่ ถาด เทบ รูป	80	66.67	
เพาะ เครื่องแบบ แมลงวัน จิงหะ เกิน ทองถิ่น กาวหน้า อวน เตือน คาล ไหล่ ฉีด แผล กาย ออก เสรี หลอดไฟ	79	65.83	
หม้อ ฟาง ตกกลง พระสงฆ์ ห้องสมุด ง่าย ในหลวง เครื่องบิน มุ่งหมาย ไม่มาน คำน แวนตา เหล็ก ถาด กุหลาบ ปวด ธุราย	78	65.00	
กะทะ กลาว ชิ่ง เลื่อน บูหรี ปลูกผี หลวง ลม ประนม ย่อม พฤษภาคม หลุด จังหวัด ละคร ปรับ แพบฝึกหัด ประเดี้ยว แหวน	77	64.17	

ตาราง 5 (ต่อ)

คำ	ความถี่	ร้อยละ	กลุ่มความยากง่าย
บ้า เหว เอย ครอบ รับสั่ง	76	63.33	ง่าย
กู ยี่ง กิ่งหนั้น จิ้งเหลน แหลมทอง ควัน รับประทาน ละมุด ชโมย เคี้ยว	75	62.50	
ปา สระ ฟิน บังคับ สะพาน ลูป เสย วิฑู	74	61.67	
โกว เปลา เอะ สะร้าง แสดง บ่ารุง ปู๋ หนัก ทั่งสิ้น ศึกษ หมวก ขาราชการ	73	60.83	ยากปานกลาง
คำ ท่อง เหม็น ฝุ่น กฎหมาย อธิบาย ภาพ ซอก เรียง กราบ	72	60.00	
คำ เรื่องราว ตารางสอน สามัคคี กรกฎาคม ปอก ทาบ เสียบ ตลอด พิช ไรย เคือดรอน	71	59.17	
เกาะ ช่อ ทะเลาะ ตะกร้า กลอง กระโถน ฟัง แขง ยี่น ถีน พักผ่อน รัฐบาล เขวน คนตรี ทหาร ละลอก เหวเทียม เคือด วาว ถวยแก้ว	70	58.33	

ตาราง 5 (ต่อ)

คำ	ความถี่	ร้อยละ	กลุ่มความยากง่าย
แปลก เริ่ม ตกแต่ง	69	57.50	ยากปานกลาง
พิธี รายได้ ควบคุม ว่ายน้ำ ทุกหนทุกแห่ง งอบ ผัก หลับ พยาบาล รถโดยสาร กุมภภัณฑ์	68	56.67	
เหล่า ชี จมูก สกปรก นุ่น ฟ้อน สละ เขาคู กุญแจ	67	55.83	
สถานี ล่าง ตะเกียง ตำบล สาธารณสุข พระองค์	66	55.00	
แกะ จิ้งหรีด สว่าง หล่อเลี้ยง กระเทียม รถยนต์ ล้วน หวาน สามารถ ชาวเหนียวเปียก	65	54.17	
สงสัย ห่วงใย แค้น กลิ่น เข็ม ภายใน เหตุการณ์ อาจ หนักแน่น ครอบครั	64	53.33	
เอื่อเพื่อ อีฐ สำหรับ	63	52.5	
ควัก เบื่อน เมิน เมล็ด ผูกพัน กลาย คุมครอง	62	51.67	

ตาราง 5 (ต่อ)

คำ	ความถี่	ร้อยละ	กลุ่มความยากง่าย
แพะ ภาษี ขนุน เป็ด หน้อย ปลอดคภัย สารธารณะ	61	50.83	ยากปานกลาง
ห่านน้ำ ไหม เขย บุรุษ ไปรษณีย์ สัญญาณ ปฏิทิน	60	5.00	
โง่ เฟิง กบ	59	49.17	
ปลาช่อน รื่นเริง กัดขวาง มารยาท เมื่อย ทำลาย	58	48.33	
ช้ำ ปฏิบัติ ดวงตรา อันตราย	57	47.50	
สุภาพ เหมือก ถวาย เสรี เรื่อย ตักบาตร	56	46.67	
กีฬา ทาน ไตถุน ช่อม รบกวณ ละเอียค พระราชทาน	55	45.83	
โกลน กล้า สำคัญ พระราชินี	54	45.00	
เปรียบเทียบ ชาว เปือกอก ญาติ	53	44.17	
เหมาะ ทักทาย นุ่มนึ่ง หลีกเลี้ยง	52	43.33	
เคารพ หนังสือพิมพ์	51	42.50	
ศิระ สะกุด ฉลาด	50	41.67	

ตาราง 5 (ต่อ)

คำ	ความถี่	ร้อยละ	กลุ่มความยากง่าย
ทรง เกรง ระบาด รั้งเสด็จ ไม้มลาย มิ่งขวัญ	49	40.83	ยาก
ทราบ คำว่า เอย ฉบับ เมตตา ปรานี	48	40.00	
เพลิน ธรรมดา สาธารณสมบัติ	47	39.17	
ลาภิจ ฤกษ์สมบัติ	45	37.50	
ทุกข์ นามสกุล	44	36.67	
สับประรด	43	35.83	
ถาวร	42	35.00	
ผลัด เกลียต	41	34.17	
กลาน เปลี่ยน พระพุทธรูป	40	33.33	
โทรเลข โทรทัศน์	39	32.50	
กลืน	38	31.67	
กลัด คีรีสี	37	30.83	
ราษฎร	36	30.00	
เคลื่อนไหวก	35	29.17	

ตาราง 5 (ต่อ)

คำ	ความถี่	ร้อยละ	กลุ่มความยากง่าย
หลักชัย	35	27.50	ยาก
โคลง เกลง การันต์	31	25.83	
สักครู่	30	25.00	
ไกร	26	21.67	
พลศึกษา	23	19.17	ยากมาก
คลุม ภูมิใจ	22	18.33	
บริหาร	21	17.50	
คำสนั	18	15.00	

จากตาราง 5 แสดงให้เห็นว่า คำแต่ละคำมีความยากง่ายแตกต่างกันดังนี้ คำที่ง่ายมาก มีจำนวน 191 คำ ได้แก่ คำที่มีลักษณะเป็น คำที่มีตั้งแต่หนึ่งพยางค์ถึงหลายพยางค์ คำที่มีวรรณยุกต์กำกับ คำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตราตัวสะกด ยกเว้นคำว่า ผลไม้ บาท คำที่นักเรียนมีประสบการณ์ คำที่ลดรูปหรือเปลี่ยนรูปสระเมื่อมีตัวสะกด คำที่มี หน นำ และคำควบกล้ำ

คำที่ง่าย มีจำนวน 395 คำ ได้แก่ คำที่มีลักษณะเป็น คำที่มีตั้งแต่หนึ่งพยางค์ถึงหลายพยางค์ คำที่มีวรรณยุกต์กำกับ คำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตราตัวสะกด

ยกเว้นคำว่า บท ขาวสาร ฐป มนุษย์ คำขวัญ วิทย์ เมฆ สงสาร คำที่นักเรียน
มีประสบการณ์ คำที่มี ห นำ และอักษรนำ คำควบกล้ำ คำที่มี รร (ร หัน) คำที่ลดรูป
หรือเปลี่ยนรูปสระเมื่อมีตัวสะกด คำที่มีพยัญชนะซ้ำ

คำที่ยากปานกลาง มีจำนวน 169 คำ ได้แก่ คำที่มีลักษณะเป็น คำที่มี
สองพยางค์ถึงหลายพยางค์ คำที่มีวรรณยุกต์กำกับ คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตาม
มาตราตัวสะกด คำที่มี ห นำ และอักษรนำ คำที่ไม่ได้ประวิสรรชนีย์ คำควบกล้ำ
ทั้งควบแท้และไม่แท้ เช่น สกปรก ไกว สร้าง ฯลฯ คำที่นักเรียนมีประสบการณ์
คำที่มีตัวสะกดซ้อน เช่น ศักขัตต เหตุการณ์ คำที่มีเสียงของอักษรคู่ เช่น ภาษี
คำที่มีความหมายเป็นนามธรรมและรูปธรรม คำที่เป็นราชาศัพท์และคำสุภาพ

คำยาก มีจำนวน 38 คำ ได้แก่ คำที่มีลักษณะเป็น คำที่มีพยางค์เดียว
ถึงหลายพยางค์ คำควบกล้ำชนิดควบแท้และไม่แท้ คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา
ตัวสะกด คำที่มีตัวสะกดซ้อน คำที่มีพยัญชนะซ้ำ คำที่มีความหมายเป็นนามธรรม
และคำราชาศัพท์

คำที่ยากมาก มีจำนวนห้าคำ ได้แก่ คำที่มีลักษณะเป็น คำที่มีพยางค์เดียว
ถึงหลายพยางค์ คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด คำที่มีตัวสะกดซ้อน
คำที่มีความหมายเป็นนามธรรม และนักเรียนไม่ค่อยมีประสบการณ์

2.1 การหาความยากง่ายของคำ โดยแยกเป็นชนิดของคำตามหลักภาษา
ได้แก่ คำนาม คำกริยา คำวิเศษณ์ และคำอื่น ๆ คิดเป็นอัตราส่วนร้อยละของจำนวน
นักเรียนที่เขียนสะกดคำได้ถูกต้อง โดยเรียงลำดับจากคำที่นักเรียนเขียนสะกดได้ถูกต้อง
มากที่สุด ไปหาคำที่นักเรียนเขียนสะกดได้ถูกต้องน้อยที่สุด ซึ่งจัดเป็นห้ากลุ่ม คือ
กลุ่มคำที่ง่ายมาก กลุ่มคำที่ง่าย กลุ่มคำที่ยากปานกลาง กลุ่มคำที่ยาก และกลุ่มคำ
ที่ยากมาก ผลปรากฏตามตาราง 6 ดังนี้

ตาราง 6 ลำดับความยากง่ายของคำ โดยแยกเป็นชนิดของคำตามหลักภาษา

คำนาม	ความถี่	ร้อยละ	กลุ่มความยากง่าย
ไฟ	119	99.17	ง่ายมาก
แม่น้ำ	114	95.00	
เตา	113	94.17	
ยาง	112	93.33	
จอบ บาท	111	92.50	
ควา	110	91.67	
แกว วัว	109	90.83	
มะเขือ ถรก ชวานา มวย กบ สิงหาคม	108	90.00	
ช่อง แป้ง หิน น้ำมัน	107	89.17	
ไข่ เงามะ อายุ บึง หนู นาฬิกา สายไฟ ตอน หนู นายอำเภอ	106	88.33	
ไก่ วันที่ หมี่ หวี ยุง ทอง	105	87.50	
กอ วิชา ไข่ เต่า จำนวน น้ำพริก กิ่ง ต้ม หอย มีนาคม	104	86.67	
กาแฟ เท้า วง ปืน มีด ปากกา ตุลาคม ทวาย ลูกเสือ ชีวิต	103	85.83	

ตาราง 6 (ต่อ)

คำนำม	ความถี่	ร้อยละ	กลุ่มความยากง่าย
เรือ โอนำ พอดาแมคา ช่าง ฝั่ง ทอง เตือน ปันโต กาว กระจก ฝ่าย ออย ชายหาด	102	85.00	ง่ายมาก
ผา ปลาทุ ลอ การบาน ประชาชน	101	84.17	
ป่า ไมไผ่ ส้ม น้ำชา อาหาร ป่า วัด จดหมาย มะนาว ชาว พืช หมู่บ้าน ธันวาคม เช็ด (ผาเช็ดหนา)	100	83.33	
คู รัง เส้น ส้อม ไฟฉาย กระตูก ชวด บัวลอย	99	82.50	
รุ่ง ราก โลก ผลไม้ มะขาม นม สาว คางคก ขามหลาม ปลาหมอ มิถุนายน ชูต โยง (เรือโยง)	98	81.17	
กำแพง มุง ฟอง เม็ก ไมซี้ด บท เตารีด เทียน กั๊ยขน เทว ตะวันลอก	97	80.83	ง่าย

ตาราง 6 (ต่อ)

คำนำม	ความถี่	ร้อยละ	กลุ่มความยากง่าย
อำเภอ วิถี ปู่ แห่ง หลังคา นภยูง ถ่าน กระจาย สำนักงาน	96	80.00	ง่าย
ภาษา เมษายน ชั่วโมง ยาสีฟัน ทาบ หิด สะกด อี้อ่าง มนุษย์	95	79.17	
ฝา สับ บ่อ กุ้ง แต่ง โม ลีน หมอ นิ้ว ขาวสาร แมลง ใบตอง ตะวันตก	94	78.33	
เสื้อผา เหา กวาง ภาพาก คัน ตุ๊กตา ตะขบ ยางลบ (เรือ) แฉว นอยหน้า ส่วนสัตว์ ผู้ใหญ่นาน	93	77.50	
ราคา ลำไย รถไฟ กอง ทางแดง ลูกโป่ง โองน้ำ หัวหน้า สุขภาพ พุทธา หมอลำ	92	76.67	
รถไถนา โขน ปลาตุ๊ก การคูณ พัคคม อย่าง หลุม ทราย หน้าตาง หลาน สิ้นค้า	91	75.83	
ขึ้น ชายทะเล กรัว แสงแดด กระทง ทรัพย์ ต่างประเทศ พฤศจิกายน	90	75.00	

ตาราง 6 (ต่อ)

คำนาม	ความถี่	ร้อยละ	กลุ่มความยากง่าย
ลำ แซน กาน เนื่อ ซอน มานัง ลำคัค	89	74.17	ง่าย
พั้น รว ราน รอย คิว โท กระถาง เขาพรรษา	88	73.33	
ไร เสียม ฟัน กรง ไฟฟ้า ซาม ปอม ลีเก ชอบ นางสาว มกราคม กล้วยไม้ พระเจ้าแผ่นดิน	87	72.50	
ชาว โทค กลอง นกหวีด กรัง อาชีพ ชน แผ่นดิน กลุ่ม บรรทัด รถบรรทุก	86	71.67	
ภริยา กับชาว แผนที่ หมอน ชาน กำขวัญ สวนครัว สิ้นหลัง แต่งงาน	85	70.83	
ศาลา เมฆ เข็มขัด หนังสือ โถง ไทร ม้า ประเทศ	84	70.00	
กอน กิงกา	83	69.17	
แพ หยด ดินแดน ร้าง ร่างกาย กำรวจ นกเอี้ยง แต่งกวา	82	68.33	

ตาราง 6 (ต่อ)

คำนำม	ความถี่	ร้อยละ	กลุ่มความยากง่าย
เอก เคียว รวง ทิศ ป้าย หวัด หนุม กระป๋อง ชุมนุมนชน	81	67.50	ง่าย
ช่าง ไหล ทราย ตัวอย่าง ฤดู รูป เกลือ	80	66.67	
กาบ ออก ตาล แผล ทองถิ่น กาวหนา แมลงวัน หลอดไฟ เครื่องแบบ	79	65.83	
ฟาง ถาด หมอ เหล็ก แวนตา พระสงฆ์ ไมหวาน หองสมุด กุหลาบ เครื่องบิน	78	65.00	
กะทะ บุหรี่ จังหวัด แวน หลวง ละคร แบบฝึกหัด พฤษภาคม	77	64.17	
บา เหว	76	63.33	
กู ละมุด กังหัน กวน จิ้งเหลน แหลมทอง	75	62.50	
พิน สระ สะพาน ขอบังคับ วิทย์	74	61.67	

ตาราง 6 (ต่อ)

คำนาม	ความถี่	ร้อยละ	กลุ่มความยากง่าย
ปุ๋ย หมวก ศึกษา ชาราชการ	73	60.83	ยากปานกลาง
ถ้า ฝุ่น ภาพ ซอก กฎหมาย	72	60.00	
ตารางสอน เล็บ ตัวควบ เรื่องราว สามัคคี กรกฎาคม พิษ	71	59.17	
ข้อ ถิ่น แข่ง วาว ฟัง กระโถน ทหาร เครื่องดนตรี ถ้วยแก้ว ตะกร้า กลอง รัฐบาล ละลอก	70	58.33	
พิธี รายได้ งอบ รถโดยสาร ทุกหนทุกแห่ง กุมภาพันธ์	68	56.67	
ซี ฟ่อน นุ่น เหล้า จมูก กุญแจ	67	55.83	
ตำบล ตะเกียง สถานี สาธารณสุข	66	55.00	
จังหวัด กระเทียม รถยนต์ ขาวเหนียวเปียก	65	54.17	
กลิ่น เหตุการณ์ ครอบครั้ว	64	53.33	
อิฐ	63	52.50	
เมล็ด	62	51.67	

ตาราง 6 (ต่อ)

คำนาม	ความถี่	ร้อยละ	กลุ่มความยากง่าย
แพะ ภาษี เป็ด ชนุน สาธารณะ	61	50.83	ยากปานกลาง
ทำน้ำ บुरुช ไปรษณีย์ ปฏิทิน	60	50.00	
ปลาช่อน มารยาท	58	48.33	
ดวงตรา	57	47.50	
เหมือง	56	46.67	
กฬา ไตถุน	55	45.83	
โคลน กล้า พระราชินี	54	45.00	
ญาติ ชาวเปตือก	53	44.17	
หนังสือพิมพ์	51	42.50	
จีระชะ	50	41.17	
ไม้มลาย มิ่งขวัญ	49	40.83	ยาก
ฉบับ	48	40.00	
สาธารณสมบัติ	47	39.17	
คุณสมบัติ	45	38.33	
นามสกุล	44	37.50	
สับปะรด	43	36.67	

ตาราง 6 (ต่อ)

คำนาม	ความถี่	ร้อยละ	กลุ่มความยากง่าย
พระพุทธรูป	40	35.83	ยาก
โทรเลข โทรทัศน์	39	33.33	
ไม้กลัด	37	32.50	
ราษฎร	36	30.83	
หลักชัย	33	27.50	
ตัวการ์ตูน	31	25.83	
พลศึกษา	23	19.17	ยากมาก
กายบริหาร	21	17.50	
ฟ้าสนั	18	15.00	
คำกริยา	ความถี่	ร้อยละ	กลุ่มความยากง่าย
ตาย	111	92.50	ง่ายมาก
หาม โยก ประชุม	108	90.00	
หม จค นั้ค จาม	107	89.17	
ขาด งง บิน ค้าง แก	106	88.33	
หิว ปลุก คิด	105	87.50	

ตาราง 6 (ต่อ)

คำกริยา	ความถี่	ร้อยละ	กลุ่มความยากง่าย
ยอม ปั่น คุก จัก จม มัด	104	86.67	ง่ายมาก
มุ่ง แจง แจก กัด คีบ	103	85.83	
เซาะ เจาะ	102	85.00	
เป่า หายใจ หาว อู๋ยาม ผาก	101	84.17	
ชก ชัด เต็ม ซิม			
ปิด นิ่งพัก ซ้ำม รุก ดาง จบ	100	83.33	
เย็บ ทัด ต้องการ			
เกี่ยว ลาก บูชา	99	82.5	
ต้ม จอด แยก เลือก ทัดถึง	98	81.17	ง่าย
ตัก หัน อด เขี่ย	97	80.83	
แนะนำ แบ่ง ห้าม โยน อุ่ม แข่ง	96	80.00	
หุง ซิด เอียง ง่าย บาด ถิ่นชาย			
แห่ ส่ง ป้าย สอบสวน	95	79.17	
ไซ พาย โคน หุ้ม กระชิบ	94	78.33	
แตะ คั้น ซี่แจง ปัก ปั่น ต้ม	93	77.50	
นั่ง ยิง ชั่ง ผึ่ง ถอน ปล่อย	92	76.67	
เสียใจ			
ถู ทยอย ขับ	91	75.83	

ตาราง 6 (ต่อ)

คำกริยา	ความถี่	ร้อยละ	กลุ่มความยากง่าย
ถอนรับ จ้อง ส่งสาร เข้ค ปัด ขีด	90	75.00	ง่าย
เคา จุง แทง ส่อง นวด รวมมือ ตอม กำหนด	89	74.17	
ถี่ง คอช หยิบ รบ ส่งบ เข็ญ	88	73.33	
เฆา บัง ยิม ทอด	87	72.50	
กถัว คอสู๋ เรียง แทก ถือทาย ระมัดระวัง	86	71.67	
กาง คิ่น คัด แต่งงาน ปรบมือ	85	70.83	
นุง ชัก หมุน อาศัย นับถือ	84	70.00	
ค้ำ ย่ำ เสียคาย	83	69.17	
หิว เตียง ตรวจ ป้องกัน ยืมแยม	82	68.33	
รด เหลา เพิ่ม ผง	81	67.50	
ผ่าฝืน รุสีก	80	66.67	
เพาะ ไกล เคือน ลีด จังหะ	79	65.83	
ดูราย ปวด สกดง ถาน มุงหมาย	78	65.00	
ลสม หลุด เลื่อน ปลุกผี ปรบ	77	64.17	
กล่าว ประนมมือ			

ตาราง 6 (ต่อ)

คำกริยา	ความถี่	ร้อยละ	กลุ่มความยากง่าย
รับสั่ง	76	63.33	ง่าย
รับประทาน เคี้ยว ขโมย	75	62.50	
ลูบ ปา	74	61.67	
สร้าง ไกว แสดง บำรุง	73	60.83	ยากปานกลาง
เรียก ท้อง กราบ อธิบาย	72	60.00	
ปอก	71	57.17	
เกาะ ทะเลาะ ยื่น พักผ่อน	70	58.33	
แขวน เคียด ตกแต่ง			
หลับ วายน้ำ สัก พยายาม ทบคุม	68	56.67	
สละ	67	55.83	
แกะ หวาน หลอเลียง	65	54.17	
เล่น เขี่ยม สงสัย หวงโย	64	53.33	
เอื้อเฟื้อ	63	52.50	
เปื้อน เมิน ผูกพัน ควัก กุ่มครอง	62	51.67	
เหน้อย	61	50.33	
ไหม สัญญา	60	50.00	

ตาราง 6 (ต่อ)

คำกริยา	ความถี่	ร้อยละ	กลุ่มความยากง่าย
กิน	59	49.17	ยากปานกลาง
หว่าน เมื่อย กัดขวาง รื่นเรียง	58	48.33	
ปฏิบัติ	57	47.50	
สุภาพ ตักบาตร ถวาย เสด็จ	56	46.67	
ซ่อม รบกวณ พระราชทาน	55	45.83	
เปื้อยบ	53	44.17	
หักท่าย หลีกเลี้ยง	52	43.33	
เคารพ	51	42.50	
สะดูต	50	41.17	
ระบาศด ทรง รับเสด็จ	49	40.83	ยาก
ทราบ ทว่า เมตตา ปราณิ เอย	48	40.00	
กาภิจ	45	37.50	
เกลียด พลัด	41	34.17	
จดาน เปลี่ยน	40	33.33	
กลิน	38	31.67	
ตรัส	37	30.83	

ตาราง 6 (ต่อ)

คำกริยา	ความถี่	ร้อยละ	กลุ่มความยากง่าย
เคลื่อนไหว	35	29.17	ยาก
โคลงเคลง	31	25.83	
คลุม ภูมิใจ	22	18.33	ยากมาก
คำวิเศษณ์	ความถี่	ร้อยละ	กลุ่มความยากง่าย
สาย รก	107	89.17	ง่ายมาก
จำ เป็น	106	88.33	
เงา หน้า มุม ๆ	103	85.83	
ใส่ ประจำ มากมาย ทนาว	102	85.00	
จำ นึก หาย	101	84.17	
เก่า กว่า อิม	100	83.33	
แหง เข่น อ่อน รอบ ๆ	99	82.50	
แพ้ แน่ ทวาน สนใจ สิบเอ็ด ยี่สิบเอ็ด	98	81.17	
งดงาม จวน ขาม ส้ม	97	80.83	
ห่อ โกง ยากจน นิด นิด	96	80.00	
ทองแดง	94	78.33	

ตาราง 6 (ต่อ)

คำวิเศษณ์	ความถี่	ร้อยละ	กลุ่มความยากง่าย
แพง แฉว	93	78.00	ง่าย
หอม ยาก	92	76.67	
พอม ขำ เอง คึก	91	75.83	
เล็กน้อย	90	75.00	
กลางวัน	89	74.17	
ราย ฟุ้ง เต็ม	88	73.33	
แสน สิ้น ชนิด พรอม	87	72.50	
ไกล	86	71.67	
ชนะ แรก อบอุ่น สะดวก หนอย	85	70.83	
โต รอด กลาย พรุ้งนี้	84	70.00	
หัก อร่อย แฉง กวาง สดชื่น	83	69.17	
สุดท้าย			
คำ ลึก อ่อนนอม หลังจาก	82	68.33	
มีด เขียง ทวม กู เคี้ยว เหลือ	81	67.5	
รม กลางคืน แจมใส่			
คาด แพบ	80	66.67	
อวน เกิน เส่ร้าง	79	65.83	

ตาราง 6 (ต่อ)

คำวิเศษณ์	ความถี่	ร้อยละ	กลุ่มความยากง่าย
ง่าย	78	65.00	ง่าย
ยอม ประเดี๋ยว	77	64.17	
ครบ เอย	76	63.33	
ยิ่ง	75	62.50	
เลย	74	61.67	
เปล่า เอะ หนัก หงสั้น	73	60.83	ยากปานกลาง
เหม็น	72	60.00	
คำ ไรย เค็ดครอน	71	59.17	
เทาเทียม	70	58.33	
เริ่ม แบลก	69	57.50	
เข้าครู สกปรก	67	55.83	
สว่าง ลวน สามารถ	65	54.17	
อาจ ภายใน หนักแน่น	64	53.33	
กลาย	62	51.67	
ปลอตกัย	61	50.83	
เขย	60	50.00	

ตาราง 6 (ต่อ)

คำวิเศษณ์	ความถี่	ร้อยละ	กลุ่มความยากง่าย
โจ่ง เฟ็ง	59	49.17	ยากปานกลาง
ซำ ๆ อันตราย	57	47.50	
เรื้อย	56	46.67	
ละเอียด	55	45.83	
สำคัญ	54	45.00	
เหมาะ นุ่มน้ม	52	43.33	
ฉลาด	50	41.17	
เกรง	49	40.83	ยาก
ธรรมดา เพลิน	47	39.17	
ทุกข์	44	36.67	
ควร	42	35.00	
สักรู้	30	25.00	
ใจร	26	21.67	

ตาราง 6 (ต่อ)

คำอื่น ๆ	ความถี่	ร้อยละ	กลุ่มความยากง่าย
แม่ (สั้น.)	105	87.50	ง่ายมาก
ตรง (บ.)	102	85.00	
เหนือ (บ.)	92	76.67	ง่าย
เพื่อ (บ.)	90	75.00	
เจ้าฟ้า (สรรพ.)	85	70.83	
ในหลวง (สรรพ.)	78	65.00	
ซึ่ง (บ.)	77	64.17	
ตลอด (บ.)	71	59.17	ยากปานกลาง
ล่าง (บ.) พระองค์ (สรรพ.)	66	55.00	
สำหรับ (บ.)	63	52.50	
ทาน (สรรพ.)	55	45.83	

จากตาราง 6 แสดงให้เห็นว่า คำนาม คำกริยา คำวิเศษณ์ และคำอื่น ๆ มีความยากง่ายแตกต่างกันดังนี้

คำนามมีทั้งหมด จำนวน 405 คำ แยกได้ คำที่ง่ายมาก 108 คำ คำง่าย 204 คำ คำยากปานกลาง 76 คำ คำยาก 14 คำ คำยากมากสามคำ

คำกริยามีทั้งหมด จำนวน 248 คำ แยกได้ คำที่ง่ายมาก 55 คำ คำง่าย 118 คำ คำยากปานกลาง 66 คำ คำยาก 17 คำ และคำยากมากสองคำ

คำวิเศษณ์ทั้งหมด จำนวน 133 คำ แยกได้ คำที่ง่ายมาก 26 คำ คำที่ง่าย 68 คำ คำยากปานกลาง 32 คำ และคำยากเจ็ดคำ

คำอื่น ๆ มีทั้งหมด จำนวน 12 คำ แยกได้ คำที่ง่ายมากสองคำ (สันฐานหนึ่งคำ บุรพบทหนึ่งคำ) คำง่าย ห้าคำ (บุรพบทสามคำ สรรพนามสองคำ) คำยากปานกลางห้าคำ (บุรพบทสามคำ สรรพนามสองคำ)

2.2 การหาความยากง่ายของคำ โดยแยกเป็นชนิดของคำตามลักษณะการประสมอักษร ได้แก่ คำที่มี อ ห นำ และอักษรนำ คำควบกล้ำ คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด คิดเป็นอัตราส่วนร้อยละของจำนวนนักเรียนที่เขียนสะกดคำได้ถูกต้อง โดยเรียงลำดับจากคำที่นักเรียนเขียนสะกดถูกต้องมากที่สุดไปหาคำที่นักเรียนเขียนสะกดได้ถูกต้องน้อยที่สุด ซึ่งจัดเป็นห้ากลุ่ม คือ กลุ่มคำที่ง่ายมาก กลุ่มคำที่ง่าย กลุ่มคำที่ยากปานกลาง กลุ่มคำที่ยาก และกลุ่มคำที่ยากมาก ผลปรากฏตามตาราง 7 ดังนี้

ตาราง 7 ลำดับความยากง่ายของคำ โดยแยกเป็นชนิดของคำตามลักษณะการประสมอักษร

คำที่มี อ ห นำ และอักษรนำ	ความถี่	ร้อยละ	กลุ่มความยากง่าย
หนู หนู	106	88.33	ง่ายมาก
หวี หมี่	105	87.50	
หนา	103	85.83	
หนา	102	85.00	
หมู่บ้าน จดหมาย	100	83.33	
หวาน ชาวหลาม	98	81.17	

ตาราง 7 (ต่อ)

คำที่มี ๑ หน้า และอักษรนำ	ความถี่	ร้อยละ	กลุ่มความยากง่าย
หลังคา	96	80.00	ง่าย
หม้อ สบู	94	78.33	
น้อยหนา ผู้ใหญ่บ้าน	93	77.50	
เหนือ หมอลำ หัวหน้า	92	76.67	
หน้าต่าง หลาน หลุม	91	75.83	
กำหนด	89	74.17	
หยิบ ส่งบ	88	73.33	
นกหวีด	86	71.67	
หมอน น้อย สิ้นหลัง	85	70.83	
หมุน ผนังตะลุง	84	70.00	
อรอย	83	69.17	
หยุด หลังจาก	82	68.33	
เหล่า เหลือ หัวดี หมู	81	67.50	
ไหล ตัวอย่าง	80	66.67	
ไหล หลอดไฟ ก้าวหน้า จังหะ	79	65.83	
หม้อ มุ่งหมาย ในหลวง ภูหลาย	78	65.00	
ห้องสมุด เหล็ก	78	65.00	

ตาราง 7 (ต่อ)

คำที่มี อ ห นำ และอักษรนำ	ความถี่	ร้อยละ	กลุ่มความยากง่าย
หลด บุหรี จังหวัด หลวง แหวน	77	64.17	ง่าย
ขโมย จิงเหลน แหลมทอง	75	62.50	
หมวก หนัก แสดง	73	60.83	ยากปานกลาง
อธิบาย เหม็น กฎหมาย	72	60.00	
ตลอด	71	59.17	
หลับ	68	56.67	
จุ่มก เหล่า สดะ	67	55.83	
สถานี	66	55.00	
สว่าง หวาน หล่อเลี้ยง จิงหรีด ขาว เหมียว เปียก	65	54.17	
หนักแน่น	64	53.33	
สำหรับ	63	52.50	
เหนื่อย หนุน	61	50.83	
ไหม	60	50.00	
อันตราย	57	47.50	
เหงือก ถวาย	56	46.67	

ตาราง 7 (ต่อ)

คำที่มี อ ห นำ และอักษรนำ	ความถี่	ร้อยละ	กลุ่มความยากง่าย
เหมาะ หลีกเลี้ยง	52	43.33	} ยากปานกลาง
หนังสือพิมพ์	51	42.50	
ฉลาด	50	41.67	
ฉบับ	48	40.00	} ยาก
หลักชัย	33	27.50	
คำควบกล้ำ	ความถี่	ร้อยละ	กลุ่มความยากง่าย
กรก ประชุม	108	90.00	} ง่ายมาก
ปลุก	105	87.50	
น้ำพริก	104	86.67	
ควาย	103	85.83	
ตรง กระฉก ประจำ	102	85.00	
ปลาหู ประชาชน	101	84.17	
กว่า	100	83.33	
กระตูก	99	82.50	
ปลาหมอ	98	81.17	

ตาราง 7 (ต่อ)

คำควบกล้ำ	ความถี่	ร้อยละ	กลุ่มความยากง่าย
กระต่าย	96	80.00	ง่าย
กระซิบ	94	78.83	
กว้าง	93	77.50	
ปลอญ	92	76.67	
ปลาตูก ทราย	91	75.83	
ครัว กระหง ทรัพย์ ต่างประเทศ	90	75.00	
กลางวัน	89	74.17	
กระดาง	88	73.33	
กรง พรอม กลวยไม พระเจาแผ่นดิน	87	72.50	
ครึ่ง ไกล กลัว กลอง กลุ่ม	86	71.67	
สวนครัว คำขวัญ ปรบมือ	85	70.83	
ไทร กลาย ฟรุ้งนี้	84	70.00	
กว้าง	83	69.17	
แดงกว่า ทราย	82	68.33	
กลางคืน กระป๋อง	81	67.50	
เกลือ	80	66.67	
แผล เสริม เครื่องแบบ	79	65.83	

ตาราง 7 (ต่อ)

คำทวนกล้ำ	ความถี่	ร้อยละ	กลุ่มความยากง่าย
เครื่องบิน พระสงฆ์	78	65.00	ง่าย
กล่าว ประเคี้ยว ประนม ปลุกผี	77	64.17	
ปรับ			
กรบ	76	63.33	
กวน รับประทาน	75	62.50	
สระ	74	61.67	ยากปานกลาง
สร้าง ไท เปลา	73	60.83	
กราบ	72	60.00	
คะกร้า กลอง แขนว คนตรี กระโดน	70	58.33	
แปลก	69	57.50	
สกปรก เช่าครู	67	55.83	
พระองค์	66	55.00	
กระเทียม	65	54.17	
กลิ่น กรอบกรัว	64	53.33	
กลาย ทัวัก คุ่มกรอง	62	51.67	
แปล ปลอกภัย	61	50.83	
ไปรษณีย์	60	50.20	

ตาราง 7 (ต่อ)

คำควบกล้ำ	ความถี่	ร้อยละ	กลุ่มความยากง่าย
ปลาช่อน กี่ตขวาง	58	48.33	ยาก
ดวงตรา	57	47.50	
กล้ำ โกลน พระราชินี	54	45.00	
เปรี้ยบ ขาวเปลือก	53	44.17	
เกรง ทรง มิ่งขวัญ	49	40.83	
ทราบ คว่ำ ปราณี่	48	40.00	
เพลิน	47	39.17	
เกลี้ยด ปลัด	41	34.17	
กลาน เปลี่ยน พระพุทธรูป	40	33.33	
กลิน	38	31.67	
กฉัท ตรีสี	37	30.83	
เกลื่อนไหว	35	29.17	
โกลงแดง	31	25.83	
สักกรู	30	25.00	
ไกร	26	21.67	
ลุ่ม	22	18.33	ยากมาก

ตาราง 7 (ต่อ)

คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด	ความถี่	ร้อยละ	กลุ่มความยากง่าย
บาท	111	92.50	ง่ายมาก
ชีวิต	103	85.83	
การบาน	101	84.17	
พืชอาหารต้องการ	100	83.33	
ผลไม้	98	81.17	
บท	97	80.83	ง่าย
มนุษย์	95	79.17	
ข่าวสาร	94	78.33	
สวนสัตว์	93	77.50	
รถไฟ สุขภาพ พุทธา	92	76.67	
ทรัพย์สิน สงสาร พฤศจิกายน	90	75.00	
เชิญ เจ้าพระยา	88	73.33	
อาชีพ บรรทัด บรรทุก	86	71.67	
คำขวัญ	85	70.83	
เมฆ ประเทศ	84	70.00	
ตรวจ คำรวจ	82	68.33	

ตาราง 7 (ต่อ)

คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด	ความถี่	ร้อยละ	กลุ่มความยากง่าย
พิศ	81	67.50	ง่าย
อุป	80	66.67	
เสร็จ ตาล	79	65.83	
ละคร พฤษภาคม	77	64.17	
วิทย์	74	61.67	
ข้าราชการ	73	60.83	ยากปานกลาง
ภาพ กฎหมาย	72	60.00	
พิษ สามัคคี	71	59.17	
ทหาร รัฐบาล	70	58.33	
พยาบาล รถโดยสาร	68	56.67	
บุญแจ	67	55.83	
ตำบล สาธารณสุข	66	55.00	
สามารถ รถยนต์	65	54.17	
อาจ เหตุการณ์	64	53.33	
อิฐ	63	52.50	
บุรุษ ไปรษณีย์ สัญญาณ	60	50.00	

ตาราง 7 (ต่อ)

ค่าที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด	ความถี่	ร้อยละ	กลุ่มความยากง่าย
มารยาท	58	48.33	ยากปานกลาง
ปฏิบัติ	57	47.50	
สุภาพ เสด็จ ตักบาตร	56	46.67	
พระราชทาน	55	45.83	
สำคัญ	54	45.00	
ญาติ	53	44.17	
เคารพ	51	42.50	ยาก
มิ่งขวัญ	49	40.83	
เมตตา	48	40.00	
ธรรมดา สาธารณสมบัติ	47	39.17	
ลาภกิจ คุณสมบัติ	45	37.50	
นามสกุล	44	36.67	
ถาวร	42	35.00	
พระพุทธรูป	40	33.33	
โทรเลข โทรทัศน์	39	32.50	
คริสต์	37	30.83	
ราษฎร	36	30.00	

ตาราง 7 (ต่อ)

คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด	ความถี่	ร้อยละ	กลุ่มความยากง่าย
ภูมิใจ	22	18.33	ยากมาก
บริหาร	21	17.50	
คำสนั	18	15.00	

จากตาราง 7 แสดงให้เห็นว่า คำที่มี อ ห นำ และอักษรนำ คำควบกล้ำ คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด มีความยากง่ายแตกต่างกันดังนี้

คำที่มี อ ห นำ และอักษรนำ มีทั้งหมด จำนวน 88 คำ แยกได้ คำที่ง่ายมาก 10 คำ คำง่าย 47 คำ คำยากปานกลาง 29 คำ คำยากสองคำ

คำควบกล้ำ มีทั้งหมด จำนวน 110 คำ แยกได้ คำง่ายมาก 13 คำ คำง่าย 47 คำ คำยากปานกลาง 30 คำ คำยาก 19 คำ คำยากมากหนึ่งคำ

คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด มีทั้งหมด 79 คำ แยกได้ คำง่ายมากเจ็ดคำ คำง่าย 27 คำ คำยากปานกลาง 29 คำ คำยาก 13 คำ คำยากมากสามคำ

3. การหาความสัมพันธ์ระหว่างความยากง่ายของคำกับชนิดของคำตามหลักภาษา ได้แก่ คำนาม คำกริยา คำวิเศษณ์ และคำอื่น ๆ (คำบุรพบท คำสรรพนาม คำสันธาน) ผลปรากฏตามตาราง 8 ดังนี้

ตาราง 8 แสดงจำนวนคำตามความยากง่าย โดยแยกตามชนิดของคำตามหลักภาษา และ คำไค - สแควร์

ชนิดของคำ	ความยากง่ายของคำ					รวม	χ^2
	ง่ายมาก	ง่าย	ยากปานกลาง	ยาก	ยากมาก		
คำนาม	108	204	76	14	3	405	13.21
คำกริยา	55	118	56	17	2	248	
คำวิเศษณ์	26	68	32	7	-	133	
คำอื่น ๆ	2	5	5	-	-	12	
รวม	191	395	169	38	5	798	

จากตาราง 8 แสดงให้เห็นว่า คำแต่ละชนิดมีความยากง่ายในการเขียนสะกดคำแตกต่างกัน ซึ่งส่วนมากจะอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างง่าย เมื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างความยากง่ายของคำกับชนิดของคำตามหลักภาษาแล้ว ได้ค่า ไค - สแควร์ เท่ากับ 13.21 แต่เมื่อเปรียบเทียบกับค่า ไค - สแควร์ จากตารางซึ่งเท่ากับ 21.026 จะเห็นได้ว่า ความยากง่ายของคำกับชนิดของคำตามหลักภาษามีความสัมพันธ์กันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือ ความยากง่ายของคำในการเขียนสะกดคำกับชนิดของคำตามหลักภาษาไม่มีความสัมพันธ์กัน หรือเป็นอิสระแก่กัน ผลที่ได้จึงไม่สอดคล้องกับสมมติฐานในข้อ 1 ที่ตั้งไว้ว่า ความยากง่ายของคำมีความสัมพันธ์กับชนิดของคำตามหลักภาษา

4. การหาความสัมพันธ์ระหว่างความยากง่ายของคำกับชนิดของคำตามลักษณะการประสมอักษร ได้แก่ คำที่มี อ ห นำ และอักษรนำ คำควบกล้ำ คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด ผลปรากฏตามตาราง 9 ดังนี้

ตาราง 9 แสดงจำนวนคำตามความยากง่าย โดยแยกตามลักษณะการประสมอักษร และคำ ไท - สแควร์

ชนิดของคำ	ความยากง่ายของคำ					รวม	χ^2
	ง่ายมาก	ง่าย	ยากปานกลาง	ยาก	ยากมาก		
คำที่มี อ ห นำ และอักษรนำ	10	47	29	2	-	88	20.94**
คำควบกล้ำ	13	47	30	19	1	110	
คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด	7	27	29	13	3	79	
รวม	30	121	88	34	4	277	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 9 แสดงให้เห็นว่า คำแต่ละชนิดมีความยากง่ายในการเขียนสะกดคำแตกต่างกัน ซึ่งส่วนมากจะอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างง่าย เมื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างความยากง่ายของคำกับชนิดของคำตามลักษณะการประสมอักษรแล้ว ได้ค่า ไท - สแควร์ เท่ากับ 20.94 นำไปเปรียบเทียบกับค่า ไท - สแควร์ จากตารางซึ่งเท่ากับ 20.09

จะเห็นได้ว่า ความยากง่ายของ คำกับชนิดของ คำตามลักษณะ การประสมอักษร มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ ความยากง่ายในการเขียนสะกด คำกับชนิดของ คำตามลักษณะ การประสมอักษรมีความสัมพันธ์กันจริง ผลที่ได้จึงสอดคล้องกับสมมติฐานในข้อ 2 ที่ตั้งไว้ว่า ความยากง่ายของ คำมีความสัมพันธ์กับชนิดของ คำตามลักษณะ การประสมอักษร

5. การหาความสัมพันธ์ระหว่าง ความสามารถในการเขียนสะกดคำกับความเข้าใจความหมายของ คำ ได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) และนัยสำคัญของ คำสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (t) ผลปรากฏตามตาราง 10 ดังนี้

ตาราง 10 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ และนัยสำคัญของ คำสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร	r	t
ความสามารถในการเขียนสะกดคำกับความเข้าใจความหมายของ คำ	0.69	10.36**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 10 แสดงให้เห็นว่า ความสามารถในการเขียนสะกดคำกับความเข้าใจความหมายของ คำมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ นักเรียนที่มีความสามารถในการเขียนสะกดคำต้อง เข้าใจความหมายของ คำที่เขียน และนักเรียนที่มีความเข้าใจความหมายของ คำจะมีความสามารถในการเขียนสะกดคำด้วย ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อ 3 ว่า ความสามารถในการเขียนสะกดคำมีความสัมพันธ์กับความเข้าใจความหมายของ คำ

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ในบทนี้ได้กล่าวถึง ความมุ่งหมายของการศึกษา กลุ่มตัวอย่าง สมมติฐานของการศึกษา วิธีดำเนินการ การวิเคราะห์ข้อมูล ผลการศึกษา อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ตามลำดับ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาความยากง่ายของคำยากและคำยากมาก ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง
2. เพื่อศึกษาความยากง่ายของคำในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่สอง โดยส่วนรวมทั้งแยกเป็นชนิดของคำตามหลักภาษา และตามลักษณะการประสมอักษร
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความยากง่ายของคำกับชนิดของคำตามหลักภาษา
4. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความยากง่ายของคำกับชนิดของคำตามลักษณะการประสมอักษร
5. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเขียนสะกดคำกับความเข้าใจความหมายของคำ

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่สอง ปีการศึกษา 2523 จำนวน 120 คน จากโรงเรียนในเขตอำเภอเมืองราชบุรี จังหวัดราชบุรี จำนวนสามโรงเรียนคือ

1. โรงเรียนวัดเขาวัง (แสง ช่วงสุวนิช) สังกัดกรมสามัญศึกษา จำนวน 42 คน

2. โรงเรียนวัดคอนตุง (ราษฎร์รัทธาทาน) สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด
จำนวน 41 คน

3. โรงเรียนเทศบาล 1 วัดสัตตนาถปวิตร สังกัดเทศบาล จำนวน 37 คน

สมมติฐานของการศึกษา

1. ความยากง่ายของคำมีความสัมพันธ์กับชนิดของคำตามหลักภาษา
2. ความยากง่ายของคำมีความสัมพันธ์กับชนิดของคำตามลักษณะการประสมอักษร
3. ความสามารถในการเขียนสะกดคำมีความสัมพันธ์กับความเข้าใจความหมาย
ของคำ

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. คำยากและคำยากมาก จำนวน 166 คำ ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง
2. คำจากแบบเรียนภาษาไทยที่ทางกระทรวงศึกษาธิการกำหนดให้สอนใน
ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่สอง จำนวน 798 คำ
3. แบบทดสอบวัดความเข้าใจความหมายของคำ จำนวน 60 ข้อ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยได้จัดคำยาก คำยากมาก และคำทั้งหมดในระดับชั้นประถมศึกษา
ปีที่สอง เป็นชุด ๆ ตามลำดับบทเรียน ได้ 20 ชุด นำไปทดสอบครั้งละหนึ่งชุดให้ครบ
ทั้งสามโรงเรียนในวันเดียวกัน โดยอ่านคำทั้งหมดที่นำไปทดสอบในแต่ละครั้งให้นักเรียน
ฟังก่อนหนึ่งครั้ง แล้วให้นักเรียนเขียนตามคำบอกทีละคำ และบอกคำละสองครั้ง ถ้าคำใด
นักเรียนอาจเข้าใจไม่ตรงกันก็นำคำนั้นมาแต่งเป็นวลี หรือประโยคในขณะที่นักเรียนเขียน
แต่จะไม่บอกว่าเป็นประโยคด้วยพยัญชนะ สระ ะไร

2. เมื่อให้นักเรียนเขียนครบทั้ง 20 ชุด (964 คำ) แล้ว ให้นำแบบทดสอบวัดความเข้าใจความหมายของคำ จำนวน 60 ข้อ ไปทดสอบวันละหนึ่ง โรงเรียนอีกครึ่งหนึ่ง

3. นำกระดาษคำตอบของนักเรียนมาตรวจให้คะแนน แล้วรวมคะแนนของแต่ละคน การให้คะแนน เมื่อนักเรียนเขียนถูกต้องจะให้ค่าหนึ่งคะแนน ส่วนแบบทดสอบวัดความเข้าใจความหมายของคำให้คะแนนข้อละหนึ่ง คะแนนสำหรับข้อที่นักเรียนตอบถูกต้อง ถ้าตอบผิดหรือตอบเกินให้ศูนย์

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาความยากง่ายของ คำยากและคำยากมากในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง คำในแบบเรียนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่สอง โดยส่วนรวม ทั้ง แยก เป็นคำตามหลักภาษา และคำตามลักษณะการประสมอักษร โดยใช้ รอยคะแนนเมื่อนักเรียนเขียนสะกดคำนั้นถูกต้อง หากอัตราส่วนร้อยของความถี่ แล้ว เรียงลำดับคำจากคำที่มีความถี่สูงที่สุด ไปหาคำที่มีความถี่ต่ำสุด และจัดคำเหล่านั้น เป็นกลุ่มตามเกณฑ์ที่วางไว้

2. หาความสัมพันธ์ระหว่างความยากง่ายของคำกับชนิดของคำตามหลักภาษา และชนิดของคำตามลักษณะการประสมอักษร โดยใช้ ไค - สแควร์ (Chi-square)

3. หาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเขียนสะกดคำกับความเข้าใจความหมายของคำ โดยใช้ สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson product-moment correlation coefficient)

ผลการศึกษาค้นคว้า

1. การหาความยากง่ายของ คำยากและคำยากมาก โดยเรียงลำดับจากคำที่นักเรียนเขียนสะกดได้ถูกต้องมากที่สุดไปหาคำที่นักเรียนเขียนสะกดได้ถูกต้องน้อยที่สุด แล้วแบ่ง เป็นกลุ่ม เมื่อนำมาศึกษากับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่สองแล้ว ปรากฏผลดังนี้

- 1.1 คำที่ง่ายมาก มีจำนวน 55 คำ ได้แก่คำที่มีลักษณะดังนี้
- 1.1.1 เป็นคำที่มีหนึ่งพยางค์ถึงหลายพยางค์
 - 1.1.2 คำที่มี ห น้ํา และมีอักษรหน้า คำควบกล้ำ
 - 1.1.3 คำที่ลดรูปหรือเปลี่ยนรูปสระเมื่อมีตัวสะกด
 - 1.1.4 คำที่มีความหมายเป็นรูปธรรม และนักเรียนมีประสบการณ์
 - ✓ 1.1.5 คำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตราตัวสะกด ยกเว้น คำว่า บอล กล้วยไม้

- 1.2 คำที่ง่าย มีจำนวน 95 คำ เป็นคำที่มีลักษณะดังนี้
- ✓ 1.2.1 ส่วนมากเป็นคำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตราตัวสะกด
 - 1.2.2 คำที่มี อ ห และอักษรหน้า
 - 1.2.3 คำที่มี ร ล ว ควบกล้ำ
 - 1.2.4 คำที่มีความหมายเป็นนามธรรม เช่น อุดหนุน ความสุข ฯลฯ
 - 1.2.5 คำที่นักเรียนมีประสบการณ์ เช่น กลัว มะพร้าว กระโปรง สิว สัตว์ ฯลฯ

- 1.3 คำที่ยากปานกลาง มีจำนวน 14 คำ เป็นคำที่มีลักษณะดังนี้
- 1.3.1 ส่วนใหญ่เป็นคำที่มีสองพยางค์
 - 1.3.2 คำที่มีทัณฑ์พาดกำกับ
 - 1.3.3 คำที่มีความหมายเป็นนามธรรม
 - 1.3.4 คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด

- 1.4 คำที่ยาก มีจำนวนสองคำ เป็นคำที่มีลักษณะเป็น คำที่มีสองพยางค์ และมีหน้าพยางค์ มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด คำที่นักเรียนมีประสบการณ์

2. การหาความหมายของคำในแบบเรียนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่สอง โดยส่วนรวม ผลปรากฏดังนี้

- 2.1 คำที่ง่ายมาก มีจำนวน 191 คำ ได้แก่คำที่มีลักษณะดังนี้

- 2.1.1 เป็นคำที่มีทั้ง พยางค์ เดี่ยว และ หลายพยางค์
- 2.1.2 เป็นคำที่มีวรรณยุกต์กำกับ
- 2.1.3 เป็นคำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตราตัวสะกด ยกเว้นคำว่า บาท
ผลไม
- 2.1.4 เป็นคำที่นักเรียนมีประสบการณ์
- 2.1.5 เป็นคำที่มี ห นำ
- 2.1.6 มี ร ล ว ควบกล้ำ
- 2.1.7 เป็นคำที่ลดรูปหรือเปลี่ยนรูปสระเมื่อมีตัวสะกด
- 2.2 คำที่ง่าย มีจำนวน 395 คำ ได้แก่คำที่มีลักษณะดังนี้
 - 2.2.1 มีทั้ง พยางค์ เดี่ยว และ หลายพยางค์
 - 2.2.2 ส่วนมากมีตัวสะกดตรงตามมาตราตัวสะกด
 - 2.2.3 คำที่มี อ ห นำ และอักษรนำ
 - 2.2.4 มี ร ล ว ควบกล้ำ
 - 2.2.5 มีทัณฑ์พาดกำกับ
 - 2.2.6 มี รร (ร หัน)
- 2.3 คำที่ยากปานกลาง มีจำนวน 169 คำ ได้แก่ คำที่มีลักษณะดังนี้
 - 2.3.1 ส่วนมาก เป็นคำหลายพยางค์
 - 2.3.2 มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด
 - 2.3.3 คำที่ไม่ได้ประวิสรรชนีย์
 - 2.3.4 คำที่นักเรียนมีประสบการณ์
 - 2.3.5 คำที่มีตัวสะกดซ้อน เช่น ศักยาศร เหตุการณ์
 - 2.3.6 มีทัณฑ์พาดกำกับ เช่น ทรัพย์ กุณภาพันธุ์
 - 2.3.7 คำที่มีความหมายเป็นนามธรรม
- 2.4 คำที่ยาก มีจำนวน 38 คำ ได้แก่ คำที่มีลักษณะดังนี้

- 2.4.1 ส่วนมากมีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด
- 2.4.2 คำที่มีความหมายเป็นนามธรรม
- 2.4.3 คำที่มีตัวสะกดซ้อน
- 2.4.4 มี ร ล ทวบกคำ
- 2.4.5 เป็นคำที่นักเรียนมีประสบการณ์
- 2.4.6 คำที่ออกเสียงสระกึ่งเสียง เช่น ธรรมดา โทรเลข
- 2.4.7 คำที่เปลี่ยนรูปสระเมื่อมีตัวสะกด
- 2.5 คำที่ยากมาก มีจำนวนหาคำ ได้แก่ คำที่มีลักษณะดังนี้
- 2.5.1 เป็นคำหลายพยางค์
- 2.5.2 คำที่มีความหมายเป็นนามธรรม
- 2.5.3 คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด

2.1 การหาความยากง่ายของคำ โดยแยกเป็นชนิดของคำตามหลักภาษา ได้แก่ คำนาม คำกริยา คำวิเศษณ์ และคำอื่น ๆ ผลปรากฏความตาราง 11 ดังนี้

ตาราง 11 แสดงจำนวนคำตามความยากง่าย โดยแยกเป็นชนิดของคำตามหลักภาษา

ชนิดของคำ	ความยากง่ายของคำ					รวม
	ง่ายมาก	ง่าย	ยากปานกลาง	ยาก	ยากมาก	
คำนาม	108	204	76	14	3	405
คำกริยา	55	118	56	17	2	248
คำวิเศษณ์	26	68	32	7	-	133
คำอื่น ๆ	2	5	5	-	-	12

2.2 การหาความยากง่ายของคำ โดยแยกเป็นชนิดของคำตามลักษณะการประสมอักษร ได้แก่ คำที่มี อ ห นำ และอักษรนำ คำควบกล้ำ คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด ปรากฏผลตามตาราง 12 ดังนี้

ตาราง 12 แสดงจำนวนคำตามความยากง่าย โดยแยกเป็นชนิดของคำตามลักษณะการประสมอักษร

ชนิดของคำ	ความยากง่ายของคำ					รวม
	ง่ายมาก	ง่าย	ยากปานกลาง	ยาก	ยากมาก	
คำที่มี อ ห นำ และอักษรนำ	10	47	29	2	-	88
คำควบกล้ำ	13	47	30	19	1	110
คำที่มีตัวสะกด ไม่ตรงตาม มาตราตัวสะกด	7	27	29	13	3	79

3. ความยากง่ายในการเขียนสะกดคำกับชนิดของคำตามหลักภาษามีความสัมพันธ์กันอย่างไร ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

4. ความยากง่ายในการเขียนสะกดคำกับชนิดของคำตามลักษณะการประสมอักษรมีความสัมพันธ์กันอย่างไร มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

5. ความสามารถในการเขียนสะกดคำกับความเข้าใจความหมายของคำมีความสัมพันธ์กันอย่างไร มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผล

1. จากการศึกษาความยากง่ายของคำยากและคำยากมาก ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง เมื่อนำมาศึกษากับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่สองแล้ว พบว่า คำเหล่านั้นนักเรียนเขียนได้มากขึ้น ส่วนมากจะอยู่ในเกณฑ์ที่ค่อนข้างง่าย จะยังยากอยู่ก็มีเพียงสองคำ คือ กลาหาญ พระมหากษัตริย์ เท่านั้น อาจเป็นเพราะว่าทั้งสองคำนี้มีหลายพยางค์ หงตัวสะกดก็ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด นักเรียนต้องใช้ความจำในแต่ละคำ แม้เด็กเรียนจะเคยพบเสมอ ถ้าไม่สนใจจริง ๆ ก็มีโอกาที่จะเขียนผิดพลาดได้ ตามที่พบว่าคำยากและคำยากมากของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง เป็นคำที่ค่อนข้างง่ายในการเขียนสะกดคำของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่สอง อาจเนื่องจากนักเรียนได้เรียนรู้ มีประสบการณ์ด้านภาษาเพิ่มขึ้น จึงมีความเข้าใจ มีหลักเกณฑ์ในการเขียนมากขึ้น ทำให้ผิดพลาดน้อยลง และอีกประการหนึ่งในหนังสือแบบเรียนภาษาไทยก็ได้้นำคำเหล่านี้มาผูกเป็นเรื่องราวร่วมกับคำที่เพิ่มใหม่ ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่สองอีกด้วย ตลอดจนในหนังสือแบบเรียนรายวิชาในกลุ่มอื่น ๆ ก็มีคำยากและคำยากมากปรากฏอยู่ด้วย นักเรียนได้พบเห็นอยู่เสมอทำให้เกิดการเรียนรู้และจำได้ สามารถเขียนสะกดคำได้อย่างถูกต้องมากขึ้น ดังคำกล่าวของ ประเทิน มหาจันทร์ (ประเทิน มหาจันทร์ 2523 : 169) ที่ว่า ความยากง่ายของคำในการเขียนสะกดนั้นขึ้นอยู่กับประสบการณ์การเรียนรู้และสิ่งแวดล้อม

2. จากการศึกษาความยากง่ายของคำที่ใช้ในแบบเรียนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่สอง พบว่า ความยากง่ายของคำทั้งหมดอยู่ในระดับที่ง่ายมากกว่าคำที่ยาก ความยากง่ายของคำนั้นน่าจะเกี่ยวข้องกับสิ่งที่ต่อไปนี้

2.1 ประเภทของคำ คำที่นักเรียนเขียนผิดมีหลายประเภท ได้แก่

2.1.1 คำพ้องเสียง เช่น สัตว์เลี้ยง - ชื่อสัตว์ บาท - บาท - บาท - บาท ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ จอห์นสัน (Johnson, 1972 . 79 - A - 80 - A) ที่ว่า นักเรียนมีปัญหาในการเขียนสะกดคำที่ออกเสียงเหมือนกันแต่สะกดต่างกัน

- 2.1.2 คำที่มีความหมายเป็นนามธรรม เช่น ภูมิใจ ความทุกข์
เมตตาปราณี
- 2.1.3 คำควบกล้ำ เช่น ทราบ ทรง เสรี ผลิต ตรีศ
- 2.1.4 คำที่มีอักษรนำ เช่น ฉลาด ฉบับ สละ สว่าง ขนุน
- 2.1.5 คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด เช่น สุขภาพ พิษ
ข้าราชการ มิ่งขวัญ ฯลฯ โดยเฉพาะ แม็กค เพราะในแม็กคนี้มีอักษรเขียนแทนได้
ถึง 14 ตัว อาจทำให้ยากและสับสนในการเขียนคำต่าง ๆ ได้
- 2.1.6 คำที่ประและไมประวิสรรชนีย์ เช่น สดำนี ตลอด สะทุด
- 2.1.7 คำที่มี รร (ร หัน) ได้แก่ บรรทุก เขวพรรษา บรรทัด
คำประเภทนี้นักเรียนต้องใส่ใจความจำเฉพาะรูปคำ
- 2.1.8 คำที่มีหลายพยางค์ และคำที่มีความยาวมาก เช่น สาธารณสมบัติ
พระพุทธรูป บุรุษไปรษณีย์ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ บลูเมอร์ (Bloomer.
1963 : 287) ที่ว่า ความยาวของคำมีความสัมพันธ์กับความยากในการเขียนสะกดคำ
- 2.1.9 คำที่ลดรูปหรือเปลี่ยนรูปสระเมื่อมีตัวสะกด เช่น เฉย การ
เสด็จ เมิน รบกวาน
- 2.1.10 คำที่มีสระผสม เช่น เกลียด ประเดี้ยว เห็น้อย
เคลื่อนไหวก ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ บลูเมอร์ (Bloomer. 1956 : 531 -
535) ที่ว่า คำที่มีสระผสมจะเขียนสะกดได้ยาก
- 2.1.11 คำที่มีทัณฑ์มาดกำกับ เช่น การันต์ คำสัน เหตุการณ์
- 2.1.12 คำที่มีรูปวรรณยุกต์ไม่ตรงกับการออกเสียง เช่น ทำน้ำ
คำ แพ
- 2.2 นักเรียน การที่นักเรียนเขียนสะกดผิด น่าจะมีสาเหตุมาจาก
- 2.2.1 ความรอบคอบในการเขียน นักเรียนบางคนวางสระหรือ
วรรณยุกต์ผิดที่ เช่น ทอง - ทอง ขาวเปลือก - ขาวเปลือก ใหม่ - ใหม่ เหม่น -
เหม่น

2.2.2 การผันคำ นักเรียนบางคนแม้ว่าจะมีวุฒิภาวะและประสบการณ์ในการเขียนดีขึ้น แต่บางคนก็ผันคำต่าง ๆ ไม่ถูกต้อง โดยเฉพาะคำที่มีอักษรต่ำและอักษรสูง เป็นพยัญชนะต้น นักเรียนจะผันตามเสียงของคำที่มีอักษรกลาง เป็นพยัญชนะต้น ทำให้เขียนวรรณยุกต์ผิดไปตจมเสียงที่ผัน เช่น คำ - คำ ซึ่ง - ซึ่ง

2.2.3 ความสามารถในการแยกเสียง การออกเสียง คำที่มี ร ล ว กล่า เช่น เขียนคำว่า แขนง - แขนง กราบ - กราบ ถัด - ถัด

2.2.4 ประสบการณ์ของนักเรียน นักเรียนจะสามารถเขียนคำที่นักเรียนมีประสบการณ์ได้ดีกว่าคำที่นักเรียนไม่มีประสบการณ์ แม้ว่าคำนั้นจะมีหลายพยางค์ เช่น นกหวีด พุทธิกายน ชาวหลาม การบ้าน ฯลฯ

2.2.5 การมาเรียนอย่างไม่สม่ำเสมอของนักเรียน เพราะนักเรียนที่เขียนไม่ถูกต้องจะถูกตองจะเป็นนักเรียนที่ขาดเรียนบ่อยเพราะฐานะเศรษฐกิจทางบ้าน เช่น ช่วยเลี้ยงน้อง เพื่อที่พ่อแม่จะได้ไปประกอบอาชีพ เป็นต้น

2.3 การสอนของครู การสอนของครูอาจมีผลต่อความสามารถในการเขียนสะกดคำของนักเรียน เช่น

2.3.1 ครูไม่เปรียบเทียบการเขียนสะกดคำพ้องรูป และคำพ้องเสียง ให้เห็นอย่างชัดเจน

2.3.2 ครูไม่แก้ไขการเขียนสะกดผิดของนักเรียน เมื่อนักเรียนเขียนสะกดผิด เช่น เขียนสะกดผิดโดยการวางวรรณยุกต์หรือสระผิดที่

2.3.3 ครูมีกตัญญะในการเขียนสะกดคำแก่นักเรียนน้อยเกินไป แต่ไปเน้นที่การเขียนตามแบบ

2.3.4 ครูไม่ได้สอนให้นักเรียนเห็นลำดับชั้นของการลดรูปหรือเปลี่ยนรูปสระเมื่อมีตัวสะกด

2.3.5 ครูให้นักเรียนฝึกทักษะการฟัง การผันคำน้อยเกินไป

2.3.6 ครูไม่ได้สอนทักษะทั้งสี่ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนให้สัมพันธ์กัน

2.3.7 ครูไม่ได้อสอนให้นักเรียนเข้าใจความหมายของคำ

2.1 จากการศึกษาความยากง่ายของคำ โดยแยกเป็นชนิดของคำตามหลักภาษา ได้แก่ คำนาม คำกริยา คำวิเศษณ์ และคำอื่น ๆ เมื่อนำคำอัตราส่วนร้อยของคำที่ง่ายมากกับง่ายมารวมเข้าด้วยกัน แล้วเรียงลำดับตามชนิดของคำจากง่ายไปหายาก ได้ดังนี้ คำนาม คำวิเศษณ์ คำกริยา และคำอื่น ๆ และเมื่อนำคำยากและยากมากมารวมเข้าด้วยกัน แล้วเรียงลำดับจากยากไปหาง่าย จะได้ดังนี้ คำกริยา คำนาม และคำวิเศษณ์ อาจกล่าวได้ว่า คำที่ง่ายไปหาคำที่ยาก ได้แก่ คำนาม คำวิเศษณ์ คำกริยา และคำอื่น ๆ การที่พบว่าคำวิเศษณ์ยากกว่าคำกริยานั้น อาจเป็นเพราะส่วนมากเป็นคำที่ไม่มีหลายพยางค์ นักเรียนมีประสบการณ์ เมื่อนำคำอัตราส่วนร้อยระหว่างคำกริยากับคำวิเศษณ์มาเปรียบเทียบกันแล้วใกล้เคียงกันมาก คือ คำวิเศษณ์ 70.44 ส่วนคำกริยาได้ 69.75 คำวิเศษณ์ที่พบเป็นคำทั่วไปใช้ได้หลายกรณี ส่วนคำกริยาที่พบเป็นคำเฉพาะ ใช้ได้เฉพาะเจาะจงในบางสถานการณ์เท่านั้น เช่น พระราชทาน ตรัส เสด็จ ดังนั้น คำนาม และคำวิเศษณ์ จึงจัดอยู่ในคำทั่วไป นักเรียนได้เรียนรู้ได้ง่ายกว่าคำเฉพาะ ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ ศรียา นิยมธรรม และ ประภัสร์ นิยมธรรม (ศรียา นิยมธรรม และ ประภัสร์ นิยมธรรม 2518 : 7 - 12) ที่ได้กล่าวถึง การเรียนรู้คำว่า เด็กจะเรียนรู้คำทั่วไปมากกว่าคำเฉพาะ และหลังจากเรียนแล้วจะมีพัฒนาการด้านภาษาและเรียนรู้คำอย่าง รวดเร็ว

2.2 จากการศึกษาความยากง่ายของคำ โดยแยกเป็นชนิดของคำตามลักษณะการประสมอักษร ได้แก่ คำที่มี อ ห นำ และอักษรนำ คำควบกล้ำ และคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด เมื่อนำคำอัตราส่วนร้อยของคำที่ง่ายกับง่ายมารวมเข้าด้วยกัน แล้วเรียงลำดับตามชนิดของคำจากง่ายไปหายาก ได้ดังนี้ คำที่มี อ ห และอักษรนำ คำควบกล้ำและคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด เมื่อนำคำอัตราส่วนร้อยของคำที่ยากกับยากมากรวมเข้าด้วยกัน แล้วเรียงลำดับจากยากไปหาง่าย จะได้ดังนี้ คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด คำควบกล้ำ และคำที่มี อ ห นำ และ

อักษรนำ การที่คำที่มี อ ห นำ และอักษรนำ เป็นคำที่เขียนได้ง่ายที่สุด อาจเนื่องมาจาก คำที่มี อ ห นำ และอักษรนำ เป็นคำที่นักเรียนมีประสบการณ์ ถ้าที่มีความหมายเป็น รูปธรรม นักเรียนได้เคยเรียนมาแล้วในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง แล้วนำความรู้ นั้นมาใช้เมื่อได้พบคำที่มีลักษณะคล้ายกัน ซึ่งเป็นไปตามหลักการถ่ายโยงการเรียนรู้ และ เมื่อเรียงลำดับจากยากไปหาง่าย พบว่า คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด เป็นประเภทที่มีความยากในการเขียน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากแต่ละคำมีความซับซ้อน มีหลายพยางค์ นักเรียนต้องอาศัยความจำมาก เพราะมีลักษณะเฉพาะตามความหมาย ของแต่ละคำ และในขณะเดียวกันยังมีลักษณะที่ยุ่งยาก เช่น มี ร ล ว กล้ำ ไก่แก มิ่งขวัญ ตรีศ มีลักษณะคล้ายกับ เช่น มนุษย์ ทรัพย์ ไทรทัศน์ บางคำก็มีตัวสะกดซ้อน เช่น ตักบาตร ซึ่งผลอันนี้สอดคล้องกับผลการศึกษาของ บลูเมอร์ (Blumer, 1956 : 531 - 535) ที่พบว่า คำที่มีความยาวหลายพยางค์และซับซ้อน จะมีความยาก ในการเขียนสะกดคำ

3. จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง ความยากง่ายของคำกับชนิดของคำตาม หลักภาษา โดยแยกเป็น คำนาม คำกริยา คำวิเศษณ์ และคำอื่น ๆ พบว่า ความยากง่าย ของคำกับชนิดของคำตามหลักภาษา ไม่มีความสัมพันธ์กัน นั่นคือมีความเป็นอิสระแก่กัน การที่ความยากง่ายของคำในการเขียนสะกดคำกับชนิดของคำตามหลักภาษา ไม่มีความสัมพันธ์กัน อาจเป็นเพราะว่าในเวลาที่นักเรียนเขียนนั้นมิได้คำนึงว่าคำเหล่านั้นเป็นคำ ชนิดใด แต่ละคำมีความยาว มีหลายพยางค์แตกต่างกัน บางครั้งคำนามมีหลายพยางค์ มีความซับซ้อนมาก ก็จะเป็นคำที่เขียนยากกว่าคำกริยา หรือคำวิเศษณ์ที่มีพยางค์เดียวหรือ คำที่นักเรียนมีประสบการณ์ บางครั้งคำที่มีพยางค์เดียวก็เป็นคำที่ยาก อาจเนื่องจาก นักเรียนไม่ค่อยมีประสบการณ์เกี่ยวกับคำเหล่านั้น ถ้ามีการใช้ได้พบเห็นคำอยู่เสมอ และ อ่านออกเสียงคำได้ถูกต้อง นักเรียนก็จะสามารถเขียนคำเหล่านั้นได้ถูกต้องและเข้าใจ ความหมายของคำได้เป็นอย่างดี ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ ออลสัน (Olson, 1970 : 1147 - A) ที่พบว่าชนิดของคำ ความสามารถในการอ่านและคำ

ที่ใช้อยู่เสมอจะมีปฏิสัมพันธ์กัน และสอดคล้องกับผลการศึกษาของ รัสเซลล์ (Russell. 1947 : 406) ที่พบว่า การเขียนสะกดคำมีความสัมพันธ์กับความเข้าใจความหมายของคำ

4. จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความยากง่ายของคำกับชนิดของคำ ตามลักษณะการประสมอักษร โดยแยกเป็น คำที่มี อ ห น ำ และอักษรนำ คำควบกล้ำ คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด พบว่ามีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 หมายความว่า คำที่ยากง่ายในการเขียนสะกดคำมีความสัมพันธ์กันจริง กับชนิดของคำตามลักษณะการประสมอักษร อันสอดคล้องกับผลการศึกษาของ บลูเมอร์ (Bloomer. 1963 : 287) ที่พบว่า ความยาวของคำ คำที่มีความซับซ้อน คำควบกล้ำ และคำที่มีหลายพยางค์มีความสัมพันธ์กับความยากง่ายในการเขียนสะกดคำ

5. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเขียนสะกดคำกับความเข้าใจความหมายของคำ พบว่า ความสามารถในการเขียนสะกดคำมีความสัมพันธ์กับความเข้าใจความหมายของคำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 หมายความว่า นักเรียนที่มีความสามารถในการเขียนสะกดคำ ต้องเข้าใจความหมายของคำ และในทำนองเดียวกันนักเรียนที่เข้าใจความหมายของคำที่เขียน ก็จะมีความสามารถในการเขียนสะกดคำด้วย อันสอดคล้องกับผลการศึกษาของ ดวงเดือน สุกภิกคย์ (ดวงเดือน สุกภิกคย์ 2522 : 112) ที่พบว่า ความสามารถในการเขียนสะกดคำมีความสัมพันธ์กับการรู้ความหมายของคำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และสอดคล้องกับผลการศึกษาของ อินทร์ ศรีคุณ (อินทร์ ศรีคุณ 2507 : 84 - 86) ที่พบว่า ความสามารถในการเขียนสะกดคำมีความสัมพันธ์กับการอ่าน ทั้งยังสอดคล้องกับผลการศึกษาของ ทาวน์เซนต์ (แควตา ไทรงาม 2520 : 9 อ้างอิงมาจาก Townsend. 1947 : 465 - 471) ที่พบว่า ความสามารถในการเขียนสะกดคำมีความสัมพันธ์กับความเข้าใจคำศัพท์

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป มีดังนี้
 - 1.1 ครูผู้สอนภาษาไทยในชั้นประถมศึกษาปีที่สอง ควรสอนคำตามลำดับความยากง่าย คำที่มีความยากมากครูควรได้ใช้เวลาในการฝึกให้มากขึ้น
 - 1.2 ก่อนที่จะสอนคำใหม่ครูควรได้ทบทวนคำเก่าที่เรียนไปแล้ว ตลอดจนให้นักเรียนได้เข้าใจความหมายของคำ โดยพิจารณาจากตำแหน่งของคำที่อยู่ในประโยคต่าง ๆ
 - 1.3 ควรสอนให้สัมพันธ์กันทั้งทักษะ การฟัง การพูด การอ่านและการเขียน
 - 1.4 ครูควรให้นักเรียนได้ฝึกทักษะต่าง ๆ ในตอนท้ายบทเรียน และจัดกิจกรรมเพิ่มเติมให้เหมาะสมกับความสามารถของนักเรียนแต่ละกลุ่ม
 - 1.5 ครูผู้สอนภาษาไทยควรร่วมมือกับครูผู้สอนทุกสาขาวิชา เพื่อปรับปรุงแก้ไขในด้านการเขียนของนักเรียน
 - 1.6 ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มค้นคว้าหาความหมายของคำที่ถูกต้อง และส่งเสริมให้ใช้พจนานุกรม ปทานุกรม
 - 1.7 การสะกดคำมีส่วนช่วยเสริมให้การเขียนสะกดได้ถูกต้อง ครูไม่ควรละเลย และควรจัดมุมหนังสือเพื่อช่วยเสริมประสบการณ์ให้กับนักเรียนเกี่ยวกับคำและการใช้ภาษาดวย
 - 1.8 ควรจัดกิจกรรมแข่งขันเขียนสะกดคำ ภายในโรงเรียน ระหว่างโรงเรียน เพื่อเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนได้ฝึกฝนอยู่เสมอ และเป็นการเสริมแรงตามหลักจิตวิทยาการเรียนรู้ด้วย
 - 1.9 การแต่งหนังสือเรียน หนังสืออ่านประกอบ ควรจะได้ศึกษาคำของนักเรียนแต่ละวัยได้เรียนรู้ก่อน เพื่อไม่ให้เกิดปัญหาเกี่ยวกับการใช้คำ
 - 1.10 ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา เช่น ฝ่ายวิชาการ ศึกษานิเทศก์ ควรจัดทำชุดเสริมทักษะภาษาไทย ติดตามและให้ข้อเสนอแนะแก่ครูผู้สอน

1.11 การสอนเพื่อแก้ไขข้อบกพร่อง หรือสอนซ่อมเสริม เป็นสิ่งจำเป็นในการสอนเขียนสะกดคำ ควรมีการสังเกตความสามารถของนักเรียน มีการแก้ไข และมีการวัดผลโดยสม่ำเสมอ ซึ่งอาจทำได้ทั้ง เป็นกลุ่ม และเป็นรายบุคคล

1.12 ในฐานะที่ครู เป็นผู้เกี่ยวข้องกับนักเรียนโดยใกล้ชิด และเป็นผู้ที่นักเรียนจะยึดเป็นแบบอย่าง โดยเฉพาะครูในระดับประถมศึกษา ควรเป็นแบบอย่างที่ดีที่สุดของนักเรียนในการใช้ภาษาไทยถูกต้อง ทั้ง การพูดและการเขียน

1.13 ผู้บริหารโรงเรียนควรส่งเสริมและให้กำลังใจแก่ครูภาษาไทย เช่น ส่งครูเข้ารับการอบรม เชิญวิทยากรทางด้านภาษามาให้ความรู้กับครูและนักเรียนเป็นครั้งคราว

1.14 ควรให้นักเรียนมีโอกาสพบเห็นคำที่ถูกต้องของคำที่เป็นปัญหาในการเขียนสะกดคำ โดยจัดทำเป็นแผนภูมิ บัตรคำ ติดไว้ในห้องเรียน หรือในที่ซึ่งนักเรียนทุกคนในโรงเรียนสามารถเห็นได้

1.15 ในระยะเวลาก่อนโรงเรียนเปิดเทอมเริ่มปีการศึกษาใหม่ ครูควรจะได้เตรียมตัว เพื่อให้ประสบผลสำเร็จในการสอน เช่น รวบรวมคำที่เด็กต้องเรียนตลอดปี คำเหล่านี้ควรเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก และเป็นคำต่อเนื่องกันระหว่างชั้น เช่น ประถมศึกษาปีที่หนึ่งกับชั้นประถมศึกษาปีที่สอง จัดลำดับไว้ในแต่ละภาค แต่ละสัปดาห์จะสอนกี่คำ เป็นต้น นอกจากนี้ควรรวบรวมเทคนิควิธีสอน กิจกรรม อุปกรณ์ (สื่อการเรียน) วัสดุต่าง ๆ ประเภท เพื่อจะได้เลือกใช้ตามความเหมาะสมของเนื้อหา และตามสภาพของนักเรียน

2. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้สนใจจะศึกษาค้นคว้าต่อไป มีดังนี้

2.1 ศึกษาความยากง่ายของคำ โดยการให้อ่านออกเสียง หรือใช้แบบทดสอบแบบปรนัย กับกลุ่มตัวอย่างที่หลากหลาย

2.2 ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเขียนสะกดคำกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาในกลุ่มต่าง ๆ

2.3 ศึกษาองค์ประกอบที่ส่งผลต่อความสามารถด้านการเขียนสะกดคำของนักเรียนในระดับเดียวกันนี้ หรือระดับสูงขึ้นไป

2.4 ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการเขียนสะกดคำ โดยการสอนตามลำดับบทเรียนที่ทางกระทรวงศึกษาธิการกำหนดกับการสอนตามบทเรียนที่สร้างขึ้นตามลำดับความยากง่ายของคำ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมล ภูประเสริฐ "การวิจัยเกี่ยวกับคุณภาพการประถมศึกษา" จุลสารการประถมศึกษา
ศึกษา 1 - 6 มีนาคม 2523
- ก่อ สวัสดิพิบูลย์ การสอนอ่านในชั้นประถม หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู
ม.ป.ป., 199 หน้า
- แก้วตา ไทรงาม ความยากง่ายในการเขียนสะกดคำพื้นฐานภาษาไทยที่ใช้ในระดับ
ชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร 2520, 51 หน้า อักษรสำเนา
- คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน รายงานการวิจัยประสิทธิภาพโรงเรียน
ประถมศึกษา : จุดอ่อน ด้านทักษะเบื้องต้นทางการเรียนของนักเรียนประถมศึกษา
สำนักเลขาธิการคณะกรรมการ 2519, 56 หน้า
- จำนงค์ หองประเสริฐ วิชาภาษาไทย การใช้ภาษา - หลักภาษา (ท.401 - ท.402)
เล่ม 1 อักษรเจริญทัศน์ 2519, 412 หน้า
- จุง - เต็น ฟาน ตารางวิเคราะห์ข้อสอบ พิมพ์ในประเทศไทยโดยได้รับอนุญาตจาก
สหรัฐอเมริกา วัฒนาพานิช ม.ป.ป., 32 หน้า
- ชลธิรา กลัดอยู่ และคนอื่น ๆ การใช้ภาษา เลิศไทย 2517, 400 หน้า
- ชวาล แพร่ตฤณ เทคนิคการเขียนข้อทดสอบ พิมพ์ครั้งที่ 2 โรงพิมพ์สุภา
ลาภพราว 2522, 407 หน้า
- _____ เทคนิคการวัดผล พิมพ์ครั้งที่ 5 วัฒนาพานิช 2516, 432 หน้า
- ชูศรี วงศ์รัตน์ เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย ภาควิชาพื้นฐานของการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มศว. ประสานมิตร ม.ป.ป., 183 หน้า อักษรสำเนา
- ดวงเดือน สุภิกิตย์ ความยากง่ายในการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษา
ปีที่หนึ่งในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร 2522, 165 หน้า อักษรสำเนา

- คาร์ณี อุทัยรัตนกิจ ความเข้าใจคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง โรงเรียน
สาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยานิพนธ์ ก.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2520, 260 หน้า อัดสำเนา
- เคโซ สวานานท์ จิตวิทยาสำหรับครูและผู้ปกครอง พิมพ์ครั้งที่ 4 โอเคียนสโตร์
2514, 349 หน้า
- นิตยา กุทธิโยธี "ทำอย่างไรจึงจะสอนเด็กให้สะกดคำได้ดี" ประชาศึกษา 7 :
402 - 411 กุมภาพันธ์ 2507
- บันลือ พฤกษ์วัน เอกสารประกอบการเรียน ประถม 322 การสอนภาษาไทยใน
โรงเรียนประถมศึกษา มศว. พิษณุโลก 2521, 102 หน้า
- แนวการสอนสำเร็จรูป คู่มือครู สอน ป. 2 ไทยวัฒนาพานิช 2519, 276 หน้า
- ประทีป วาทิกหินกร การใช้ภาษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง 2520, 104 หน้า
- ประเทิน มหาจันทร์ การสอบอ่านเบื้องต้น : เอกสารประกอบการสอนวิชาประถม 426
ภาคหลักสูตรและการสอน มศว. บางแสน 2523, 326 หน้า อัดสำเนา
- หลักการสอนภาษาไทยในชั้นประถมศึกษา พิมพ์ครั้งที่ 2 โรงพิมพ์สุภา
ลาดพร้าว 2519, 174 หน้า
- ประยูทธ์ วัชรระสิทธิ์ เอกสารวิชาการ วิธีสอนภาษาไทย แสงศิลป์การพิมพ์ นครสวรรค์
2516, 182 หน้า
- ประสิทธิ์ ภาพย์กลอน การเขียนภาคปฏิบัติ ไทยวัฒนาพานิช 2518, 294 หน้า
- เปลื้อง ณ นคร ตำราเรียงความชั้นสูง พิมพ์ครั้งที่ 8 ไทยวัฒนาพานิช 2512,
148 หน้า
- ผออบ โปษะกฤษณะ ลักษณะสำคัญของภาษาไทย การเขียน - การอ่าน การพูด -
การฟัง สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี 2521, 196 หน้า
- เพชรบุรีวิทยาลัย กรม, วิทยาลัยครู วิธีสอนภาษาไทยในชั้นประถมศึกษา เจริญวิทย์
การพิมพ์ ม.ป.ป., 163 หน้า

- มหาสารคาม, วิทยาลัยครู เอกสารทางวิชาการฉบับที่ 7 การอบรมสัมมนาครูผู้สอน
 วิชาภาษาไทยชั้นประถมศึกษา โรงเรียนสาธิตและโรงเรียนประเทรราช
 25 - 26 มกราคม 2516 โรงพิมพ์โครงการการฝึกหัดครูและบริการการศึกษา
 วิทยาลัยครูมหาสารคาม 2516, 83 หน้า
- ยง อิงตเวทย์ "การสอนแจกลูกสะกดคำในชั้นประถมศึกษา" ศูนย์ศึกษา 11 : 35 -
 44 พฤศจิกายน 2508
- รองรัตน์ อิศรภักดี และ เทือก กุสุมา ณ อยุธยา ตำราวิชาชุดครูประกาศนียบัตร
วิชาการศึกษา วิชาภาษาไทย ตอน 1 วิธีสอนภาษาไทย พิมพ์ครั้งที่ 4 โรงพิมพ์
คุรุสภาลาดพร้าว 2516, 165 หน้า
- รัตนา ศิริพานิช ความเข้าใจในการฟังและผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 2 ที่พูดภาษาไทยกลางในจังหวัดพระนคร และภาษามลายูในจังหวัดปัตตานี
ปริญญาณพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2507, 110 หน้า พิมพ์ดีด
- รัชณี ศรีไพวรรณ "ภาษาไทยในหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521" มิตรครู
 9 : 7 - 10 15 พฤษภาคม 2521
- วรรณี โสมประยูร การเขียนแบบสร้างสรรค์ เอกสารประกอบการเรียน ภาค
หลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2521, 176 หน้า
 อัดสำเนา
- วิเชียร เกตุสิงห์ สถิติวิเคราะห์สำหรับการวิจัย พิมพ์ครั้งที่ 4 กองวิจัยการศึกษา
สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2522, 145 หน้า อัดสำเนา
- วิเชียร อชิ โนบุอูฉิมน์ วิธีสอนภาษาไทยในชั้นประถมศึกษา เอกสารวิชาการ
วิทยาลัยครูนครสวรรค์ ฉบับที่ 9 2514, 253 หน้า
- ศรียา นิยมธรรม และ ประภัสร์ นิยมธรรม พัฒนาการทางภาษา พิมพ์ครั้งที่ 2
บรรณกิจเทรคดิง 2519, 195 หน้า
- ศรีเรือน แก้วกังวาล จิตวิทยาฝ่ายภาษา แพร่พิทยา 2519, 294 หน้า

ศึกษาธิการ, กระทรวง, กรมวิชาการ หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521

พิมพ์ครั้งที่ 2 โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว 2521, 426 หน้า

————— คู่มือหนังสือแบบเรียนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เล่ม 1 โรงพิมพ์
ส่วนท้องถิ่น กรมการปกครอง 2521, 160 หน้า

————— คู่มือหนังสือแบบเรียนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เล่ม 2 โรงพิมพ์
ส่วนท้องถิ่น กรมการปกครอง 2521, 158 หน้า

สามัญศึกษา, กรม, หน่วยศึกษานิเทศก์ คู่มือครู การสอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษา

ป.1 - ป.2 โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว 2516, 129 หน้า

สุชา จันทน์เอม ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจคำศัพท์และความเข้าใจในการอ่าน
ของนักเรียนที่สำเร็จชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียนประถมศึกษาบางแห่ง ในจังหวัด
พระนครศรีอยุธยา วิทยานิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2507,
131 หน้า พิมพ์ดีด

สุดจิต บุญปก "ข้อควรคำนึงเบื้องต้นในการสอนภาษา" ประชาศึกษา 30(4) :
17 - 19 พฤศจิกายน 2521

อนันต์ ทิพย์รัตน์ ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านกับการเขียนคำกล้ำ
ของนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลาย วิทยานิพนธ์ ก.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2515, 118 หน้า อัดสำเนา

อินทร์ ศรีคุณ การศึกษาเกี่ยวกับความสามารถทางการฟัง การอ่าน การเขียนสะกดคำ
และการแต่งความ ของนักเรียนที่สำเร็จชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียนประถมศึกษา
6 แห่ง ในจังหวัดนครราชสีมา วิทยานิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา
ประสานมิตร 2507, 149 หน้า พิมพ์ดีด

อุบล เรียงสุวรรณ์ วิชาชุดक्रमิถยมน ตอน 2 หลักการสอนและวิธีสอนวิชาเฉพาะ
สมาคมการศึกษาแห่งประเทศไทย 2509, 218 หน้า

อุปกิตกิลปสาร, พระยา หลักภาษาไทย พิมพ์ครั้งที่ 4 ไทยวัฒนาพานิช 2522, 498
หน้า

- Aaron, I.E. "The relationship of Selected Measures to Spelling Achievement at the Fourth and Eight Grade Level," Journal of Educational Research. 4 : 138 - 142, December, 1959.
- Bloomer, Richard H. "Word Length and Complexity Variables in Spelling Difficulty," Journal of Educational Research. 7 : 531 - 535, March, 1956.
- "Concept of Meaning and the Reading and Spelling Difficulty of Words," Journal of Educational Research. 7 : 178 - 182, January, 1961.
- "Connotative Meaning and Reading and Spelling Difficulty of Words," Journal of Educational Research. 6 : 287, February, 1963.
- Bradfield, James M. and H. Stewart Moredock. Measurement and Evaluation in Education. New York, MacMilland Company, 1957. 509 p.
- Carner, Rebecca L. "The Relative Effectiveness of the Initial Teaching Alphabet and Traditional Orthography on Reading, Spelling and Writing Achievement of First and Second Grade Children," Dissertation Abstracts International. 10 : 5466-A, April, 1972.
- Catalano, Eileen Aiken. "The Effect of a Spelling Program Using Words in Given Context on Reading Comprehension and Vocabulary Scores," Dissertation Abstracts International. 8 : 4983-A, February, 1975.
- Dailey, Charles Merrill. "A Comparison of the Spelling Performance of Children Taught Traditional Orthography (t.o.) With that of Children Taught the Initial Teaching Alphabet (i.t.a.) in the Crawfordsville Community School, Grade Three Throught Six," Dissertation Abstracts International. 9 : 5677-A, March, 1976.
- Ernest, Horn. Teaching Spelling. National Education Association, January, 1954. 32 p.
- Ferguson, George A. Statistical Analysis in Psychology and Education. 5 th. ed., New York, McGraw-Hill, 1976. 529 p.
- Gray, William S. "Summery of Reading Investigations July 1, 1947 to June 30, 1948," Journal of Educational Research. 6 : 403, February, 1949.

- Hildreth, Gertrude. Readiness for School Beginners. New York, World Book Company, 1950. 402 p.
- Hurlock, Elizabeth B. Child Development. 6 th. ed., New York, McGraw-Hill, 1978. 570 p.
- Iles, Betty Allen. "Traditional Alphabet and Pitman's Initial Teaching Alphabet : Their Effects on the Reading and Spelling Skill of two Groups of Elementary School Children," Dissertation Abstracts International. 7 : 4047-A-4048-A, January, 1975.
- Jansky, Jeannette Jefferson. "The Contribution of Certain Kindergarten Abilities to Second Grade Reading and Spelling Achievement," Dissertation Abstracts International. 9 : 4549-A, March, 1971.
- Jobes, Nancy Kay. "The Acquisition and Retention of Spelling Throught Imitation Training and Observational Learning With and Without Feedback," Dissertation Abstracts International. 8 : 5197-A, February, 1976.
- Johnson, Jarvus Burdett. "An Analysis of Spelling Difficulties of Common Words Used with High Frequency," Dissertation Abstracts International. 1 : 79-A-80-A, July, 1972.
- Lado, Robert. Language Testing. London, Longman Group Limited, 1961. 389 p.
- . "Pattern of Difficulty in Vocabulary," Teaching English as a Second Language. 2 nd. ed., New York, McGraw-Hill, 1972. 335 p.
- Mehrens, William A. and Irvin J. Lehmann. Measurement and Evaluation in Education and Psychology. 2 nd. ed., New York, Holt and Winston, 1978. 743 p.
- Morrison, Ida. E. and Ida F. Ferry. "Spelling and Reading Relationship with Incidence of Retardation and Acceleration," Journal of Educational Research. 6 : 222 - 227, February, 1959.
- Olson, James Harry. "A Study of the Performance of Second Grade Children on "Taught" and "Untaught" Words Having Regular and Less Regular Spelling Patterns," Dissertation Abstracts International. 3 : 1147-A, September, 1970.
- Passanante Gail R. "Spelling Proficiency and early Training with I.T.A.," Resources in Education (ERIC). 7 : 56, July, 1979.

- Russell, David H. "Spelling Ability in Relation to Vocabulary Achievements," Journal of Education Research. 6 : 406, February, 1947.
- Schwartz, Sybil. "A Developmental Study of Children's Ability to Acquire Knowledge of Spelling Patterns," Dissertation Abstracts International. 12 : 8020-A, June, 1976.
- Scott, Helens E. and Guy M. Wilson. "A Critical Examination of Spelling Words in One Speller in Relation to Four Standardized Tests in Spelling," Journal of Educational Research. 5 : 331 - 342, January, 1956.
- Spangler, Richard Burton. "Auditory and Visual Teaching of Spelling and the Modality Preferences of Elementary School Children," Dissertation Abstracts International. 6 : 3573-A, December, 1975.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

แบบทดสอบการเขียนสะกดคำ จำนวน 20 ชุด

คำยาก และยากมาก ในชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง จำนวน 166 คำ และคำจาก
แบบเรียนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่สอง จำนวน 798 คำ จัดเป็นแบบทดสอบการเขียน
สะกดคำ จำนวน 20 ชุด

ชุดที่ 1

มะละกอ ร่องเท้า แปรง รัป ชยะ ช้าย ฎก เกะกะ หง
สูก ทันที เสาร์ เกีย กระต่าย รำ ชนม ทอบแทน ล้าง ใหญ่
ฝีก อื่น รูป เสียง มคแดง กุงเท้า ลับสน ระบาย จันทร พุทธิสบัติ
ชอบคุณ กระดาน ถนน เสียบ ผู้ใหญ่ พับ ขอโทษ กระดก แผ่น
หมด เผ่า คุณ หยุด เจ็บ ลม หน้าที่ หง ค้วย บ่อย อย่าง
เพลง

ชุดที่ 2

แก้อี้ เปิด เพื่อน อยาก เปื่อ ลาน หน้า เมื่อไร รุจัก
โตะ เมื่อวาน ตั้งใจ ไหว้ ใคร อคทน ลูก ชวน พบ บันได
ข้อ ส่วน กระโดด โนน ปินา หุง ลีน ผู้หญิง ยอด หลาย
เสียบ ห่วง เจียบ ลอย เชื้อฟง ลม เรื่อง เลียง ความ แผลม
ไซ้ เดียว ไม้ เต็มที่ สุ่มก หัว ผูก ระวัง ซวา เชือก เธอ

ชุดที่ 3

เร้ว ส่วนรวม เกือบ เพียงแต่ เตี้ยว บอล เช่นเดียว สบาย
โรค ท้า สนาม สีเหลือง กวาด ความสุข ไล้ หรือ กระโปรง
เพราะ เบิกบาน เรียบร้อย หล้า ก้อย ช่าง จริง ชยัน เหมือน

เคย ทลาด กำลั้ง เถียง ระฆัง ส่วสี่ เอย ระเปียบ ไซ้ใหม่
 กลวย สั่วสี่เียง เสมอ แข็งแรง เครียม ประเพณี ปลาย ไกล
 ลิม เพิษ มะพร้าว พยายาม ลอง สุกสนาน เจริญ

ชุดที่ 4

บุญคุณ รักษา ร้องไห้ แกร่ง กลอง เขี่ยบ เล็ก ฟาสนา
 กลับ ลื่น เลอะเทอะ ประโยชน์ สัปดาห์ ชื่อสัตย์ กล่าหาญ
 พระมหากษัตริย์ กบข่าว หัว ตะกร้า รากา แพง เกิน ผ้า หวี
 สู้ เกลือ มะนาว ปลาหู ไซ้ ไก่ หมู เนื้อ ผลไม้ เงาะ ลำไย
 น้อยหน้า สาย เสรี หัว ราน อรอย ไกล ป้าย ครวี่ ฐู ผา
 ผัก หมอ กะทะ ตัก

ชุดที่ 5

เตา ไฟ ปลุก มะเขือ รด เลือก แห้ง น้ำพริก แง
 กรก รก จอบ เสียม แซะ ราก กอ รวี่ กลัว ตางคก หัก
 แจ่มใส คิดถึง กล่าว ตอนรับ ยิ้มแย้ม อวน ผอม นิด นุง กางเกง
 หักทาย แนะนำ เกา พรบมือ เพิ่ม หลังจาก เรื่องราว ตอน ปิด
 เล็กน้อย ภาษา เรียก งง ตรง อาจ พรอม กว่า ป่า ไร่
 แดง โม

ชุดที่ 6

ชวานา จุง วัว ควาย บึง กวาง แมลง - บิน เหนือ
 โองนำ กิ่งกำ จอง จิงเหลน อิงอ่าง ซ่าง บัง จิงหรีด ส่วนสัตว์

หมี กวาง ช้าง กรง รัง กิ่ง ส่งสาร ผึ้ง ต่อย ลูบ ชน
 หยิบ ลูกโป่ง ส่ง สนใจ วัด เปลา แรก ส่งสัย อิม อ่าง หนู
 กอง กลอง กระทบ คอย แบ่ง ห่อ แดงกว่า แดก กลางวัน
 กลางคืน

ชุดที่ 7

สิบเอ็ด นาฬิกา ชั่วโมง เดือน มิถุนายน เกิด รุ่ง โฉง
 หัน ทิศ ตะวันตก หน้าต่าง ล้าง อธิบาย หาย ปน เย็น เรียง
 ซิด ฤๅ แล่ง แสงแดด ค้าน เอง แน่ เป่า ฟอง ก้าน เลย
 ห้าม กรง พรงนี้ จำเป็น สิ่ง ยาสีฟัน เลือตว แผนที่ ปั่นโต
 อาหาร สถานี รถยนต์ รถไฟ เล่น เดือน ยื่น แขน อันตราย
 ฟีน แผ่นดิน สะพาน

ชุดที่ 8

แม่น้ำ ท้อง ฟีน ค่า กุ้ง ทรัพย์ ปู่ ย่อม เครื่องบิน
 จำนวน ลำ จอด ขับ ร่างกาย หลาน อ่อนน้อม รถโดยสาร ชนิก
 ก้น ประจำ บรรทุก สินค้า คำน กลิ่น เหม็น เปลี่ยน หายใจ
 ขาม กลุ่ม หอม ซ่อม หลุม ต้ม ชุ่มนุมน ชน รับประทาน ถาด ละมุด
 สับปะรด ส้ม มีด จุด ไม้ขีด ตะเกียง ไฟฟ้า สว่าง โทรทัศน์
 วิทย์ ตำรวจ ละเอียต มีด

ชุดที่ 9

ปฏิบัติ ติด ชัก ผิด กฎหมาย สงบ ภายใน ประเทศ
 ทราย ฉลาด โยน ว่ายน้ำ หัวหน้า เคารพ กราบ กรบ บรรทัด
 ยาก จบ คุณสมบัติ ช้ำ บังคับ ภาพ เปรียบ ครอบครั นับถือ
 พระเจ้าแผ่นดิน ในหลวง ทหาร รบ ยิง ปืน ป้องกัน อาชีพ หมอ
 กวกร ทราบ แสดง รูปภาพ แกะ ไรย ขึ้น ก่อน ตาล กลาน
 ยิม ซาม ชัน ภายแก้ว เคือด

ชุดที่ 10

บัวลอย ข้าวเหนียวเปียก ซาก แป้ง ปั้น ส้อม เขี่ย เต็ม
 ลาน จวน คับ เลื่อน ทราย อ้อย ชิม หนอย สดชื่น ซ้อน ลิ่น
 เรือ ใส ไหล อึ้ง หัก พระสงฆ์ กิริยา มารยาท ต่าบล แปลก
 บุหรี่ กาแฟ โยง ผั่ง แยก สกปรก พิษ ปัก บาท ชัก ผลัด
 ปา โกลน สาธารณสมบัติ ข้าวเปลือก ข้าวสาร พรรษา ประชาชน
 ศาลา สำคัญ ผู้ใหญ่บ้าน

ชุดที่ 11

มนุษย์ พี่ชาย ค่าย แจง อำเภอ เขียว ร่มมือ กำแพง
 ลูกเสือ คำขวัญ ชีวิต สั้น แก่ ถาง สำหรับ ไม้ไผ่ แจก กุหลาบ
 บุษบา หนา เช็ด ยอม อาศัย ร่ม เงา รื่นเริง ผั่ง โคน
 เสียใจ เหลือ ป้าย สำนักงาน ตรวจ สาธารณสุข ฉีด ปลุกผี ระบาด
 เยี่ยม ญาติ ปฏิทิน จังหวัด หวัด หิต เหา วิธี รุ้สึก ปวด ศีรษะ
 ถัด จมูก

ชุดที่ 12

สุขภาพ ไซ้ จาม หม่ หนาว ท้อง พุทรา กระจก ขาด
 เต้า หาม เย็บ แผล อุ่ม สร้าง ไทร สระ ยากจน สามารถ
 หลับ กูด นิ้ว รอย ยุง กัด กาง มุง ควบคุม เพื่อ ปลอดภัย
 มุม มุง ชก รอย ทะเลาะ ชี้แจง สอบสวน ป้อม ยาม นกหวีด
 สัญญาณ หนังสือพิมพ์ ขาว เกลียด ขโมย ภูราย อุ่มครอง ฝ่าฝืน
 หลีกเลี้ยง ทำลาย

ชุดที่ 13

ม้านั่ง ปากกา ช่อง จดหมาย นายอำเภอ นัต ประชุม
 ข้าราชการ ธรรมดา สามัคคี ทองถิ่น ก้าวหน้า ฝ่าย รัฐบาล จัด
 ภาษี ศึกษา พยาบาล บุรุษ ไปรษณีย์ ไซ้ กุญแจ ดวงตรา โทรเลข
 โคน ปรับ แขนง คาบ ปี ตุ๊กตา เคลื่อนไหว รูป เทียน ทอง
 ฟุ้ง หมวก เข็มขัด ดนตรี ลิเก รำวง ละคร โชน กู้ หนุม
 สาว ดึก ประเดี้ยว หลวง สาธารณะ เคื่อตรอน

ชุดที่ 14

ลำตัด หมอลำ หนังสติ๊ก เกี้ยว ผาก หวาน การบ้าน ล้อ
 ยาง น้ำมัน เจาะ ดึง หลังกา หิน ซัก เส้น บ่อ กลอง หน้อย
 ลาก แขง แพ้ ชนะ เตอะ ซายทะเล หอย ซายหาด ฟาง ขวด
 ง่าย อ่อน เป็อน กาว เต็ม ซ่าง กัดขวาง สายไฟ หลอดไฟ เฟ็ง
 สะดวก มวย การกูน เหตุการณ์ เตารีด พัดลม หุง เหล้า ล้วน
 จา งดงาม

ชุดที่ 15

ต้องการ รมั้ระวัง และ หุ่ม หุ่มบาน ไฟฉาย ปลอ้ย นึ่ง
 กร กฏากม นัก นกเอียง นกยูง ตั้ ว่าว ขาวหลาม ค้าม กั้งหัน
 มากมาย เผา กาฝาก เตี้ย กลวยไม้ แซ็ค แหง คิน ปลาซ่อน
 ปลาหมอ ปลาตุ๊ก กู เตียง กลาย ลี๊ก กบ เต่า โหม้ สวนกร้ว
 คัม ไอ้ น้ำ เพลิน คิน ชอบ คำ ตะวันออก หุนน หมอน ซาน
 หองสมุด กระต่าย แหวน ทองแดง

ชุดที่ 16

โลก ดาว เมฆ เหว ท่วม กุมภพันธ์ เมษายน พฤษภาคม
 พฤศจิกายน เริ่ม คำ หยด หาว บท แบบฝึกหัด วันที่ กั้น
 ตัวอย่าง กระชึบ ตารางสอน สู้ตหาย แหบ เต่า เม็ด ขุนน นุ่น
 สักครู หึงสิ้น แนว กระดาษ เพาะ เมล็ด มะขาม ยางลบ ตะขบ
 ปุ้ย เหมาะมา กลุ่ม ซอก เล็บ ตกกลง แฉว แพ ตกแดง ใบตอง
 เหลา กลัด แหง กาบ

ชุดที่ 17

นม ละลอก โดลงเตลง เอียง ลม กู โยก กล้าย จังหะ
 กือตหาย ส่อง แห้ ทาน้ำ ทว่า จม พาย เสียคาย ธันวาคม ไตดูน
 แวนตา อายุ หลุด เตี้ยว เหงือก กลิ่น ชี้ ถอน ไกว เปล
 ไหล่ ออก กิว นุ่มนึ้ม อบอุน พักพอน เรือย สะดุด ปัด ฟุ่น แฉง
 เมื้อย หนัก เข้าครู ตลอด งอบ จำย รายได้ ไถนา หวาน
 ชาว โปก

ชุดที่ 18

มกราคม สิงหาคม กันยายน ตุลาคม หล่อเลี้ยง รวง เตียว
 ผิง มัด ฟ่อน นวด เอื้อเฟื้อ วัง ย่ำ รวย อด ยี่สิบเอ็ด ชิง
 พิธี ตักบาตร ชุด คาค เอว หุกซ์ ประนม แต่งงาน เขย บ่า
 ชื่อ นางสาว นามสกุล พระพุทธรูป กระโถน น้ำชา ถวาย คำ ผัด
 หอด แผลงวัน ตอม ปอก กระเทียม ลากิจ พลศึกษา บริหาร กีฬา
 ไคร้ แพะ ยี่ง โง่

ชุดที่ 19

กระต๊อ สิ้นหลัง ต่างประเทศ ค้าขาย หนักแน่น เครื่องแบบ
 เหล็ก ต่อสู้ มุ่งหมาย แม่ รบกวาน บำรุง เทาเทียม พอค้าแมค
 เสี่ยง สละ รอด ทวัก ชำ ทาน หุกพัน มิ่งขวัญ ถิ่น แผลมทอง
 ศาสตร์ ไต เคาะ มีนาคม พระราชินี เสด็จ พระองค์ พระราชทาน
 ครัส รับเสด็จ รับสั่ง ฉบบี เจ้าฟ้า เมตตา ปราณี่ ทรง ห่วงใย
 ราษฎร หลักชัย ทุกหนทุกแห่ง แดน แสน ภูมิใจ เกรง เอก โท

ชุดที่ 20

กำหนด จด สะกด การันต์ กวบ กล้า เมิน เจย เอ้ย
 สม วิชา ขาม ไมฆวน ไมฆลาย

ภาคผนวก ข

ผลการวิเคราะห์แบบทดสอบวัดความเข้าใจความหมายของคำ

ตาราง 13 ค่าความยากง่าย (P) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความยาก
มาตรฐาน (Δ) ของแบบทดสอบวัดความเข้าใจความหมายของคำ

ข้อที่	P	r	Δ	ข้อที่	P	r	Δ
1	.78	.26	9.9	20	.80	.60	9.6
2	.78	.21	9.9	21	.53	.24	12.7
3	.61	.52	11.8	22	.70	.25	10.9
4	.80	.60	9.6	23	.50	.57	13.0
5	.50	.36	13.0	24	.62	.43	11.7
6	.21	.28	16.2	25	.67	.26	11.3
7	.80	.60	9.6	26	.71	.61	10.8
8	.64	.34	11.6	27	.63	.20	11.7
9	.79	.28	9.8	28	.30	.39	9.6
10	.57	.39	12.2	29	.79	.67	9.8
11	.29	.20	15.2	30	.47	.35	13.3
12	.53	.42	12.7	31	.51	.66	12.4
13	.26	.20	15.6	32	.47	.36	13.3
14	.38	.26	14.3	33	.77	.31	10.0
15	.44	.42	13.6	34	.71	.52	10.7
16	.41	.48	14.0	35	.35	.20	14.6
17	.64	.34	11.6	36	.48	.45	13.2
18	.31	.22	15.0	37	.72	.59	10.6
19	.41	.31	13.9	38	.22	.40	16.1

ตาราง 13 (ต่อ)

ข้อที่	P	r	△	ข้อที่	P	r	△
39	.67	.42	11.2	50	.26	.21	15.5
40	.74	.58	10.5	51	.53	.30	12.7
41	.64	.70	11.6	52	.21	.28	16.2
42	.50	.52	13.0	53	.68	.33	11.1
43	.52	.33	12.8	54	.66	.77	11.4
44	.33	.20	14.8	55	.76	.77	10.2
45	.47	.53	13.3	56	.52	.39	12.8
46	.78	.51	10.0	57	.51	.50	12.9
47	.78	.40	9.9	58	.70	.63	11.0
48	.27	.50	15.4	59	.69	.40	11.1
49	.67	.58	11.2	60	.33	.29	14.7

ภาคผนวก ก

แบบทดสอบวัดความเข้าใจความหมายของคำ

ชื่อ _____

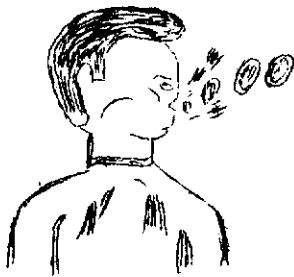
โรงเรียน _____

แบบทดสอบวัดความเข้าใจความหมายของคำ

ตอนที่ 1

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนเครื่องหมาย X ทับบนตัวอักษร ก ข ค หรือ ง ที่อยู่หน้าคำ หรือข้อความที่มีความหมายตรงกับรูปภาพมากที่สุดเพียงข้อเดียว

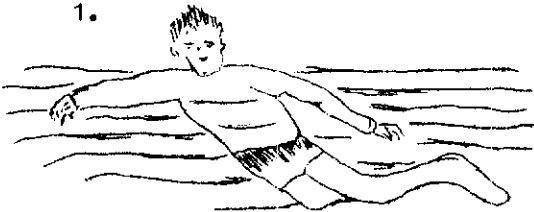
ตัวอย่าง

0) ในภาพนี้เด็กกำลังทำอะไร

- ก. สน
- ข. เป่า
- ค. ดูด
- ง. ต้ม

1.

เด็กกำลังทำอะไร

- ก. กระโดดน้ำ
- ข. ว่ายน้ำ
- ค. ตักน้ำ
- ง. ว่ายน้ำ

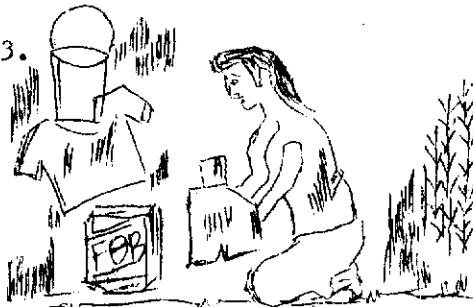
2.

ในภาพนี้สุนัขกำลังทำอะไร

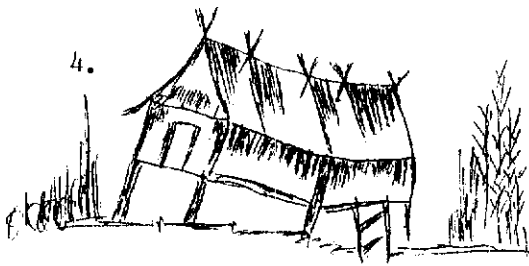
- ก. กินเด็ก
- ข. คมเด็ก
- ค. เลี้ยงเด็ก
- ง. กัดเด็ก

3.

หญิงคนนี้กำลังทำอะไร

- ก. รีดผ้า
- ข. ฝักผ้า
- ค. ผึ่งผ้า
- ง. ซักผ้า

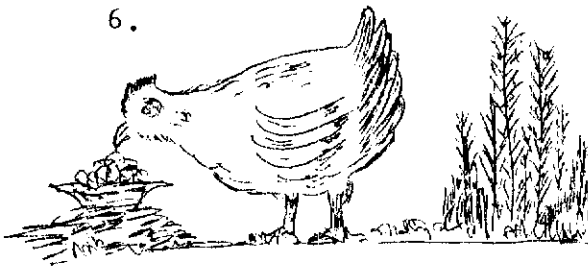
บ้านในภาพนี้มีลักษณะเป็นอย่างไร

ก. ลม	ข. พัง
ค. เอียง	ง. กว้าง

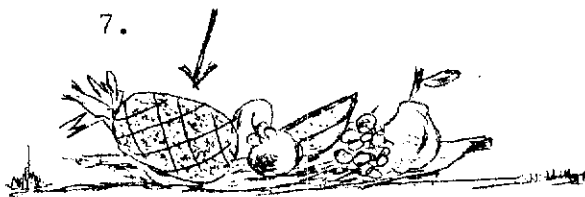
เด็กหญิงคนนี้กำลังทำอะไร

ก. อ่านหนังสือ	ข. เขียนหนังสือ
ค. วาดภาพ	ง. ดูหนังสือ

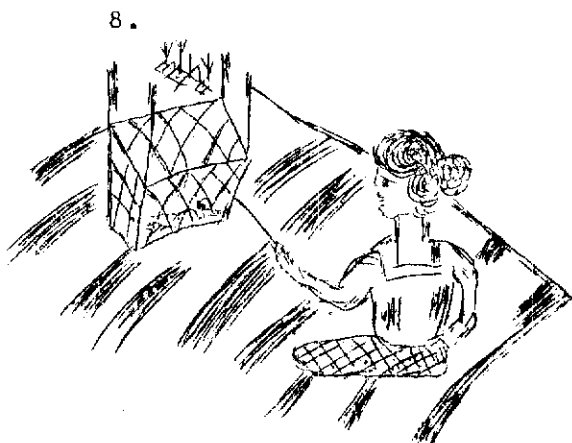
แม่ไก่กำลังทำอะไร

ก. เขี่ยอาหาร	ข. กลืนอาหาร
ค. จิกอาหาร	ง. กินอาหาร

ผลไม้ในภาพที่มีถูกตรึง คืออะไร

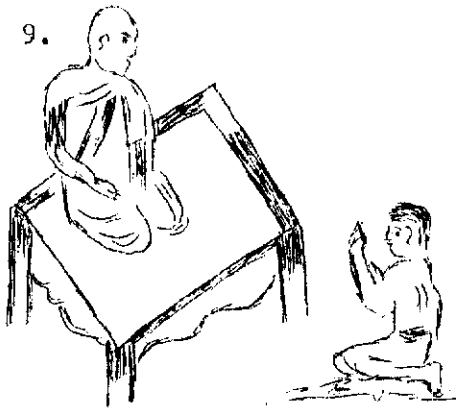
ก. พุทรา	ข. ละครมุด
ค. สับปะรด	ง. แตงโม

หญิงแก่งคนนี้กำลังทำอะไร

ก. ผลักเปด	ข. ไกวเปด
ค. เหวี่ยงเปด	ง. โยกเปด

9.

ในภาพนี้เด็กกำลังทำอะไร

ก. บูชา

ข. ไหว้

ค. เคารพ

ง. กราบ

10.

สิ่งที่เห็นในภาพนี้ คืออะไร

ก. ปฏิทิน

ข. รูปภาพ

ค. แผนที่

ง. แผนภูมิ

ตอนที่ 2

คำชี้แจง ต่อไปนี้ จากข้อ ก - ง จะมีอยู่ 3 ข้อ ที่มีความหมายคล้ายกัน หรือ เป็นพวกเดียวกัน และจะมีอยู่ 1 ข้อ ที่มีความหมายต่างออกไป ไม่เข้าพวก กับคำอื่น ๆ ให้นักเรียนเขียนเครื่องหมาย × ทับบนตัวอักษร ก ข ค หรือ ง หน้าคำที่ไม่เข้าพวกกับคำอื่น ๆ

ตัวอย่าง

๐) ก. กบ ข. กุ้ง ค. คางคก ง. อังอ่าง

1. ก. นกยูง	ข. นกเอี้ยง	ค. นกกระจอก	ง. นกหวีด
2. ก. กระโดน	ข. กระจ่าง	ค. กระจ่าง	ง. กระจง
3. ก. ไก่	ข. ชิค	ค. นาน	ง. ห้าง
4. ก. ดีใจ	ข. เศร้าใจ	ค. หน้าใจ	ง. เสียใจ
5. ก. เพลิน	ข. สบาย	ค. เรียบร้อย	ง. สนุกสนาน
6. ก. ไม้ไผ่	ข. ไม้ขวน	ค. ไม้เอก	ง. ไม้โท
7. ก. มีด	ข. หม้อ	ค. หมอน	ง. ซ้อน
8. ก. ถวาย	ข. มอบ	ค. เอา	ง. ให้
9. ก. ไฟฉาย	ข. ดวงอาทิตย์	ค. ไฟฟ้า	ง. เทียนไข

ตอนที่ 3

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนเครื่องหมาย X ทับบนตัวอักษร ก ข ค หรือ ง
ที่อยู่หน้าคำ หรือ ข้อความ ซึ่งมีความหมายตรงกับคำที่ขีดเส้นใต้มากที่สุด
เพียงข้อเดียว

ตัวอย่าง 0) นายมากำลัง สร้าง บ้าน
ก. ปลูก ข. ตกแต่ง ค. รื้อ ง. ตรวจ

1. มาลี กระซิบ บอกให้ฉันไปกินข้าว

ก. พูดเสียงดัง ข. พูดเร็ว ๆ ค. พูดช้า ๆ ง. พูดเบา ๆ

2. ฉัน ขี้ รองเท้าให้คุณพ่อทุกเช้า

ก. เช็ด ข. เก็บ ค. ล้าง ง. ตกแต่ง

3. แม่ไป ตลาด ทุกวัน

ก. ที่เดินเล่น ข. ที่ซื้อ - ขายของ
ค. ที่ท่องเที่ยว ง. ที่พักผ่อน

4. ทุกคนควรรักษา สาธารณสมบัติ

ก. สิ่งของของส่วนตัว ข. สิ่งของของครอบครัว
ค. สิ่งของของส่วนรวม ง. สิ่งของของหมู่ใดหมู่หนึ่ง

5. นักเรียนคนนี้มี กิริยาวาจา เรียบร้อย

ก. พูดเรียบร้อย ข. เดินเรียบร้อย ค. นั่งเรียบร้อย ง. กินเรียบร้อย

6. พี่สาวชอบ บัวลอย ไข่หวานมาก
 ก. ชื่อขนม ข. ชื่อดอกไม้ ค. ชื่อคน ง. ชื่อสถานที่
7. เขาให้หญ้า ฉัณ กินทุกวัน
 ก. หมี่ ข. ลา ค. วัว ง. กวาง
8. ในหลวง เป็นที่รวมน้ำใจของคนไทยทุกคน
 ก. พระราชชนนี ข. พระสงฆ์
 ค. พระเจ้าอยู่หัว ง. พระราชินี
9. พ่อพานินไปเที่ยว สวนสัตว์ ในวันเสาร์
 ก. ที่ดักสัตว์ ข. ที่เลี้ยงสัตว์
 ค. ที่ล่าสัตว์ ง. ที่จับสัตว์
10. สุดาชอบนั่งเล่นที่นอกชานในคืน วันเพ็ญ
 ก. วันที่มีดาวตก ข. วันที่เห็นดาวศุกร์
 ค. วันที่มีพระจันทร์ขึ้นครึ่งซีก ง. วันที่มีพระจันทร์เต็มดวง
11. แม่ไป หา ขาวในทองนา
 ก. โยนเมล็ดข้าว ข. โปรยเมล็ดข้าว
 ค. เทเมล็ดข้าว ง. ขวางเมล็ดข้าว
12. นักเรียนอย่าน้อยู่ใกล้คนที่ เป็น เหา
 ก. สัตว์ที่อยู่ตามตัวคน ข. สัตว์ที่อยู่ตามคนหิข
 ค. สัตว์ที่อยู่บนศีรษะคน ง. สัตว์ที่อยู่ตามเมล็ดพืช

13. นกกระจอกเกาะบน หลังคา บ้าน
 ก. ส่วนบนของบ้าน
 ข. ส่วนหลังของบ้าน
 ค. ส่วนกลางของบ้าน
 ง. ส่วนหน้าของบ้าน
14. ลูกพานไปขึ้นรถไฟที่ สถานี
 ก. ที่จอดรถ
 ข. ที่ขายรถ
 ค. ที่ซ่อมรถ
 ง. ที่ประกอบรถ
15. คุณป้า เชิญ คุณครูให้เข้ามาในบ้าน
 ก. ยิ้มแย้ม
 ข. ทักทาย
 ค. แนะนำ
 ง. ตักเตือน
16. ควายชอบนอนใน โกลน โกลนแฉ่งน้ำ
 ก. ดินแข็ง
 ข. ดินเหนียว
 ค. ดินร่วน
 ง. ดินเหลว
17. ครูใหญ่ แจ้งให้นักเรียนทราบว่า จะจัดงานวันขึ้นปีใหม่
 ก. แนะนำ
 ข. บอก
 ค. ทักทาย
 ง. ตักเตือน
18. นกกาออกหากินตอน เข้าตรู่
 ก. โพลเพล่
 ข. โกลคำ
 ค. โกลสว่าง
 ง. พลบค่ำ
19. พระราชินี ตรัส กับประชาชนที่มาเฝ้ารับเสด็จอย่างทั่วถึง
 ก. สั่ง
 ข. พูด
 ค. ส่งสาร
 ง. เตือน
20. มานะไปเที่ยว ชายทะเล กับป้าและลุง
 ก. กลางทะเล
 ข. โกลทะเล
 ค. ใต้ทะเล
 ง. ริมทะเล

21. สัตว์บางชนิด ดูร้าย มาก

ก. ห้าอันตรายคน

ข. ชอบเล่นกับคน

ค. นำเอ็นดู

ง. รักเจ้าของ

22. แมครำ ชิม อาหารที่กำลังเดือด

ก. กินเพื่ออิ่ม

ข. กินกันหัว

ค. กินเพื่อรู้รส

ง. กินเพื่อสุขภาพ

23. ชาวนา สูง วัว ไปไถนา

ก. พา

ข. ไถ

ค. ดึง

ง. ลาก

24. น้อง นุ่ง กระโปรงสีแดง

ก. สวม

ข. ดู

ค. หยิบ

ง. ชอบ

25. แมคอย พยายาม ดู ขยายที่ป่วยหนัก

ก. แนะนำ

ข. ตรวจ

ค. ดึงยา

ง. ดูแล

26. ในหลวง พระราชทาน เสื้อผ้าแก่นักเรียน

ก. เอา

ข. หยิบ

ค. ให้

ง. ยก

27. ฉันช่วยแม่ หิ้ว ตะกร้าไปจ่ายกับข้าว

ก. หยิบ

ข. หาบ

ค. ถือ

ง. หาม

28. คุณน้าใช้ ใบตอง ห่อขนม

ก. ใบของคนมะพร้าว

ข. ใบของคนกล้วย

ค. ใบของคนไผ่

ง. ใบของคนจาก

29. หญิงสาวนาใส่ จอบ ไปทำงานในท้องนา ต่อไปนี้สิ่งใดใช้แทน "จอบ" ได้เหมาะสมที่สุด
- ก. ร่ม ข. กลต ค. หมวก ง. ผาขาวมา
30. ตุ่มมาโรงเรียน สาย ทุกวัน
- ก. รีบ ข. สะดวก ค. เร็ว ง. ช้า
31. ต้นไม้บางต้นมี กาฝาก
- ก. กาวางไขบนต้นไม้ใหญ่ ข. ต้นไม้เล็กเกาะบนต้นไม้ใหญ่
- ค. กาเกาะบนต้นไม้ใหญ่ ง. กาอาศัยกินแมลงบนต้นไม้ใหญ่
32. ประมุขของประเทศไทย คือใคร
- ก. พระมหากษัตริย์ ข. นายกรัฐมนตรี
- ค. พระราชินี ง. พระสงฆ์
33. หัวหน้าของตำบล คือใคร
- ก. ผู้ใหญ่บ้าน ข. ตำรวจ
- ค. กำนัน ง. ครู
34. แมลงมีปีก ที่ชอบดูดน้ำหวานตามดอกไม้ คืออะไร
- ก. แมลงวัน ข. ผีเสื้อ ค. แมลงปอ ง. แมลงภู่
35. สิ่ง чтоช่วยให้นักเรียนได้รู้ข่าวและเหตุการณ์ของโลก คืออะไร
- ก. หนังสือการ์ตูน ข. หนังสือแบบเรียน
- ค. หนังสือพิมพ์ ง. นิตยสาร
36. ผู้มีหน้าที่ รับ - ส่ง จดหมาย คือใคร
- ก. บุรุษไปรษณีย์ ข. กำนัน ค. ผู้ใหญ่บ้าน ง. ครู

37. ที่อยู่อาศัยของนก เรียกว่าอะไร

- ก. โพรง ข. แพ ค. รู ง. รัง

38. ที่ซึ่งมีคนอาศัยอยู่รวมกันมาก ๆ มีอาชีพและประเพณีคล้ายคลึงกัน เรียกว่าอะไร

- ก. ตลาด ข. ชุมชน ค. วัด ง. โรงเรียน

39. เมื่อรับของจากคุณครู นักเรียนควรพูดคำว่าอะไร

- ก. ขอใจ ข. ขอคุณ ค. สวัสดี ง. ขอโทษ

40. สิ่งที่มีนักเรียนควรระวัง คืออะไร

- ก. กลิ่น ข. เสียง ค. สี ง. รส

41. นักเรียนควรเดินข้ามถนนเมื่อเห็นสัญญาณไฟสีอะไร

- ก. สีเหลือง ข. สีเขียว
ค. สีแดง ง. สีส้ม

ภาคผนวก ง
เวลาการจัดเก็บข้อมูล

ตาราง 14 เวลาการจัดเก็บข้อมูล

เวลา วัน	8.30 - 9.30	10.30 - 11.30	13.00 - 14.00
จันทร์	โรงเรียนเทศบาล 1	โรงเรียนวัดเขาวัง	โรงเรียนวัดคอนตลุง
อังคาร	โรงเรียนวัดเขาวัง	โรงเรียนวัดคอนตลุง	โรงเรียนเทศบาล 1
พุธ	โรงเรียนวัดคอนตลุง	โรงเรียนเทศบาล 1	โรงเรียนวัดเขาวัง
พฤหัสบดี	โรงเรียนเทศบาล 1	โรงเรียนวัดเขาวัง	โรงเรียนวัดคอนตลุง
ศุกร์	โรงเรียนวัดเขาวัง	โรงเรียนวัดคอนตลุง	โรงเรียนเทศบาล 1

การศึกษาความยากง่ายในการเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่สอง
ในจังหวัดราชบุรี

บทคัดย่อ
ของ
นุบผา ชัยพุก

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
มีนาคม 2524

ความมุ่งหมายของการศึกษาเรื่องนี้ เพื่อสำรวจความยากง่ายของคำในชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง และชั้นประถมศึกษาปีที่สอง โดยแยกเป็นชนิดของคำตามหลักภาษาและชนิดของคำตามลักษณะการประสมอักษร นอกจากนี้ยังได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความยากง่ายของคำกับชนิดของคำตามหลักภาษาและชนิดของคำตามลักษณะการประสมอักษร รวมทั้งความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเขียนสะกดคำกับความเข้าใจความหมายของคำ

กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่สองในปีการศึกษา 2523 จำนวน 120 คน จากโรงเรียนสามโรงในเขตอำเภอเมือง จังหวัดราชบุรี การรวบรวมข้อมูลกระทำโดยนำคำยากและคำยากมากในชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง และคำในชั้นประถมศึกษาปีที่สองมาแบ่งเป็นแบบทดสอบ 20 ชุด เพื่อนำไปทดสอบทั้งสามโรงเรียน โดยให้นักเรียนเขียนตามคำบอกทีละคำ เมื่อทดสอบครบ 20 ชุดแล้ว ได้นำแบบทดสอบวัดความเข้าใจความหมายของคำที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเองไปทดสอบอีกครั้งหนึ่ง

การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การทดสอบค่าไค - สแควร์ เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างความยากง่ายของคำ กับชนิดของคำตามหลักภาษาและชนิดของคำตามลักษณะการประสมอักษร และใช้สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันหาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเขียนสะกดคำกับความเข้าใจความหมายของคำ ผลปรากฏว่าคำในชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งมีคำง่ายมาก 55 คำ คำง่าย 95 คำ คำยากปานกลาง 14 คำ และคำยากสองคำ ส่วนคำในชั้นประถมศึกษาปีที่สองมีคำง่ายมาก 191 คำ คำง่าย 395 คำ คำยากปานกลาง 169 คำ คำยาก 38 คำ และคำยากมากอีกห้าคำ

การวิจัยครั้งนี้ยังพบอีกว่า ความยากง่ายของคำกับชนิดของคำตามหลักภาษานั้น ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ความยากง่ายของคำมีความสัมพันธ์กับชนิดของคำตามลักษณะการประสมอักษรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนความสามารถในการเขียนสะกดคำมีความสัมพันธ์กับความเข้าใจความหมายของคำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

A STUDY OF DIFFICULTIES IN THAI SPELLING FOR
PRATHOMSUKSA-TWO STUDENTS IN RATCHABURI

AN ABSTRACT

BY

BUPHA SUNGPAK

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree
at Srinakharinwirot University

March 1981

The purposes of this study were to investigate the difficulties of Thai words in Prathomsuksa-One and Prathomsuksa-Two. The words were categorized into parts of speech and spellings. In addition, it was intended to examine the relationship between difficulties of words, and the parts of speech and spellings, as well as the relationship between word spelling ability and the word comprehension.

The subjects, 120 Prathomsuka-Two students in the academic year 1980, were drawn from three schools in Amphoe Muang of Ratchaburi Province. The difficult words in Prathomsuksa-One and Prathomsuksa-Two were chosen to include in 20 sub-tests. In addition, the word comprehension test constructed by the researcher was used as the research instrument.

The analysis of data, through the Chi-square and Pearson product-moment correlation coefficient, showed that there were, in Prathomsuksa-One, 55 very easy words, 95 easy words, 14 moderately difficult words, and two difficult words. It also revealed that there were 191 very easy words, 395 easy words, 169 moderately difficult words, 38 difficult words, and five very difficult words in Prathomsuksa-Two.

The relationship between the difficulties of words and the parts of speech was not significant but there was significant relationship between the difficulties of words and spellings at the .01 level. Also, there was a significant relationship between the word spelling ability and the word comprehension at the .01 level.